NOAPTE CU VAMPIR SI STEAG ₂

Povestiri

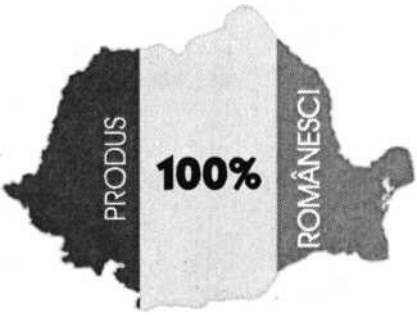

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # HORROR # FANTASTIC # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#108

Mircea Liviu Goga
NOAPTE CU VAMPIR SI STEAG
9

© 2019, Mircea Liviu Goga © 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOGA, MIRCEA LIVIU
Noapte cu vampir și steag : povestiri / Mircea Liviu
Goga. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-9057-35-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: Mircea Liviu Goga
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9057-35-3

MIRCEA LIVIU GOGA

NOAPTE cu vampir și steag

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18 Un român în Lună
 # 19Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograd ia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
 # 281944 Ein Freak
 # 29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 # 30CdT 1 - Bacteria nemuririi
 # 31 CdT 2 - Cârligul spațial
 # 32CdT 3 - Poarta mânturii
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69Avatarii faraonului Tlă
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77Încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la capătul lumii
 # 80 Ultima frontieră
 # 81- 83 Istoria Literaturii SF
 # 84 Orașele caracatițelor

NOAPTE CU VAMPIR SI STEAG

Povestea asta am auzit-o înainte de 1989. Nici măcar nu știu precis în ce măsură e reală, cu toate că există anumite dovezi indirecte ce sugerează asta. Ar fi, de pildă, stenograma acelei deja legendare ședințe de partid, întocmită meticulos de domnișoara Mița, proaspăta, pe-atunci, secretară a directorului Georgescu. Care director, mai târziu, când s-a pus problema reabilitării anumitor tovarăși, s-a dat la fund și a negat cu înverșunare că l-ar fi cunoscut pe acel misterios Ionescu despre care multă lume povestește și acum cu groază și milă - și că stenograma ar fi fost modificată ulterior.

Desigur, mai există mărturia lui Stamatoiu, de la cadre, care afirmă azi că știe foarte bine cazul Ionescu și că ar exista și alte dovezi, chiar un dosar la Securitate, rămas clasat **Top Secret** în ciuda schimbărilor sociale; alte dovezi ar putea aduce vecinii, cum ar fi domnul Grigoraș, de la finanțe, coleg de scară cu numitul Ionescu sau doamna Finlanda, țigancă get-beget, dar pe care partidul o cadorisise cu un apartament în acel bloc, imediat sub

apartamentul ocupat de Ionescu, pentru că-și declarase la fisc aurul din salba primită la nuntă de la

bărbatu-său, de pe vremea când amândoi locuiau într-un cort, în șatra aciuită lângă oraș, unde munceau la confecționat cazane de țuică din cuprul furat de la întreprinderea „Voința". Ar mai fi și povestea pisicilor doamnei Martalogu, de la etajul patru, care dispăreau de-acasă zile întregi și reveneau slăbite, abia târându-se, cu zgârieturi urâte pe gât, primite, pasămite, de la alți mârtani - dar doamna Martalogu cunoștea foarte bine castitatea și putibondia pisicilor sale, ea însăși ducându-le pe rând pentru a-i fi castrate de veterinarul din colt!

Peste toate, trebuie adăugată mărturia domnișoarei Clemantina, colegă de serviciu cu răposatul Ionescu și pe care, spun unii, acesta o curta înverșunat pentru simplul motiv că nu puteai fi primit în partid altfel decât căsătorit, om la casa ta, cum s-ar zice. Din păcate, Clemantina, care, ce-i drept, dorea și ea să fie primită-n partid, apucase să se îndrăgostească lulea de Ionescu, propunându-i chiar, după o furtunoasă ședință în care casierul unității fusese făcut harcea-parcea fiindcă fusese prins ciupind din gestiune câteva sute de lei, o altfel de ședință - *altfel* furtunoasă. Se pare că politica avea și atunci asupra femeilor același efect ca și azi: le excita teribil. Din păcate, n-a găsit destulă înțelegere la Ionescu, acesta pretextând probleme urgente pe care le avea de rezolvat în seara aceea. Clemantina, topită de dragoste, l-a iertat, dar i-a propus să

rămână **musai** pe altădată, altfel va vedea el pe dracu', chiar dacă marxismul nega insistent existența acestuia.

Nu știm ce promisiune i-a făcut Ionescu, dar se pare că nu s-a ajuns niciodată la o întâlnire intimă între cei doi. Ionescu avea o anumită reticență pe

care nu i-o înțelegeau absolut deloc colegii de serviciu. Mai ales Stamatoiu, de la cadre, îl trăgea mereu persuasiv de cot făcând cu ochiul către domnișoara Clemantina: „Bună bucățică, este? Hai, mă, ce ești fraier!?"

Dar Ionescu se făcea că plouă, chiar dacă altădată părea dispus să depună armele; ba chiar se zice că odată i-ar fi propus Clemantinei căsătoria, ceea ce fata n-ar fi acceptat, considerând că nu-1 cunoștea destul de bine pentru un asemenea gest, care, oricum, obligă.

Până și intenția recunoscută (agreată și de colegii de serviciu) de-a intra în partid, nu părea la Ionescu o dorință permanentă. De pildă, Mirescu, de la TESA, pretindea că, într-o seară, Ionescu i-ar fi făcut confesiuni la un pahar de tărie și, printre altele, i-ar fi spus că nici măcar nu se gândește la una ca asta, mai ales că viața lui personală îl predispunea la singurătate. Mirescu l-ar fi combătut atunci, explicându-i că nimeni nu are dreptul să renunțe la implicarea socială, iar carnetul de partid oferea o mulțime de satisfacții notabile, cum ar fi accesul la can- tina partidului, de unde se mai putea cumpăra parizer și unde, din când în când, aduceau chiar și pui congelați. Omul s-a mirat când l-a auzit pe Ionescu afirmând că nu-1

interesează puii congelați; oare individul mințea sau îi lipsea o doagă? s-ar fi întrebat Mirescu, și a hotărât că încă un rând de vodcă l-ar fi putut împinge pe Ionescu la anumite explicații demne de menționat în viitoarea notă informativă către Securitate, pe care deja și-o cizelase în minte. Din păcate, n-a fost să fie - Ionescu s-a scuzat că nu se simte bine și a părăsit brusc restaurantul, cu o mână pe stomac, pusă așa

cum și-o mai așeza și Mirescu uneori, la o criză de gastrită, drept pentru care acesta a simțit o simpatie aparte, ușor condescendentă, față de un coleg de suferință care avusese, în plus, amabilitatea de-a plăti toată consumația înainte de-a pleca.

Sigur, astea pot fi luate ca simple bârfe, dar rămâne demnă de interes mărturia coanei Stavrache, de la spălătoria de vis-ă-vis. „Mumă, - afirma - Ionescu ăsta venea cu multe haine pătate, mumă, pătate cu sânge, nu ieșeau petele neam, vai de capu' meu ce mă chinuiam cu ele! El zicea ba că de la bărbierit, ba se tăiase-ntr-un geam, ce mai, o groază de scuze! Da' erau multe pete, mumă, nu una-două, că-ti venea să anunți Militia!"

In intreprindere, Ionescu, deși singuratic, era cotat ca un bun coleg. Ajutase chiar de două ori fetița juristului să rezolve temele la matematică pentru a doua zi. Altădată făcuse o adevărată faptă eroică, reușind s-o recupereze din liftul care se blocase pe tovarășa Știrboiu, colegă la cadre cu Stamatoiu, deși acesta ar fi dat din umeri zicând că Ionescu făcuse nu o faptă eroică, ci o greșeală

eroică, ținând cont cât de bârfitoare și veninoasă era acea tovarășă - și cât de ruptă de colectiv.

Și directorul Georgescu îl prețuia pe Ionescu - altfel n-ar fi trecut pe ordinea de zi a vestitei ședințe din aprilie propunerea de primire a acestuia în partid. Altul s-ar fi bucurat la auzul veștii, dar Ionescu a părut mai degrabă trist și chiar puțin speriat de idee. Colegii l-au felicitat și i-au promis tot sprijinul la votare, dar lucrul acesta l-a întristat și mai mult. Domnișoara Clemantina l-a tras deoparte să-l întrebe ce are, iar acesta i-ar fi spus: „Oamenii ăștia au încredere în mine, iar eu..."

Atât. Nimic altceva n-a mai reușit în acel moment

să scoată de la el Clemantina. In Ionescu părea că se dă o luptă, iar fata l-a mângâiat cum s-a priceput și i-a adus chiar cu mâna ei o cafea pe care Mița, secretara, o preparase pentru director, dar pe care acesta nu mai apucase s-o bea, întrucât fusese chemat în grabă la minister.

Ședința fusese pregătită cu minuție. Dosarul lui Ionescu fusese studiat și aprobat, se demonstrase că avea origine sănătoasă, că n-avea rude în străinătate, că nu era spion, că nu se lăsase dus de nas de dușmanul de clasă, că era cinstit, că nu asculta posturi interzise la radio, că era un funcționar model etc. Pe de altă parte, colegii erau pregătiți sufletește să aibă printre ei un nou membru de partid, un sprijin loial în acele vremi tulburi în care capitalismul odios de peste graniță tenta clasa noastră muncitoare cu blugi, kent, muzică rock și reviste pline de femei obraznice, despuiate provocator.

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Astfel *că,* în acea după-amiază, toată lumea părea bine- dispusă. După ce s-a trecut în revistă ordinea de zi, Tănă- sie, secretarul de partid, a cerut sălii propuneri sau eventuale obiecții referitoare la programul ședinței. Era sigur că nu va fi niciuna, dorința multora fiind ca totul să se termine cât mai repede și să se plece acasă. Dar, desigur, trebuia să se țină seama și de ședințomanii orgolioși sau de chițibușarii pricepuți să despice firu-n patru și să consume cu sadism timpul celorlalți. în orice caz, neexistând propuneri de modificare a ordinii de zi, Tănăsie, în comun acord cu directorul Georgescu, a început prin a discuta cazul tovarășului Lisandru, care a lipsit de la plantarea puieților din fața clădirii birourilor, deși acțiunea de voluntariat fusese anunțată din timp. întrucât tovarășul Lisandru n-avea nicio scuză, toată lumea îl văzuse la bufetul de peste drum în vreme ce colegii munceau, s-a hotărât

acordarea unui avertisment. Au mai urmat două subiecte organizatorice lipsite de importanță și s-a trecut la marele moment. Tănăsie și-a dres vocea, s-a ridicat și a făcut propunerea ca tovarășul Ionescu să devină membru de partid, motivând vreme de cinci-șase minute și prezentând și o scurtă biografie a acestuia.

Toată lumea părea de acord, așa că Tănăsie i-a cerut tovarășului Ionescu să vină la masa prezidiului și să depună jurământul. Ochii tuturor s-au îndreptat spre Ionescu, care s-a ridicat confuz, a privit timorat în jur și a zis:

10

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Tovarăși... nu pot...

Tănăsie s-a strâmbat și s-a uitat la ceas.

— Hai, tovarășe Ionescu, hai să terminăm...

— Știți... există o problemă - a explicat Ionescu. Eu... eu sunt vampir.

A plecat capul pleoștit și a rămas în așteptare, în timp ce asistența a căscat gura, stupefiată.

— Adică, cum? a închis primul gura directorul Georgescu.

— Sunt vampir - a rostit moale Ionescu. Eu, știți, nu mă pot hrăni decât cu sânge...

A urmat un moment confuz, în care sala a prins să murmure din ce în ce mai puternic, iar cei aflați la masa prezidiului și-au dat coate, au râs sau au mârâit furioși.

— Tovarășe Ionescu - a încercat să pună lucrurile la punct Tănăsie - pe ordinea de zi n-avem trecut niciun punct privind autocritica. Din partea mea, poți să fii și gibon. Dacă mai are cineva ceva de zis...

Da, din păcate toți aveau ceva de zis. Mai întâi s-a

ridicat Stamatoiu, care a ținut să-l roage pe Ionescu să precizeze: era într-adevăr vampir sau făcea mișto de ei? După ce Ionescu a mărturisit încă o dată că da, era vampir, vampir get-beget, nu fusese vorba de nicio glumă, Stamatoiu a explicat că, la o adică, asta ar putea fi o boală, întrucât nu înțelege cum s-ar fi putut naște un vampir autentic, ca ăia din filmele americane, în mijlocul unei societăți socialiste multilateral dezvoltate. Un alt coleg a ținut să afle

dacă Ionescu sugea doar sânge de om. Ionescu a clătinat din cap spunând că nu, nu conta de care sânge, putea fi de pisică sau de porumbel (adevărul era că porumbeii și pisicile se cam răriseră de la o vreme prin cartier), dar sigur că sângele de om are un gust deosebit și e mult mai hrănitor decât sângele de animal. Altul a vrut să știe dacă Ionescu obișnuia să-și ucidă victimele. Nu, nu le ucidea, putea să nu sugă chiar tot sângele, nu era nicio problemă.

— Asta-i bine - a răsuflat ușurat Tănăsie și l-a întrebat dacă ființele pe care le mușca se transformau și ele în vampiri.

Ionescu a precizat că nu, boala asta a lui nu era transmisibilă.

De data asta, a răsuflat ușurată toată sala.

— Ei, - a zis directorul Georgescu - cazul nu e chiar atât de grav. Colegul nostru e puțin bolnav, dar sunt sigur că știința poate face, în cazul lui, adevărate minuni. Avem la cabinetul medical pe doctorul Gruia, e medic priceput, poate că...

Ceilalți s-au grăbit să-l oprească, iar Tănăsie i-a șoptit la ureche că n-are rost să promită așa ceva, toată lumea știe că doctorul Gruia e stagiar, că a

încheiat facultatea cu nota minimă de trecere, că și-a luat negație de la Puricații din Dos, unde fusese repartizat, și a rămas în oraș pentru că e finul lui Goldeanu, de la Ministerul Transporturilor, forul lor tutelar - și că nu e în stare nici să facă o injecție ca lumea. Evident, asta nu exclude posibilitatea ca tova-

rășul Ionescu să se trateze la un medic cu adevărat priceput. In acel moment, Ionescu a recunoscut că fusese la mai mulți doctori importanți, dar nimeni nu găsise niciun leac bolii sale.

După această destăinuire, majoritatea colegilor au început să-l privească cu milă și cu simpatie. Omul încercase - dacă nu s-a putut, nu s-a putut. Ce, parcă Vătășescu, de la cadre, n-a murit astă iarnă de cancer, cu zece doctori la căpătâi? Face și medicina ce poate, nu e nimeni vinovat. Important e ca știința să avanseze, să existe progres.

— Eu consider - a zis atunci Tănăsie - că putem să-l primim pe tovarășul Ionescu în partid și așa. E adevărat că e vampir, dar, la urma urmei, nimeni nu-i perfect. Că doar știm bețiile tovarășului Boață sau faptul că tovarășa Zgaibă vrea să divorțeze. I-am criticat destul în ședință și degeabă. Tovarășul Boață a luat chiar și vot de blam și tot nu s-a potolit; ce-i drept, a început să-și organizeze chefurile mai mult pe-acasă decât pe la crâșme, cum obișnuia. însă ce face omul la el în casă e treaba lui, partidul nu se bagă, dacă nu cheamă nimeni Miliția...

Și directorul Georgescu a clătinat îngăduitor din cap:

— Eu îl știu bine pe tovarășul Ionescu și n-are rost să-i căutăm nod în papură. Totuși - a ridicat el în sus

degetul arătător - trebuie să-1 rog aici ca de-acum înainte să încerce să se abțină. Să sugi sânge nu prea cadrează cu normele eticii și echității socialiste. Păi, dacă toată lumea ar suge sânge, unde-am ajunge?

13

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Cineva din sală a sărit în sus și-a zis:

— Are dreptate tovarășu' director. Nu e bine ce faci, tovarășe Ionescu! înțelegem că boala-i boală, da' nici așa! Ce naiba, nu-s mai bune un platou de mititei și-o navetă de bere, colo, în parc, la iarbă verde, decât sânge, sânge și iar sânge?

Ionescu privea în jos spășit și recules.

— Ne bucurăm - a rostit în încheiere Tănăsie - că tovarășul Ionescu și-a mărturisit cinstit greșeala, nu s-a ferit de colectiv. Asta-i bine, e o atitudine pozitivă și rog să se consemneze - s-a întors către Mita, secretara, care steno- grafia de zor. Așa că, tovarășe Ionescu, fii bun și spune odată jurământul și hai să mai mergem și noi acasă, că s-a făcut târziu...

După depunerea jurământului și completarea carnetului de membru, Ionescu a cerut cuvântul.

— Tovarăși! a zis emoționat, cu ochii plini de lacrimi. Nu pot decât să vă mulțumesc, vouă și partidului. Și jur, adică mă angajez că de azi înainte voi încerca să mă țin departe de orice tentație și să nu mai sug sânge niciodată!

— Doamne-ajută - completă cineva din fundul sălii și se alese imediat cu uitături urâte din partea celorlalți și cu un deget acuzator din partea directorului Georgescu, care era totdeauna gata să taxeze orice deviație spre misticism.

Apoi toată lumea s-a grăbit să plece. Clemantina,

excitată de lucrul nou pe care-1 aflase despre Ionescu, s-a

14

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

mai învârtit puțin, dar, înțelegând că nu era chiar un moment propice, s-a retras. Ionescu a plecat și el, mulțumind tuturor încă o dată și strângând mâinile celor care-1 felicitau.

A trecut o vreme, poate o săptămână. Colegii îl priveau pe Ionescu respectuos, niciunul nu aducea vorba, în fața lui, despre vampiri sau vampirism și toată lumea evita, din bun simț, să amintească de ceea ce se petrecuse la ședință. O singură dată, la vreo trei zile, pe madam Iordan a scăpat-o când s-a apucat să povestească unei colege ce-a pățit noaptea din cauza țânțarilor, dar s-a oprit la sâsâi- turile celorlalți și la privirile echivoce, pricepând în cele din urmă că subiectul deranja.

Ionescu însă nu-i băga în seamă și părea să aibă probleme. Arăta rău: slăbise, se stafidise și căpătase o paloare de om cu adevărat bolnav. După mai mult de-o săptămână, Tănăsie l-a chemat și au discutat o vreme în birou, cu ușile închise. S-a aflat apoi că secretarul de partid încercase să-i explice că înțelege bine eforturile și chinurile lui Ionescu de a se ține de cuvânt în chestia cu sângele; de pildă, el, Tănăsie, se străduise odinioară să se lase de fumat și recunoaște cinstit că n-a reușit. Așa că e bine ca Ionescu să înțeleagă că nu se supără nimeni dacă se va hotărî să mai sugă, din când în când, ceva sânge, dacă nu se poate dezbăra cu totul de viciu, mai ales că abstinența pare să-i provoace mari neplăceri. Colegii vor să aibă alături un Ionescu optimist, binedispus, care să ajute la men-

ținerea moralului întregului colectiv. Dar Ionescu părea hotărât să meargă până la capăt, afirmând că va face totul pentru a deveni un om nou, că se va obișnui încet să mănânce și altceva - aseară chiar a încercat niște roșii cu brânză - și că un membru de partid trebuie să arate voință acolo unde altul ar lăsa repede totul baltă.

Tănăsie l-a aprobat, dar n-a părut prea convins, iar îngrijorarea i s-a adâncit după încă o săptămână, când a constatat că Ionescu se țâra absent pe holurile instituției și părea că are halucinații. Arăta tot mai slab, mai scheletic și era clar înnebunit de foame. L-a luat din nou în birou, dar n-a putut discuta cu el mare lucru. Tentativa cu hrana normală nu dăduse niciun rezultat - i-a explicat, sughițând, Ionescu. In timp ce vorbea, fixa insistent cu privirea o floare roșie de mușcată poziționată lângă geam. Tănăsie l-a rugat iar să lase prostiile, să revină la un regim normal, dar Ionescu a dat cu îndârjire din cap, mormăind mereu că se va obișnui.

Colegii au aflat repede ce se întâmplă și au încercat, la rândul lor, să-l ajute. Unul i-a propus să-l ducă la un abator de lângă oraș; altul, să-l cheme pe-acasă, că are de gând să taie o rață. Dar nimic nu-1 clintea pe Ionescu din hotărâre. Până și Clemantina, îndatoritoare, amintindu-și că la ședință Ionescu afirmase că sângele omului e mai hrănitor, l-a rugat să vină pe la ea, promițându-i că-1 lasă fără probleme să-i sugă sângele aproximativ o dată pe lună. Mița, secretara, a jurat chiar că-1 poate hrăni regulat, întrucât are o groază de prietene și cunoștințe necăsătorite...

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Ionescu a refuzat totul cu hotărâre. Slăbea mereu și fixa tulbure cu privirea câte-un obiect de culoare roșie. La un moment dat a început să întârzie sau chiar să lipsească de la serviciu. Clemantina îl descoperea acasă și i se rupea inima văzându-1 că abia se mai ținea pe picioare.

Intre timp, instituția fierbea: toată lumea se pregătea să întâmpine ziua de 1 Mai, Ziua Internațională a Celor ce Muncesc. Se comandau ghirlande și steaguri, se făceau pregătiri și repetiții pentru defilare. Directorul se gândea chiar la un car alegoric, dar pentru asta trebuia demontată platforma unui camion și era cam mult de muncă.

în orice caz, în toiul pregătirilor se știe că Ionescu a lipsit. Clemantina l-a căutat în vreo două rânduri pe-acasă, dar, deși a sunat insistent, n-a răspuns nimeni. A presupus că Ionescu era plecat la prieteni sau, cine știe, la vreo rudă, cu toate că nu se cunoștea a avea rude în oraș.

în seara dinaintea Marii manifestări, în centrul orașului fusese ridicată Marea tribună. De aici urmau să admire defilarea oficialitățile: primari, secretari, președinți de CAP din județ - tot felul de aleși ai poporului sau, mă rog. în jurul Marii tribune, o banderolă subțire preciza că nimeni n-avea ce căuta în incintă până la Marea oră la care oficialitățile urmau să-și ocupe locurile prevăzute și să salute mulțimea ce urma să scandeze lozinci, să dea drumul din cuști unor porumbei albi simbolizând pacea planetară și să vânture baloane colorate mai ales în roșu, bannere cu citate din Marx, Engels și Lenin și steaguri,

nenumărate steaguri purpurii. Doi-trei milițieni au fost puși de pază lângă tribună, dar au declarat ulterior, la anchetă, că n-au văzut și n-au auzit nimic, drept pentru care au și fost destituiți.

în fond, n-a fost mare lucru de văzut și de auzit. Undeva, în spatele tribunei, panglica fusese ruptă parcă fără intenție. Dar dimineața, când s-a luminat de ziuă, un mătu- rător de stradă a trecut dincolo de ruptură, încercând să se asigure că n-a deranjat nimeni curățenia făcută cu o seară înainte - și l-a găsit acolo. Mic, gheboșat, zăcea culcat pe-o parte și părea că doarme. Când măturătorul s-a aplecat asupra lui, se zice că ar mai fi scos un oftat. Unul fericit oarecum, ca și când ființa lui ajunsese să-și găsească tihna în acel gest ultim: un steag al partidului lipsea din panoplie, iar Ionescu îl adunase în gură și îl sup- sese în tihnă vreme îndelungată, după cum s-a consemnat în procesul verbal. Măturătorul a povestit apoi mulți ani, cui a dorit să audă (deși fusese anchetat de două ori pe această temă și bătut în beciurile Securității, cu un meritoriu simț de răspundere), că nu faptul că Ionescu a murit chiar în clipa în care a fost descoperit l-a marcat, cât mai ales imaginea gurii acestuia: largă, înfometată, pe la colțurile căreia se scurgea, ca un val de sânge închegat, culoarea de proastă calitate cu care fusese vopsit mărețul drapel...

TABLOU CU MAESTRU

Se descălță încet, pipăind cu atenție covorul îmbâcsit de la intrare cu vârful piciorului. Apoi își căută din nou papucii, cam pe unde-și închipuia el că-i azvârlise dis de dimineață. Reperă unul lângă oglindă, apoi și pe celălalt. In fața ușii sufrageriei își curățâ tălpile de firmiturile împrăștiate pe covor și se grăbi să-i încalțe. Abia acum își scoase hanoracul. Afară plouase mărunt toată ziua, o ploaie în perfect dezacord cu luna iulie. Asta îi aminti brusc că nu mai rupsese cam de multișor filele calendarului de perete. Cufundat în gânduri, plin de un sentiment indefinibil, pe jumătate de satisfacție, pe jumătate de nerealizare, pătrunse în bucătărie și bâjbâi cu mâna după întrerupător. îl nimeri, în cele din urmă. Lumina relevă brusc o încăpere murdară și igrasioasă, mormanele de vase ce așteptau nespălate în chiuvetă, prosoapele și tricourile umede agățate deasupra aragazului. Undeva, pe un perete, ochii bărbatului alunecară peste coala de hârtie pătată de unsoare, pe care propria-i mâna, mai demult, caligrafiase: „Faustin, ai viața înainte! Luptă! Afirmă-te!". Uneori îi făcea bine citirea îndemnului; alteori,

ca acum, de exemplu, îi provoca o senzație puternică de greață. Fu nevoit să se sprijine de masa ce se clătină de câteva ori în jurul unui precar punct de echilibru aflat undeva la intersecția diagonalelor duse de la un picior strâmb la piciorul opus, și mai strâmb, și de la colțul caloriferului - veritabilă cârjă pentru una din laturi - până la al patrulea și ultimul picior, de altfel și singurul mai zdravăn. Până la urmă, Faustin descoperi scaunul înghesuit sub chiuvetă și se așeză. Privi în jur trist, cu ochi mari și lucizi. „Asta e - gândi. A mai trecut o zi - sunt oare satisfăcut? Și iată-mă acasă. Acasă!". Își spuse că, în fond, exista totuși în acest univers un loc unde putea să-i uite pe toți, un loc în care lucrurile nu mai aveau țărmuri, iar viata lui reală era înlocuită subit de zeci, de sute de alte existențe posibile - de fapt, niciodată posibile, dar, oricum, imaginabile -, existențe pline de aventură, de eros excesiv, de renume și bogăție. In acele clipe era fericit. Visul îl hrănea atât de bine, îl umplea cu senzații atât de unice, de reliefate, încât aștepta adesea să se întoarcă de la serviciu așa cum așteaptă uneori elevii trecerea orei de matematică și sosirea celei de sport. Căci pentru el, visul nu era un simplu surogat: era chiar viața lui - el așa vedea lucrurile - era însăși esența, ambrozia zilelor, spotul colorat ce contrasta violent cu cenușiul murdar și rece al orașului. „Intr- adevăr - se gândi - totul e cenușiu în oraș. Și zidurile și birourile și oamenii și, mai întotdeauna, cerul. Existență cenușie de șobolan cenușiu și bolnav, înotând prin miro-

suri cenușiu-putrezite de gunoaie și benzină arsă, unde imaginea norilor devine un lux inimaginabil,

unde câinii și pisicile sunt sterili și numai șobolanii contează: ei reprezintă și forța și înțelepciunea civilizației - și cariera mea de șobolan, pe care, după orele de program, mă străduiesc s-o fac să rateze". Faustin scuipă într-o parte. Gândi că înnebunise prea devreme și înjură calm spre cerul cenușiu închis, înrămat de giurgiuvea. Era trecut de ora opt, făcuse de serviciu în locul unui coleg ce plecase în concediu mai devreme decât era prevăzut. Se ridică agale și deschise larg frigiderul cam învechit, căutând ceva de mâncare. Din frigider îl priveau rafturi goale. „Ce obscen! făcu haz de necaz Faustin. Un frigider gol și dezonorat. Sigur, toți trebuie să ținem la onoarea noastră. Un frigider gol este, în mod automat, și fără onoare. Mai mult: până și personalitatea i se depreciază vizibil". Ar fi trebuit să se ocupe mai devreme de onoarea frigiderului său, dar prea ieșise târziu de la serviciu pentru a mai avea chef să treacă și prin magazine. Așa că, oftând, scoase din rezervele cămării două ouă, le sparse și le puse într-o tigaie. Căutând, dădu la o parte câteva oale din cele azvârlite de-a valma în chiuvetă, pentru a descoperi o furculiță rătăcită. Își aminti de Anton. Plecase. Sigur că plecase. Acum se afla, probabil, pe celălalt mal al Dunării. Venise la el ca la singurul prieten, pentru a-i mărturisi intenția de a „spăla putina", cum se exprimase. Avea în rucsac un acvalang și un costum de cauciuc, impermeabil, iar în ochi o hotă-

nestrămutat. „De ce?" îl întrebase. Anton se arătase puțin mirat. S-a gândit o vreme, apoi a dat din umeri. „Aha - s-a lămurit Faustin - vrei aventuri". Celălalt zâmbise: „Vreau să plec din țara asta împuțită. Vii?". Nu, nu dorea să plece. Niciunde în lume n-ar fi putut întâlni aventuri ca în visele lui. Mai ales, niciunde n-ar fi putut exista asemenea aventuri, complet lipsite de pericole pentru el. Visa să zboare pe Marte. Visa să-l întâlnească pe Robinson Crusoe. Visa să se plimbe, seara, prin palatul califului din Bagdad și să tragă foloase maxime de pe urma haremului acestuia. Vise colorate, de adolescent întârziat și trist. Anton îl ascultase o vreme, plictisit, cum încearcă să se scuze, apoi deschisese gura și îi spusese: „Ești laș!". Laș? El? Era oare lașitate sau curaj renunțarea la o viață socială confortabilă în favoarea visului? Cu studiile sale ar fi putut ajunge chiar director. Avea origini sănătoase, putea intra în partid, putea pleca apoi în București. Doctorat, uși deschise în orice institut de cercetare, în orice minister. Dar nu era, pur și simplu, făcut pentru asta. El nu știa decât să viseze. Nu era nici lașitate, nici curaj: doar un mod de a înțelege viața și de a o trăi. „Ești laș!" - a repetat Anton, apoi a plecat, neuitând să trântească după el, cu zgomot, ușa de la intrare. „Ei, bine - își zise Faustin - dacă a trăi cum îți place înseamnă a fi laș, sunt laș". Ouăle se fripseseră demult. Dacă n-ar fi înotat în ulei, s-ar fi făcut, probabil, scrum. Le răsturnă pe o farfurie relativ curată, apoi scurse uleiul înapoi în sticlă. Uleiul

se dădea pe cartelă, nu era de aruncat nici după zece utilizări. înainte de a se așeza la masă, merse în

spălător, se dezbrăcă până la brâu și se privi în oglindă. Avea ceva mușchi, pe vremuri luase chiar parte la niște competiții de înot. Ce-ar fi dacă...

Se grăbi să se îmbrace, parcă de teama gândului neformulat până la capăt. Se întoarse în bucătărie, înghiți din câteva mișcări de maxilar ouăle și două bucăți mari de pâine, după care își azvârli papucii prin odaie. îmbrăcă hanoracul, merse în hol, se încălță. Se întoarse apoi să caute cheia de la intrare. Lăsă intenționat lumina aprinsă și ieși în casa scării. încuie grăbit ușa și, cu mers elastic, tineresc, se repezi în stradă. Afară continua să plouă mărunt.

Mergea prin ploaia călduță, făcând din când în când semne mașinilor care-1 ajungeau din urmă. După o bună bucată de vreme, un autocamion condus de un șofer ce părea mai milostiv se opri lângă el. Faustin nu așteptă să fie invitat. Deschise portiera și se ghemui pe banchetă. Mașina pomi. Acum, când se eliberă de gluga hanoracului, îl putu în sfârșit cântări în voie pe omul de la volan. Remarcă în primul rând paloarea feței acestuia. Ochii aprinși ca niște tăciuni străluceau sub sprâncenele negre și ușor încruntate. Buzele, aproape la fel de palide ca obrazul, se arcuiau destul de domestic. Ceea ce îl miră însă pe Faustin fu barba șoferului - o țăcălie neagră, anacronică și care împrumuta feței acestuia un aer aparte. Șapca decolorată completa portretul.

23

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Mergi spre Orșova? întrebă Faustin.

Șoferul încuviință cu un gest scurt.

— Mă poți lăsa puțin mai înainte de intrarea în oraș? Mă duc la niște rude, e un cătun mai încoace...

— Lasă șmecheriile - i-o întoarse celălalt. Vrei să

treci granița, așa-i?

Faustin se pierdu un moment, apoi spuse hotărât:

— Eu? Cum îți permiți?...

— Lasă... - i-o tăie șoferul. Nu ești primul. Vă cunosc. Nu știu cum să-ți explic, aveți un aer aparte, de ajun de hotărâre capitală...

Faustin nu mai spuse nimic.

— Da - continuă șoferul - vrei să treci granița. Vrei aventură, așa-i? Senzația aceea sfâșietoare și atât de jinduită a primejdiei... Vrei să vezi lucruri noi, ești sătul de banal, de viața plină de restricții, simți că ai putea deveni în propriii tăi ochi erou și nu știi cum? Nu ți s-a ivit prilejul, îl cauți, așa-i? Nu ești destul de idiot pentru a te mulțumi cu viața obișnuită, nici destul de inteligent pentru a înțelege că nu locul îl face pe om. Ești undeva la mijloc. Simți cum te macină, în același timp, ascetismul și depravarea, pofta de a iubi și pofta de a ucide...

— încetează! scrâșni Faustin. Nu vreau să ucid pe nimeni!

— Da - nu-l luă în seamă șoferul - te înțeleg! Și, crede-mă, simt un nu știu ce în mine care mă îndeamnă să te ajut.

— Să mă ajuți? prinse Faustin din zbor cuvintele șoferului.

— Da, sigur, să te ajut. Crezi că ai fi primul pe care l-am ajutat să treacă granița?

Faustin privi tăcut prin parbriz. Ploaia se oprise, dar șoferul încă nu întrerupsese pendularea fantomatică a ștergătoarelor. Pomii de pe marginea șoselei, pe măsură ce erau descoperiri de faruri, se făceau din ce în ce mai clari, pentru ca până la urmă să dispară cu o ultimă fulgerare spre stânga sau spre dreapta. Două rânduri de pomi înfofoliți cu frunze, două rânduri înfipte de la naștere până la moarte într-unul și același pământ. Faustin oftă.

— Vrei să mă ajuți? Ce-mi ceri?

— Răspund în ordine: vreau să te ajut. Cât despre ceea ce-ți cer... hm, pentru început, o nimica toată: un act...

— Ce? sări Faustin.

— Da, nu te mira. Vreau o declarație cum că ai trecut granița de bunăvoie și nesilit de nimeni. In dublu exemplar, dacă se poate...

— Bine, dar...

— Niciun „dar" - ripostă șoferul. Vreau ca, formal, să nu fiu implicat, înțelegi? Să am o garanție. Ia ține asta...

îi întinse un fel de notepad.

— Și asta...

Faustin luă pixul din mâna șoferului.

Un pix cu pastă de un roșu sumbru, ca sângele închegat.

— Scrie - zise șoferul. „Subsemnatul... mă rog, cum zici că te cheamă... declar că doresc să trec granița. Punct.

Nu o fac îndemnat de nimeni și cu ajutorul nimănui. Punct." Ai scris? Așa. Acum semnează.

Faustin semnă.

— Asta-i tot?

Șoferul îi smulse din mână hârtia. O mare ușurare îi lumină fața.

— A apărut Luna, vezi? îi zise. Cred că e momentul cel mai potrivit.

— Și cum o să faci? se miră Faustin.

Mașina se zmuci brusc într-o parte.

— Nu, - cântări șoferul - nu vom putea fi văzuți...

Mașina se mai zmuci de câteva ori.

— S-a terminat benzina? întrebă Faustin.

— Oarecum - rânji șoferul. Să știi că ai făcut o afacere grozavă.

Motorul mai bătu de câteva ori în gol, apoi se opri.

— Ce are? scânci Faustin. Observă însă că mașina continua să alerge pe șosea cu aceeași viteză. „Inerția" - gândi el, și se liniști pentru o clipă. „Dar nu ține mult..."

— Da, grozavă afacere - chicoti șoferul. Îți va plăcea dincolo de graniță. Nu e chiar așa cum se vorbește, însă...

Mașina mai făcu un ultim salt. Faustin crezu că s-a oprit, dar pomii continuau să dispară în urma lor. Apoi remarcă o schimbare subtilă a poziției trunchiurilor și șoselei.

— Zburăm! urlă el cu ochii căscați de groază. Se învârti livid către șofer. Acesta îi urmărea reacțiile și zâmbea malefic.

26

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Așa sunteți toți la început. Hai, că o să te obișnuiești, crede-mă.

Faustin deschise brusc portiera și sări. Degete puternice, înarmate cu gheare pe care le simți înfigându-se în mijlocul spinării, îl prinseră la timp și îl traseră înapoi.

— Era s-o pățesc - bombăni șoferul. De ce nu stai liniștit? Ți-am spus: mă angajez să te trec granița, oricare ar fi aceea...

îi vârî sub nas notesul. Pixul roșu lăsase o dâră subțire și întortocheată pe hârtie. Scrisul era al lui, dar nu și sângele...

— Știu la ce te gândești - îi surâse șoferul. Sângele e al tău, dragul meu. Mai ții minte seara când ai încercat să te sinucizi? Ți-ai tăiat venele, apoi, speriat, ți-ai bandajat încheietura. Te-ai mirat grozav când, întorcându-te în baie, n-ai mai găsit nicio picătură de sânge pe plăcuțele de faianță. Am anticipat corect. De-acum, avem un pact, este?

Faustin își chinui memoria. Un amănunt... lipsea un amănunt! Șoferul își scosese șapca, descoperindu-și pe craniu cele două umflături micuțe, ca ale mieilor din primul an. „Dumnezeule - constată mirat și îngrozit Faustin. Dumnezeule!".

— Nu vine. Pactul e cu mine, nu cu el. Nu-1 mai chema. De-acum ești în puterea Maestrului.

Dar tot lipsea ceva. Brusc, își aminti de vecina din apartamentul de vis-a-vis, o șatenă care-i împodobise uneori visele erotice si dezlânate.

»

27

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Domnișoara Maria T. Margareta.
„Dumnezeule!"

Prin parbriz, Luna, albă și rece, creștea cu fiecare clipă.

GHERETA

într-o zi, Frederich constată că numărul peștilor din acvariul său, în loc să crească, așa cum ar fi fost firesc, scădea. Când soarele trecu de trandafirul sângeriu ce umbrea ușa locuinței lui Frederich, acesta își zise că, în fond, problema se putea rezolva deosebit de simplu, cumpărând alți pești de la magazinul doamnei Urban, cea mai păroasă femeie din câte văzuse Frederich vreodată. închise încet ușa de lemn sculptat în urma lui, apoi, aran- jându-și din mers pălăria, ieși pe poartă.

Era o zi frumoasă dar înăbușitoare, cu miros greu de bălegar pârjolit și cu multe muște care bâzâiau și se azvârleau în lumina ce curgea consistentă ca pasta de dinți de undeva, de sus. Când Frederich trecu pe lângă oficiul poștal, o mașină mare îl stropi cu noroi - nu foarte rău, suficient însă pentru a-1 face să înjure printre dinți. Frederich se întristă, intuind că în următoarele minute i se va mai întâmpla cel puțin încă un lucru neplăcut. Și avu oarecare dreptate, dat fiind că doamna Urban tocmai închisese magazinul. „Am făcut drumul degeaba!" - oftă Frederich și se răsuci pe călcâie dând să plece. Dar chiar

acel moment ochii îi căzură pe colțul opus al trotuarului, unde cineva înălțase peste noapte o gheretă. „Asta-i bună!" - își zise Frederich. „Ce naiba vinde ăla așa, în mijlocul străzii?" Intr-adevăr, ghereta înainta nițeluș și pe partea carosabilă, făcând destul de dificilă deplasarea nu doar a pietonilor, ci și a automobilelor.

Frederich se apropie, din ce în ce mai intrigat de forma ciudată a gheretei. Era construită din scânduri, avea un coș care fumega, iar la colțuri tronau heruvimi auriți, de ghips. Ușa din lemn masiv, purta o broască uriașă de cristal, sau poate din sticlă, de forma unei inimi. Ferestrele lipseau, singurul punct prin care lumina pătrundea înăuntru părând a fi doar broasca de cristal. Deasupra, o firmă anunța cu litere roșii: VINDEM CÂINI, sub care cineva, cel mai probabil chiar proprietarul gheretei, adăugase cu cretă: NU AVEM DECÂT MASCULI.

Frederich se gândi câteva minute, privind în jur. Nimeni nu-1 băga în seamă, după cum nimeni în afară de el nu părea să bage prea tare în seamă ghereta. „Foarte bine!" - mormăi Frederich - și bătu la ușă. Auzi o voce subțire care-1 invită să deschidă. Se supuse.

— Bună ziua, domnule! se auzi iar vocea. Poftim, intră. Dorești un câine, nu-i așa?

Acum, Frederich începu să vadă nițeluș prin încăpere. Ciudat cât de mare părea ghereta, privită din interior! Ar fi putut să jure că distanța dintre el și femeie e de aproape zece metri, când toată ghereta abia depășea lățimea unui trotuar.

30

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Eu...

— Ah! râse femeia, sau poate nu râse. încă nu te-ai hotărât. Ei bine, eu mă aflu aici ca să te ajut să te

hotărăști. Apropie-te, domnule!

— De fapt - făcu Frederich timid câțiva pași - eu doream niște pești. Știi, sunt acvarist. Aveam o mulțime de pești, din toate speciile lumii. Sau aproape toate. Din păcate, peștii mei au început să moară. Se poate spune că ăsta e semn rău pentru un acvarist.

— Poate n-ai știut cum să-i păstrezi.

— Glumești, desigur, sau vrei să mă jignești - o cam repezi Frederich. Sunt acvarist de câțiva ani buni, am ajuns aproape un profesionist...

— Nu așa - zise femeia. Adică... poate n-ai știut cum să te porți cu ei. Fiecare animal necesită o îngrijire anume și dacă nu încerci să înțelegi asta și cum se face, atunci...

— Fiecare animal? se minună Frederich.

— Fiecare animal în parte - adeveri femeia. Animalele au tot felul de toane. Seamănă cu bărbații...

— Crezi? întrebă cu jumătate de gură Frederich. Sper - continuă el - că analogia nu merge mai departe.

Femeia începu să râdă. Râsul ei îi amintea lui Frederich de un schelălăit de cățea.

— E îngrozitor - zise ea. îngrozitor. Dar nu poți să anulezi cu vorbe legile naturii. Poate că undeva, altundeva... dar n-are importanță. Vrei un câine?

— N-am spus că...

— Da, n-ai spus. Femeia păru nemulțumită. Uită-te la mine, zise. Uită-te foarte atent la mine. Știi ce tristă sunt uneori?

Frederich începu să se gândească la drumul pe care-1 avea de străbătut înapoi către locuința sa. Totuși, ochii calzi ai femeii din fata lui îl făcură să ofteze adânc. Inte- , » lese că burlăcia nu-i va putea oferi niciodată o senzație atât de stranie și de sfâșietoare. Femeia îi zâmbi. Era frumoasă. Frederich simți deodată nevoia s-o vadă goală.

— Cum te cheamă?

întrebarea venise pe neașteptate.

— Fre... Frederich...

— Ce nume frumos! se extazie ea. Pe mine mă cheamă Penelopa. Caraghios, nu?

— Da' de unde! zâmbi Frederich. Asta-mi amintește de ceva...

— De ceva frumos?

— Hm, da, frumos...

— Cât de frumos?

Din nou o întrebare dezarmantă. Frederich dădu din umeri.

— Știu și eu? E greu să-ți explic...

— încearcă!

Femeia era acum aproape de el. îi simțea răsuflarea precipitată și mirosul acela ciudat, aprig ca sângele, care-1 făcea să se clatine înainte și înapoi, după cum adierea i-1 aducea mai aproape sau mai departe de nas. înghiți în sec.

32

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Nu!... - gemu deodată ea și-și acoperi fața cu mâinile.

Frederich tresări îngrozit de propriile-i gânduri; privirea, împăienjenită de dorinți, deveni iar limpede.

— De ce?... Ce?...

— De când te-am văzut... de când...

Apoi începu să plângă. Frederich simți mirosul înnebunitor cum îl învăluie ca într-o plasă subțire, lipicioasă. Așa cum plângea, încet, cu buzele răsfrânte senzual și părul blond întunecîndu-i ochii, femeia atrăgea încă și mai mult.

— N-ai să înțelegi - suspină ea.

— Ce să înțeleg? reuși cu greu să rostească Frederich. Gâtul i se uscase și-și simțea limba aspră și sărată ca nămolul unei mări dispărute.

— Nu sunt aidoma celorlalte. Și nimeni, nimeni...

Femeia își strânse convulsiv mâinile peste piept. Frederich încercă să le dea la o parte, iar ele cedară, alunecară încet în jos, desfăcând treptat bluza ai cărei nasturi se rupseseră sau doar se desfăcuseră și pielea aurie a sânilor erupse năvalnic în ochii lărgiți și bezmetici ai lui Frederich, care respira șuierător și-și înghițea cu greu saliva care-i năvălea mereu în gura deschisă. Pupilele sale se umpluseră deja cu sânii tari, cu vârfurile ascuțite și cărămizii, dar bluza alunecă necruțător mai jos și un al doilea rând de sâni apăru de sub pânza umedă de sudoare și, aiurând, mai apăru încă un rând și, în convulsii, al patrulea, mergând din aproape-n aproape spre marginea pan-

talonilor cafenii, pe burtă; apoi, când pantalonii începură să alunece, la rândul lor, Frederich nu mai auzi nimic din plânsul Penelopei și din acel „înțelegi?" pe care-1 repeta ca o obsedată, iar când

ultimul rând de sâni, mici, împungând aerul, se iviră de sub burtă, nu mai văzu nimic dincolo de pielea netedă și catifelată și de acești sâni multipli din care mușcă flămând și însetat, căutându-i pe rând cu dinții pe pieptul și pe abdomenul femeii care se lăsase pe spate și-și ridicase fața-n sus către tavanul întunecat, închizând ochii și gemând; nu mai simțea nimic înafara cărnii pe care o rupea, a sânilor pe care ea îl lăsase să-i muște și să-i sugă, iar mirosul, mirosul acela excitant îl făcu să creadă că înnebunește, că scuipă sânge, viață și moarte în același timp peste trupul de aur vechi al femeii pe care o iubi multă vreme, multe și multe veșnicii, până când, într-un târziu, s-a strecurat în conștiința lui ideea că ar fi timpul să se oprească, să plece, că iată: s-a făcut târziu și ar putea să-l caute cineva acasă, poate șeful lui, sau vreo rudă...

Așa că a ridicat capul și a zărit lumina stranie din ochii partenerei sale și n-a înțeles decât târziu de ce Penelopa l-a scărpinat încetișor pe cap, zicând „bun băiat!", i-a legat în jurul gâtului o curelușă de piele și l-a împins către cea mai apropiată cușcă. Mai târziu, pleoștit și de-abia mișcându-și coada, a văzut cum femeia trage lanțul ancorei printr-o gaură din podea și a simțit cum ghereta începe să se balanseze și să se ridice încet. Dar toate astea nu mai aveau nicio importanță pentru el.

REPARTIȚIA

Era dimineață și mergeau tăcuți: Cris, Vlad, Ema, Alexandru, Vali, Cazimir, Adriana, Lill și Mario.

Soarele smulgea fâșii galben verzui din teritoriul amorf al junglei. Cei nouă priveau atenți în toate părțile. Șirul lor indian era deschis de Cris, cel nai mare dintre ei. Avea 16 ani și mult simț practic. Simțul practic fusese acela care-1 povățuise să nu-și termine studiile înainte de a se apropia suficient de maturitatea biologică. Din păcate, nu toți colegii lui gândeau așa - copiilor le place să învețe, să descopere, să inventeze. Și sunt din ce în ce mai inteli- genți, raportat la media de vârstă. Din ce în ce mai inteli- genți, de la un an la altul. De exemplu,Vlad, al doilea din șir. Terminase facultatea la 14 ani. Sau Adriana, blonda seducătoare încă de pe-acum, care avea tot 14. Cel mal mic era Mario, un adevărat geniu, de o rară precocitate: nouă ani și spera, dacă scăpa cu viață, să mai urmeze încă o facultate. Ceilalți aveau vârste variind între 11 ani (Ema) și 13 (Alexandru și Cazimir).

Dacă scăpau cu viață. Cris, conducătorul grupului, avea mari îndoieli, dar și mari speranțe. Și chiar dacă ar

fi ajuns primii la țintă, tot ar fi trebuit ca șase dintre ei să fie sacrificați. Oricum. Cris nu-și prea punea probleme în legătură cu asta, era sigur că mușchii săi bine antrenați în zilele de chiul îl vor ajuta să fie unul dintre supraviețuitori. Armamentul îl favoriza în egală măsură - ca șef al grupului, nu avea pe umeri extinctorul greoi sau la brâu antibiosurile celorlalți. Se mulțumise să comande și, ca armament, să-și aleagă două trasoare termice și un pa- ralizor. îi plăcea să comande.

— Mișcați-vă mai repede! Imbecililor! Vreți să ne lăsăm oasele pe-aici chiar acum?

Ceilalți îl ascultau, în măsura posibilităților. Jungla se îndesise - în curând, știau, vor străbate un teritoriu mlăștinos, plin de făpturi dezgustătoare și ucigașe, rod al experiențelor genetice. Cris, cândva, parcursese într-un elicopter zona, înainte de a fi declarată zonă de examinare. Acest fapt părea aici, în mijlocul junglei, un avantaj minor, dar, în realitate, Cris ajunsese astfel să dispună, prin intermediul memoriei sale, cu care se mândrea, de o hartă aproape exactă.

Altfel, nu se puteau orienta după nimic, neavând nici măcar busolă.

— Mișcă! strigă Cris către Lili care, lipsită de orice antrenament de genul mersului pe jos printr-o junglă, rămăsese în urmă.

Cris se gândi că ar putea s-o părăsească. Aici, în fond, doar supraviețuirea lui conta. Privi în urmă. O zări tâ-

rându-și picioarele și având obrajii mânjiți de țărână

amestecată cu lacrimi. Fetița era foarte drăguță, venise în grupa lor în ultimul moment, de la o grupă cu personal excedentar, iar Cris o plăcuse și-i spusese că poate să rămână cu ei.

Dar acum era altceva.

„Și-așa va muri - gândi Cris. Mai bine aș lichida-o cu paralizorul, nu va putea să meargă prea mult."

Privi către ceilalți și înțelese că nu e încă momentul să facă asta. Ar fi slăbit moralul grupei; în plus, el era în frunte, ceea ce însemna că în orice clipă s-ar fi putut trezi carbonizat din spate de jetul unui extinctor. Și ceilalți aveau interesul să-și elimine adversarii. Apoi Cris se mai gândi că, în cazul întâlnirii cu o altă grupă, lipsa unui om ar fi putut constitui un dezavandaj deloc de neglijat.Așa că se strâmbă ușor, promițându-și că fie o va trimite pe fată în prima misiune de sacrificiu, fie o va lăsa să le acopere celorlalți, la nevoie, retragerea - ceea ce era cam același lucru - și-i făcu semn lui Cazimir s-o ajute. Totuși, când fata îi ajunse din urmă, nu reuși să se stăpânească și murmură abia auzit:

— Dacă vom fi reperați de alții din cauza ta, te curăț!

Lili ridică spre el un chip palid pe care ochii albaștri, măriți de plâns, cerșeau milă. Cris îi întoarse spatele și-și reluă locul în fruntea grupei.

— înainte, marș!

Văzuse destule filme istorice despre modul în care se comandau cândva trupele terestre. Azi, practic, asemenea

trupe nu se mai foloseau, dar în cazul aterizării pe o planetă străină ar putea fi nevoie de marșuri lungi și

de comenzi cu voce de oțel. Așa gândea Cris, deși știa că zborurile în afara sistemului solar fuseseră încă demult sistate.

în aer se simțea apropierea apei. Cris se opri o clipă să adulmece pe direcția vântului. Mlaștina, din câte își dădea seama, nu putea fi ocolită, lucru care nu-1 entuziasma. Puteai muri ușor și fără eroism, indiferent de calitățile tale de luptător, datorită vreunui accident stupid. Cât despre echipamentul lor, nu era absolut deloc propice înaintării pe un astfel de teren. Ca, de altfel, nici înaintării printr-o junglă ostilă, dezvoltată pe resturile unui imens depozit de reziduri radioactive. Costumul lor era el însuși produsul unui calcul al organizatorilor. Nu trebuia să protejeze, chiar dimpotrivă. Cizme înalte până la genunchi, pantaloni scurți și o bluză de pânză ordinară, fără mâneci. în rest, doar armamentul ce se cerea utilizat la întâlnirea dintre două grupe, dintre care doar una trebuia să câștige lupta.

Nu se luau prizonieri - n-avea sens.

Nu puteau rămâne decât trei câștigători. O loterie care lăsa puține șanse fiecăruia. Dar șansa exista.

Toți se strânseră în jurul lui Cris.

— Mlaștina? îngână Vlad.

— Ihîm - răspunse Cris fără chef. Nu putem ocoli. Mi se pare ciudat că n-am înâlnit încă, până aici, niciun grup rival. Unde naiba s-or ascunde?

38

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Mai bine - făcu Adriana. Ascultati!

Pe sub desișuri se rostogoli un țipăt răgușit.

— Un artecon - tresări Vlad. L-am văzut mai demult într-un film, poate hipnotiza la distanță. E mai puternic ca vasiliscul. L-a realizat un centru militar

din America.

— Americanii ăștia sunt dați naibii - exclamă Cazimir. Au obținut în ultima vreme niște monștri genetici extraordinari.

— Lipitorile de sticlă cu digestia externă - se arătă la curent Adriana. Sau țânțarii cangrenatori...

— Ăștia ce fac? întrebă Ema.

— Lipitorile dizolvă țesuturile vii - explică Adriana. Când se dezlipesc de piele, lasă o gaură de poți vârî degetul. Mușcătura țânțarilor produce cangrenă.

— Cum ne putem apăra? se gândi cu voce tare Vlad.

— In niciun fel - strâmbă din nas fata. Echipamentul nu ne protejază, animalele astea sunt făcute să te ciuruie fără probleme dacă le-ntâlnești.

— Ei, n-o fi dracul chiar așa de negru - exclamă enervat Cris. Vom vedea. Și ceilalți vor avea aceeași problemă: mlaștina. Fiți cu ochii în patru. Feriți-vă și de „liubele" zburătoare. Dacă se lipește vreuna pe voi, nu se mai desprinde decât după ce ajunge la os. Hai, mișcați-vă!

Cris își reluă locul și porniră iar. Zăriră curând printre liane primul ochi de apă.

— Fiți atenți - îi preveni. In apă mișună peștii carnivori. Am auzit că ar exista și un anumit pește spadă care-și depune ouăle în organisme străine, după ce le omoară...

39

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Cu vergeaua lungă a extinctorului lui Vlad, sondă apa îmbâcsită de alge și mâl.

— Nu pare să depășească o jumătate de metru - constată el. Lili - se întoarse către puștoaică - tu pornești prima.

Fata înțelese brusc ce i se cere.

- Eu?...

O groază indescriptibilă îi aburi azurul privirii.

Cris îndreptă către ea paralizorul.

— Da, tu.

Lili căută ajutor către ceilalți, dar fiecare părea preocupat să privească în altă parte. începu să plângă și îna- intă intrând în apă. Nivelul mocirlei îi depășea cu două palme genunchii, dar mai departe mlaștina părea a se adânci.

— Mai bine am căuta un vad - îngână Cazimir.

— De-asta am și trimis-o - rânji Cris. Hai, e rândul nostru acum.

Mergeau prin apă la câțiva metri în urma Lilianei. Pe măsură ce se apropia de amiază, căldura creștea. Cris transpira abundent, în parte și din cauza încordării. O undă subțire despică suprafața apel, iar Lili scoase un țipăt de spaimă.

— O lipitoare de sticlă - îi strigă Cris. Mergi înainte, nu poate fi dezlipită!

Fata ridică piciorul stâng și toți văzură lipitoarea verzuie atârnată de coapsă.

40

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Las-o dracu'! se enervă Cris. Asta ni se poate întâmpla și nouă! O să se sature și o să plece. Știu că doare ca naiba, dar nu-i da atenție!

Lili privea cu ochii holbați când la lipitoare, când la Cris.

— Mergi sau trag! tună vocea acestuia.

Fata se supuse și pomi mai departe. Lângă Cris, Vlad înjura cu sete. Mai dură cinci minute și terenul păru că începe să se ridice. Intr-adevăr, printre tufișuri se zări malul.

— Mai avem puțin - strigă aproape vesel. în aceeași clipă, Lili păru să se poticnească. O bolboroseală învineți lângă ea suprafața apei.

— Ce-i? întrebă Cris.

Lili se întoarse și pomi ca în transă. în locul în care se afla, apa îi ajungea până la brâu. Dar continuă să înainteze menținându-și echilibrul și curând ieși pe mal, printre tufele care o mascară imediat. Când ceilalți o ajunseră, o găsiră întinsă pe pământ, palidă, privindu-și picioarele ca pe un lucru străin. Cris se aplecă și o examină.

— Ce naiba o mai fi și asta?

Lili se uita la el pierdută.

— Doare - scânci. Arde! Arde peste tot!

Privind cu atenție, Cris descoperi o mulțime de umflături pe toată suprafața coapsei, între genunchi și șold. Pipăi cu degetele un fel de chisturi aflate imediat sub piele.

41

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Pupilele fetei deveniră deodată fixe. Ochii se măriră, gata să iasă din orbite, apoi căzu pe spate și eliberă un țipăt sfâșietor. Micile chisturi păreau că prinseseră viață, începând să se agite colcăitoare sub pielea care se înroși brusc. Cris nu mai rezistă curiozității. Scoase cuțitul și, aplecându-se, despică una dintre umflături. Mai întâi țâșni sîngele, apoi un vierme negricios, cu mandibule chi- tinoase, ieși, își învârti prin aer partea de dinainte a trupului și se scufundă iar în rană.

— O mănâncă de vie! țipă Ema.

Părea gata să vomite.

Fără un cuvînt, Cris ridică trasorul termic. Vlad îl opri gesticulând:

— Las-o! Cine știe? Poate scapă!

Cris își dădu seama de stupiditatea ideii, dar nu mai reacționă. In el reuși să învingă curiozitatea. Se

simți interesat să afle cum va muri fata, cât se va chinui, ce fel de animal era acela care o ucide.

Trecură astfel mai multe minute în care priviră trupul care se contorsiona urlând. Rugăminţile Lilianei către ceilalţi de a-i scurta suferinţele dovedeau că durerile atroce » »
nu-i anulaseră luciditatea. Până la urmă, Vlad îi arătă lui Cris pe gâtul fetei o urmă roșie palpitând energic și amândoi se aplecară și-i sfâșiară bluza, ca să observe continuitatea procesului de răspândire a viermilor pe sub pielea întregului corp. Lili tăcu și înțepeni pierzându-și cunoștința abia când unul apăru de sub pleoapa ochiului stâng

42

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

și începu să-și rotească triumfător mandibulele pe deasupra pupilei albastre și aburite acum de pânza morții.

— Știu ce-a fost asta! își sterse cu mâneca nădușeala feței Cazimir. E un Krep.

- Hm?

— Un Krep e un animal multiplu cu timp de ecloziune aproape inexistent. Toți viermii formează, de fapt, o singură ființă. în curând va ieși afară și se va construi ca entitate. Cât despre modul de înmulțire: saliva lui modifică însăși codul genetic al celulelor atinse. Un Krep, aflat pe fundul lacului, a „scuipat-o" - arătă Cazimir către Lili. Mulțimea de picături a cancerizat instantaneu pielea în locurile de contact și a dirijat celulele subcutanate să se înmulțească rapid și să devină acești viermi care vor compune curând Krepul cel nou...

— Nu se poate! exclamă uluit Cris.

— Sudamericanii au avut ideea - completă Cazimir. Cred că brazilienii, dar nu pun pariu.

Cris privi admirativ trupul Lilianei, în care Krepul își strânsese părțile componente formând un fel de gogoașă mare pe piept, în dreptul inimii.

— Cum dracu' pot avea unii idei atât de grozave? Cred că i-au întrecut și pe americani!

— Da, sunt buni - admise Cazimir. Cel care ajunge să te mănânce de viu ești, de fapt, tu însuți.

— Amuzantă stratagemă! Stăm să vedem cum iese Krepul?

43

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Ne poate face rău?

— Nu știu. Cred că nu, până nu se compune.

— în sfârșit, nu contează. Suntem aici pentru altceva - și-și lovi, demonstrativ, cu palma dreaptă tocul trasorului agățat de șold. Gata, pornim.

Părăsiră cadavrul. Adriana se așezase cât mai aproape de Cris. Acesta o privea cu coada ochiului. Până nu demult, între cei doi se țesuse o mică poveste de dragoste. Apoi se certaseră. Și acum? „Acum - gândi Cris - vrea poate să fac pe cavalerul. Cândva se obișnuia asta. Instinctul speciei de a apăra femela care-i asigură perpetuarea. Azi nu mai e nevoie de fete decât pentru distracție. Bioreceptoarele dau un randament mult mai bun decât uterul și sunt mai sigure".

Apa mustea sub picioare la fiecare pas. Lângă un trunchi negru și putred, Alexandru se alese cu o „liubă" zburătoare pe umărul stâng. Se abținu cu greu să nu urle și încercă s-o dezlipească.

— Nu te mai chinui - îl sfătui Vlad. Bine că nu e pe brațul drept, așa mai ai o șansă, poți utiliza arma.

„în realitate - își spuse Cris fără să bage-n seamă incidentul - fetele sunt mult mai irațională decât băieții și mai mult încurcă. De pildă, Lili. Era foarte

simpatică, dar nu merita să câștige competiția asta. Și Adriana va muri, e aproape sigur. Nu știu ce va păți, poate o voi omorî chiar eu, cine știe? Poate va fi necesar". Fuseseră obișnuiți încă de mult cu ideea asta, precum și cu aceea că victimele n-au importanță: câștigătorul ia tot.

44

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Intre timp, nivelul mlaștinii crescuse iar și noroiul depășise genunchii. In dreapta și în stânga, Cris zări lame subțiri, negricioase, brăzdând apa. Și mult mai încolo, o pată ceva mai deschisă, pe care i-o arătă lui Vlad:

— Aia e mlaștina carnivoră inventată de ruși în vremea de după cel de-al treilea război mondial.

— Toată zona asta - îi răspunse băiatul - e plină de crema speciilor mutante.

— Așa e. Mlaștina i-a lăsat cu gura căscată pe toți și a rămas un produs de referință în cadrul armelor biologice, chiar dacă au trecut ani buni de la inventarea ei. Are și câteva inconveniente. De pildă, culoarea: e destul de ușor observabilă.

— Știi, Cris, m-am gândit adesea că examenul ăsta are și rolul de a descoperi valențele unor arme noi, experimentale, biologice sau nu.

— Poate - mormăi Cris. I se păru că Vlad ar dori să se vâre, oarecum, sub pielea lui. II simțise cel mai puternic și mai bine adaptat dintre toți? Cu atât mai rău...

— Vlad! Preia vârful de atac al șirului!

Băiatul păli. II privi pe Cris drept în ochi, dar mâna acestuia se odihnea deja pe tocul trasorului. Plecă privirea și se grăbi să-și ocupe noua poziție. După doar două minute, alunecă și se prăbuși în mocirlă. Se ridică repede, scrâșnind.

- Ce-i?

împreună cu noroiul, pe trupul lui Vlad se

amestecau alge verzui, urzicătoare.

45

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Nu sunt mortale - rânji Cris. Doar incomode. Să le porți sănătos!

Câțiva râseră mânzește. Vlad pomi mai departe făcând un fel de pârtie printre alge, iar ceilalți, venind din urmă, scăpau neatinși. Băiatul aruncă o clipă privirea peste umăr. Avea fălcile încleștate și fața albă parțial de durere, parțial de furie.

— Ieșim din nou din apă - îi anunță Cris.

Malul era aproape, iar Ema, grăbită, îi depăși pe toți alergând. Urcă sprintenă și mai făcu doi pași. Apoi ridică piciorul să-l facă pe cel de-al treilea, dar deodată mișcările ei se încetiniră; piciorul se împotmoli în aer, nemaivoind să înainteze, iar restul corpului împietri, păstrând o poziție grotească, un echilibru absolut imposibil sfidând legile gravitației. Semăna cu instantaneul unui start la proba de 100 de metri plat. Cris ridică uimit brațul făcând tuturor semn să rămână pe poziții. Observă imediat că, privind în direcția în care se afla Ema, vântul nu mai legăna frunzele și tulpinile lianelor.

— Acola *a stat vremea* - zise Alexandru. E marele păianjen cronofag.

— Cronofag? Ah, știu! înțelese Cris.

Mario, mezinul, dădu din cap.

— Nu e chiar cronofag. Dar are posiblitatea să-și construiască o „pânză" temporală, relativistă, unde timpul își încetinește curgerea până aproape de oprire.

— Ei, și? întrebă Cazimir, care nu aflase încă nimic despre acest păianjen bizar.

46

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Se hrănește cu bioplasma victimei. Ii consumă întreaga cantitate de energie biologică. Vrilul, știi? Energia vitală...

— Deci, a omorât-o? întrebă Adriana.

— încă nu. Deocamdată îi soarbe câmpul. Când o lichidează, îi dă drumul din plasa temporală - explică Vlad. în acest spațiu aproape lipsit de timp, evident, victima nu poate să se miște, chiar dacă, din punctul ei relativist de vedere, i se pare că se mișcă normal. Nici nu va observa că moare - pentru ea, totul va însemna o bruscă epuizare și „stingerea luminii". Păianjenul e imun la efectul pe care-1 produce.

— S-o ștergem - îngână Cazimir. Oricum, ea a murit ușor.

— Arată ca un fluture prins într-un insectar - oftă Adriana, aranjându-și pe umăr extinctorul greu și privind „statuia" Emei.

Porniră ocolind zona păianjenului, bucuroși că se află din nou pe uscat.

— De-acum, atenție în toate părțile - îi preveni Cris. Mlaștina se va termina curând, zone întinse de apă nu mai avem de străbătut. Când ieșim, s-ar putea să fim așteptați.

— Nu-i sfătuiesc - făcu naiv Mario.

Adriana îl privi cu o undă de milă. își aranjă iar pe umăr extinctorul și spuse:

— îl știe careva pe Erwin?

47

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Erwin Victor? întrebă Cazimir. îl știu eu. Nu e tipul care făcea parte din organizația aia antiguvernamentală... cum naiba-i zice?

— „Organizația pentru apărarea drepturilor

omului". Da, ăla. Zicea că examenul ăsta ar trebui interzis...

Cris o privi peste umăr.

— Gura - strigă. Asta-i o tâmpenie. Cum s-ar putea altfel? Mai bine fiți atenți în jurul vostru...

— Adevărul e - șovăi Cazimir - că a interzice examenul e totuna cu a resuscita fățiș teoria darwinismului social. Am reveni, pur și simplu, la vremurile alea capitaliste cu milioane de șomeri, la pluripartitism și alte asemenea rahaturi.

— Știu. De altfel, Erwin a și fost arestat.

— Gura! urlă iar Cris. Sunteti nebuni?

— Iar noi fundamentăm o societate perfectă, în care fiecare se naște pentru a muri sau pentru a căpăta un loc de muncă - rosti nonșalant Adriana, apoi se întoarse către Cris: Ai spus ceva?

Cris o privi tulbure, simțind atacul la adresa autorității sale. Mâna i se încleștă pe mânerul unuia din trasoare.

— Hai, trage, dacă ai chef - scoase limba la el Adriana. Omoară-mă. Crezi că n-am simtit că ai vrea s-o faci? Ești » * un împuțit de mercenar! Auzi? Un mercenar!

Cris nu cunoștea cuvântul.

— Demonstrează că ai motive să mă consideri asa, orice-ar fi însemnând - zise el pe un ton deodată relaxat.

48

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Doar un mercenar e gata să-și lichideze tovarășii în clipa în care nu mai are nevoie de ei!

— Ești sigură că n-ai face la fel?

— Da, sunt sigură - îl înfruntă fata.

— Atunci, poate ar fi mai bine să te sinucizi - vorbi Cris cu o voce de gheață și îi întoarse spatele.

Adriana tăcu dezorientată. în același moment, două fulgere despicară văzduhul. Unul dintre ele îl culcă la pământ pe Alex. O jumătate de secundă încremeniră, apoi fiecare țâșni în altă direcție, în căutarea unui adăpost. Cris nimeri alături de Vlad, într-o scobitură nu prea adâncă.

— în pădure, acolo - șuieră Cris. Ia-o târâș prin dreapta, eu o iau prin stânga...

Probabil la fel gândeau și ceilalți, căci îl zăriră pe Ca- zimir sărind dintr-o tufă și azvârlindu-se către baza unui trunchi, în clipa în care un jet radiant reteza coroana acestuia. Țâșniră și ei înainte. în față, inamicul era adăpostit de un grup masiv de arbori. Cris îl văzu pe Vlad scoțând dintr-un buzunar al husei extinctorului o grenadă paralizantă. O montă în vârful țevii armei și trase. La adăpostul efectului exploziei, se ridicară toți și parcurseră în goană aproximativ cincizeci de metri, până când Cazimir flutură brațele și scoase un țipăt. Cris îl văzu căzând, dar nu se opri. Din urmă, Vlad lansă către grupul de copaci singura lor grenadă electrică. Fulgerul descărcării îl surprinse pe Cris încă în picioare și-i arse fața. Se prăbuși pe-o coastă, apoi se ridică iar, urlă o înjurătură la adresa lui

49

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Vlad și, trăgând mereu cu trasoarele sale termice, năvăli în spatele tufișurilor aflate la baza arborilor ce-1 separau de inamic. Odată ajuns acolo, gâfâind, aruncă o privire rapidă în toate părțile și se liniști. Șase cadavre zăceau pe pământ, unele carbonizate și devenite aproape de nerecunoscut, altele părând neatinse. Cris se apropie cu băgare de seamă de trupul unui băiețel ce nu părea mai vârstnic decât

Mario. Deodată, acesta gemu și întinse mâna către extinctorul care zăcea alături. Fulgerător, Cris și-l imagină ridicându-se, întorcând spre el arma, rânjind bestial și trăgând...

Rânji el.

Și pentru a economisi energie, scoase paralizorul cu al cărui toc, aplecându-se puțin, îi zdrobi țeasta pustiului, împrăștiindu-i creierii prin iarba cenușie și aspră.

Se întoarse apoi către Vlad, care încă mai alerga spre el, și-i făcu semn că totul e în ordine. Reveniră împreună la ceilalți, trecând la câțiva pași de cadavrul lui Cazimir.

— Nu trebuia să lansezi grenada electrică - zise.

— Mi-am pierdut capul - dădu Vlad din umeri. Asta e! Se regrupară.

— Așa? pufni Cris. Deci, ți-ai pierdut capul. Nimic mai mult!

— Ce vrei să insinuezi?

— Terminati! încercă să intervină Adriana. >

— Gura! o repezi Cris.

Apoi, către Vlad:

50

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Știi bine ce vreau să insinuez! >

Mâna lui pipăia unul din trasoare.

— Ai vrut - continuă - să mi-o plătești pentru algele alea. Sperai ca raza de acțiune a grenadei să fie suficient de largă. Uite că n-a fost!

In ciuda celor afirmate, Cris avea fața pârlită de descărcare și el știa asta foarte bine.

— Ei, iată - rânji Vlad, cu toate că sub rânjet se simțea de la o poștă frica - suntem chit.

— Nu - spuse Cris, calm ca în mai toate momentele periculoase. Nu suntem chit.

Scoase trasorul.

— Stați! țipă Adriana.

Dar Cris ridică arma. Trase ochind ierburile de sub picioarele lui Vlad. Acesta sări în sus, se azvârli în dreapta și, încă în aer fiind, își smulse de la brâu propriul trasor, lansând către celălalt radiația ucigașă. Cris apucă să se aplece la timp. Iar în momentul în care trupul lui Vlad atinse pământul, trase din nou, de data asta în plin. Se întoarse apoi către ceilalți:

— Primul meu foc a fost un simplu avertisment. Nu trebuia să riposteze. Iar dacă a ripostat, înseamnă că i-am dejucat planul mai repede decât s-a așteptat. Asta e.

O tăcere de gheață se așternu în urma cuvintelor lui. Stăteau muți, pătrunși de gravitatea evenimentului.

Intr-un târziu, Vali șopti:

— „ Cinci membri de partid

Seara au plecat la teatru;

51

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Unul n-a aplaudat

Și-au rămas doar patru"...

Vali era cea mai cuminte din grupă. Până acum, vocea ei nu se făcuse auzită.

— Mmm? mormăi Cris.

Apoi, înțelegând, începu să râdă.

■fr

Undeva, la marginea junglei, în cabina de control, membrii comisiei urmăreau atenți desfășurarea examenului. Edi, șeful lor, își mușca buzele. Ceva îl incomoda: reprezentantul guvernamental care, aflat

pentru prima dată în postura de observator al unui examen de diplomă, cerea mereu amănunte.

— De pildă, țintele - tocmai întreba acesta. Țintele din ce se compun?

Edi zâmbi cât putu de frumos.

— Sunt constituite dintr-un pachet de senzori. Atingerea lor ridică pe o rază de cinci metri de jur-împrejur o barieră transparentă, dar eficace, împotriva oricărei agresiuni.

— Bine, dar ce rost are? dori amănunte reprezentantul guvernamental.

— Pentru că s-ar putea să apară mai mulți absolvenți - zise Edi. In acest caz, cel care ajunge primul trebuie protejat de invidia celorlalți. înțelegeți ce vreau să spun: un

altul l-ar putea ucide chiar după ce acesta a atins borna - și să-l înlocuiască. Ori, asta nu avem voie să se întâmple. Asigurăm astfel un concurs perfect loial.

Reprezentantul guvernamental dădu din cap satisfăcut.

— Da, e bine, e foarte bine. Am să-l informez personal pe președinte. Da, nu se pot face niciun fel de matrapazlâcuri... Care e situația acum?

— Patru grupe au ajuns destul de aproape de țintă. Cea mai avansată e condusă de un oarecare Cris. Doriti să-i vedeți?

— Puteți face și asta? se minună reprezentantul.

— Desigur. Există, după cum știți, posibilitatea de a transforma orice punct al spațiului în receptor informațional. Distanta nu contează. Vreți asta?

— Dacă se poate, firește.

Edi îl conduse în fața unui ecran uriaș.

— lată-i.

— Da - zise, concentrat asupra imaginii, reprezentantul guvernamental.

A A A

Cris zări primul borna placată cu senzori. Surâse. Nu, nimic nu-1 mai putea, de-acum, opri. Apoi zâmbetul i se stinse când își aminti că erau patru. Așeză mâna stângă pe mânerul trasorului. Ceilalți zăriră între timp și ei borna

53

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

și se opriră. în aceeași clipă, Cris scoase trasorul și-l îndreptă spre ei.

— Nicio mișcare!

încremeniră toti.

— Da, e o problemă - continuă Cris. Știți și voi: o problemă spinoasă. Patru oameni - și numai trei locuri. Unul din voi trebuie să renunțe, îmi dau seama cât e de greu - spuse, cu falsă părere de rău. Dar, știți darwinismul...

— Știm - nu mai putu răbda Adriana.

Cris o privi curios, parcă o vedea pentru prima dată.

— Știți. Sigur că știți. Iar eu sunt unul dintre câștigători, pentru că am deja arma pregătită. Nu-mi place să pierd, mai ales dacă e vorba să-mi pierd viața. în timp ce cretinii geniali se grăbeau să termine facultatea asta împuțită la vârste derizorii, eu am preferat să amân momentul, să trag chiulul, să rămân repetent... Altfel spus, să aștept. Să fiu matur,

nu un mucos care n-a văzut în viața lui o armă și crapă cu ea în brațe de la primii pași. Copiii prea deștepți mor repede. Așa se spunea acum vreo sută și mai bine de ani. Mario, ce zici? Ți-ar plăcea să mori?

Mario tăcea.

— Nu zici nimic? chicoti Cris. Nici nu-i nevoie. Toti știați încă de când ați intrat în facultate ce vă așteaptă. Țara n-are nevoie de șomeri; atâtea locuri, deci: atâția absolvenți. Dar dreptul la învățământ e garantat de constituție. Ce să-i faci? Nu poți împiedica un copil genial să-și manifeste geniul...

54

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Lasă ironia - interveni Adriana. Fă ce ai de făcut și să terminăm odată!

— Da, să terminăm. Ca o concluzie: pe lângă examenul de licență, absolventii oricărei facultăți mai trebuie să mai dea un test: ăsta. Unul dintre voi l-a pierdut. Dar cine?

Cris își plimbă privirile de la unul la altul.

— Mario? Hm! Nouă ani - și rezultat maxim la testele de inteligență. N-ar fi păcat să întrerupem o carieră atât de promițătoare? Să vedem, să ne mai gândim. Vali? Simpatică fată; cuminte, tăcută, ascultătoare. Un membru ideal al societății. Are, ce-i drept, și ea mici scăderi: știe pe de rost niște poezioare interzise. Dar, ce să-i faci? Nimeni nu-i perfect! Iar tu, Adriana? O blondă seducătoare...

Cris rămase parcă visător două clipe.

— Da - continuă. Tu vei fi cea sacrificată, Adriana!

Ridică trasorul.

— Odată m-ai iubit - se albi ea.

— Tocmai. E și ăsta un examen.

Trase, lăsând deschis materializatorul armei. O

explozie zgudui trupul fetei, sfârtecându-1. Sângele împroșcă bluza lui Mario, care tresări de parcă el ar fi fost cel lovit.

— Hai, copii - spuse Cris, aproape părintește. Să nu mai zăbovim. Ar fi culmea ca tocmai acum să ne ajungă din urmă altii...

Alergă spre borna senzorială urmat de ceilalți. Odată ajunși, îngenunchează, apoi o atinseră cu degetele. Așteptară crearea barierei. Cris fu primul care ridică privirea mirat.

55

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

A *A* A

— Rezultatul - ceru Edi.

— Prima bornă, - vorbi un operator - zero câștigători. A doua, unul. A treia, trei.

— Nu înțeleg - făcu observatorul guvernamental. Trei borne?

Plictisit, Edi se întoarse spre el.

— Sigur că trei. Dacă n-ar fi decât una singură, am putea risca să nu avem trei câștigători, ci mai puțini. N-avem nevoie nici de locuri vacante.

— Și ce faceți acum? Sunt patru!

— Veți vedea. Celalți copii, din pădure, cum stau? întrebă spre operator.

— Mai sunt vreo zece, dar îi exterminăm imediat.

Și apoi, gânditor:

— Da... Pe care? Tu ce zici?

— Nu știu, domnule - răspunse operatorul.

— Cineva ne-a criticat recent în fața președintelui pentru faptul că media de vârstă a absolvenților e mult mai mare decât a studenților - interveni subtil reprezentantul guvernamental, care înțelesese ce va

urma.

— Ce vrea să însemne asta? se miră Edi.

— Asta - explică reprezentantul, nemulțumit - înseamnă că examenul îi defavorizează pe cei mai mici, mai puțin dotati fizic, dar foarte bine dotati intelectual.

— Ah! exclamă Edi.

56

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Apoi, către operator:

— Pe cel mai bătrâior. O societate perfectă trebuie să țină seama de dorințele președintelui său, nu-i așa?

A A

Cris ridicase privirea mirat. Un trăsnet veni din senin îl străbătu, aproape carbonizându-1. II azvârli câțiva metri mai încolo, cu pieptul peste un mușuroi de furnici roșii, în urma lui, bariera semitransparentă decupă în spațiul junglei un cerc în care, treptat, își reveniră din spaimă învingătorii...

IMAGINEA TA

Norii cafenii ecranează totul. Ei se rostogolesc cu alura unor piscuri golașe și mișcătoare peste întinderile uriașelor cenuși aduse de vânturi sălbatice trezite peste trupul încă viu al pustiului, vânturi care nu știu aduce niciun miros care să se deosebească de mirosul uscat al pulberii vinete și pretutindeni stăpânitoare, care să le transforme în agenți purtători de neliniști, vibrații sau sensuri. Aici vântul nu transportă nimic. Doar pătrunde, avid să-ți soarbă sudoarea dac-ar putea-o atinge, să lingă nesătul metalul straniu ultrarezistent din care e confecționat trenul de aterizare al modulului tău. De-aici, de la piciorul stâng al acestui modul obligat să aterizeze dincolo de voința ta, se întind urmele pașilor ce-ți aparțin. Ele seamănă, imprimate în sol, cu primele picături ale unei ploi poate binefăcătoare, se desfășoară cadențat, monoton, în ciuda adierii străvezii care caută să ucidă această tentativă existențială absurdă, din punctul său de vedere, absurdă prin singularitate, prin izolarea ei extremă. Bine, și? te întrebi. Sunt singur, sunt prizonier, dar nu datorită motivului acesta sunt mai liber decât oricine, oare nu mă

pot eu învia oricând împărțit în ființe și lucruri cu care sunt sigur că aș reuși să acopăr nisipul, să fac o lume nouă dintr-o zare în cealaltă zare, zări maronii care azi, acum, mă sfidează, n-aș putea - îți zici - să-mi închipui că sunt, într-adevăr, o ploaie de lucruri vii, clare, efervescente, că sânge din sângele meu de s-ar depune aici n-ar mai trebui să mă tem de arșiță și de radiații - sau nu, mint - chiar această teamă ar fi elementul în numele căruia m-aș împărți, m-aș nega pentru a mă multiplica, pentru a plânge și surâde, a prevesti sau a uita: această teamă ce azi mă revoltă și din această revoltă m-ar naște întru ea și-ntru mine copleșindu-mă, dar copleșind-o eu în ultima clipă, legîndu-mă cu ea ca ea să mă dezlege pe mine cel suferind, iubind și cugetând? Noi ne-nchipuim adesea că suntem ploi; plouăm cu fapte încoace și-ncolo și nu privim în urmă pentru a ne păstra certitudinile. Jos pot să fie ele câmpuri, pot fi păduri sau râuri, dar când creăm, când visăm, ne aflăm în noi doar - și nu ne pasă de câmp și de râuri. Și suntem convinși, ucigător de convinși de necesitatea ploirii noastre, altfel am muri lucizi și neplouați nicăieri, n-am exista decât prin potențialități, iar acelea nu fertilizează, nici nu ucid, ci sunt icoane, proiecții bete, nesigure sau, de ce nu, absolut sigure, căci nu putem pierde nimic prin intermediul lor și nimic câștiga. Am ajuns aici - îți zici tu - să fac cu pașii mei ploaia, să fiu ploaia care va veni, să deștept amintirea nisipului din nisip. Nici teamă de rost, nu, nici teamă de fără rost. Ci-

neva a greșit, cineva suferă, cineva are nevoie de mine. Lucizi și ridicoli. Lucizi. Am - ai un nume, îți vei spune, aplecat de povara costumului etanș - un nume, adică o explicație. Iar explicațiile ucid ființa; debordează ele de golire a cuvântului de sens. Mă trezesc că sunt gol, că e gol el, cuvântul, că dacă mă strigă, cineva îmi va scoate din came numele și mă va-nconjura cu el, mă va prinde și clasa, mă va pune undeva în insectar, în raft. Un singur lucru scapă de sub controlul oricărui ins care-ar încerca să mă suprime definindu-mă: este Imaginea; este fereastra bunătății, a frumuseții și a adevărului. Lucrurile făcute să-i cutremure pe toți au ciudata proprietate de a se compune din lucruri făcute să-i cutremure doar pe unul sau altul. Poate de aceea descoperim istoria toată a umanității în existența fiecărui ins. Aceleași greșeli, aceleași momente de indiferență, apoi de dragoste, apoi de ură, apoi, în sfârșit, de indiferență lucidă, necreatoare, dar lucidă. Ca eu să sper, au sperat milioane de generații înainte de mine; ca să sper, și din speranța mea să crească milioanele de generații ce vor urma și vor valorifica speranța răbdătoare și mută, treapta mea, contribuția mea la scara speranței universale. Ca să vină el, viitorul, la mine și să-mi ceară celule din trup și flăcări lungi din întreitul meu foc lăuntric. Ca să vin de-acolo eu, să mă ridic singur din centrul gol al cuvântului ce-mi este nume, singur eu pe mine, fără alt punct de sprijin decât pârghia temporală ce leagă pe „azi" de „atunci" și în numele existenței căreia mă aflu

aici. Mă trezesc gol, deși pot umple visele cenușii cu cor- pusculii lumii mele care se era, care se va fi,

care se este, în numele frumosului, al bunătății și adevărului. în numele unor principii, iată, relative. Să mă-ndoiesc însă de ele ar fi cum m-aș îndoi despre Imagine, iar Imaginea se confirmă căci exist, sunt confirmarea „acestuia" părăsit și al „aceluia" spre care mă îndrept...

Urmele tale vor continua să se înmulțească supuse, vei zări tumul principal al orașului, vei trage adânc în piept un aer al tău pe care aerul de-aici îl invidiază. îți vei privi mâinile, mănușile, întrebându-te căror obiecte le vor fi acolo ele de folos, îți vei imagina tâmplele tale și carnea ta - și ce mâini vei putea tu scoate din tâmple și came, te întrebi? Și târziu, la poarta orașului, vei bate ca un străin istovit și cineva, iată, răspunde, iată, deschide o trapă și ochiul său te cercetează suspicios, neîncrezător - de unde străini aici, unde înstrăinarea tronează pretutindeni și astupă venele memoriei colective care a legat cândva omul de oameni? Amintirea - o evanescență, o ramificare întru pierderea ființei proprii...

— Tu ești prizonierul pe care trebuie să-1 primim? Ești om? vei fi întrebat. „Om bun" ar fi prea mult, prea pretențios, oameni buni și răi nu există decât acolo unde cantitatea lor îndreptățește încercarea de a-i categorisi. Iar crima mea... nu contează. N-a fost decât o greșeală. Probabil voi găsi aici calea de-a o plăti, de a mă plăti pe mine însumi în fata mea.

61

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Da, răspunzi. Om al stelelor.

încet, poarta se deschide, lăsându-te să vezi o alcătuire bizară de came și păr. Un trup gol, butucănos, pe două picioare scurte; apoi, la etajul

superior, capul cu fizionomia lui complexă, amestec de trăsături umane și capri- fere, iată coamele, botul cu nări dilatate și, lateral, ochii perfect omenești, inteligenți, care te țintuiesc cu o privire aurie și șovăitoare.

— Intră, omule!

Printre dinții lungi, cuvintele sunt completate de șuierături și țăcănituri prea puțin plăcute.

— Intră, - repetă arătarea - și tu intri și-ți zici; de-asta am venit, de-asta am îmblânzit cu privirea mea atâta nisip, atâta nor cafeniu și-atâta neviață. Aștepți într-un fel de culoar întunecos pe pereții căruia deslușești locuri negre de-a binelea, poate nișe, poate firide ce îmbrăcau cândva statui de naiade și fauni, reprezentări aberante ale viselor omului despre perfecțiune și la care ar fi trebuit să se-nchi- ne și să se supună ori, poate, de-abia demne de exprimat și deci exprimate, ele, deja de ucis sau alungat din istoria atâmării omenești în sforile propriei reflexii.

— Copilul doarme, spune păzitorul porții și tu te răsucești și-ți scalzi privirea în tina scânteietoare a privirii lui. Puternic și grav înaintezi - puternic, fals puternic, căci nu ți-ai ierta nicăieri, niciodată, o clipă de slăbiciune afișată în fața acestui umil slujitor al celor ce intră aici și ies, dar cu adevărat grav, frământat ca nisipul de afară, mort și

viu, înțelept și nebun în numele Imaginii pe care-o porți în tine. N-ai arme, n-ai heraldă alta decât chipul pietrificat; nu iubești pe nimeni, deși - îți spui - dragostea te consumă și te transformă. Am - gândești - iubirea cea mai curată dintre iubiri, neîntinată de vreo formă care-ar putea îmbătrâni ori să piară, am

prin ea tinerețea unică și profundă, am viata, vieți fără număr, si nu e necesar s-o în- tâlnesc nicicând obiectivată: e pretutindeni. în iubire, gelozia se naște din sentimentul posibilității pierderii, dar ceea ce mă animă nu poate fi pierdut, ci doar câștigat iar și iar, mai mult, mai profund, mai inconfundabil. Dacă mi-aș imagina-o, dacă aș numi-o, dacă aș încerca să-i confer proprietăți și limite, atunci ar muri, aș muri. Pierdere din tine afară, nu anulare a ta, nu; moartea ne învață doar cum s-o atingem pentru a o supune...

— Pot să te duc la înțelepți, rostește lângă tine pocitania, iar tu privești botul ei de capră și înclini ușor din cap fără să știi dacă ochii umani, inteligenți, îți observă mișcarea executată la adăpostul căștii. Dar iată, slujitorul vede tot ori cumva un al șaselea simț îi relevă mișcările ființei de-alături; îți face semn, iar tu îl urmezi printre șirul compact de case ce se reazemă una de cealaltă în așa mod încât, mental, îți reprezinți amuzându-te (cu toate că rămâi grav, așa cum se cuvine, tu grav, iar slujitorul conducându-te către o destinație pe care n-o știi) că ai extras din șir una dintre clădiri, iar celelalte se prăbușesc de-a valma aidoma cărților înghesuite pe rafturile străve-

chilor biblioteci, cărți care ți-au compus și ție ca și multor altora, ființa totuși irepetabilă. Lespezile pe care calci sună clar sub ropotirea neistovită a pașilor tăi, iar ecoul se reflectă și revine să umple aerul, sănghesuie sunetul următor și să-l lipească înapoi de tălpile de care el s-a des- cleștat; pașii tocesc o fracțiune infimă, insesizabilă, din ceea ce ating, totul curge, îți fulgeră prin mintea altfel ocupată de alte

gânduri și-ți spui că nicio trecere nu e inutilă, există urme ca să le vezi dacă nu ești orb, ca să le simți, ca tu să alegi drumul și chiar și umbra ta, dacă n-ar fi norii maronii, ar lăsa azi o urmă, ar obtura (câte-o clipă pentru fiecare din rarele fire gălbui de iarbă crescute din rosturile ce mărginesc lespezile) lumina ce vine - ar veni - de sus... Privești spinarea gheboasă a călăuzei tale, treceți împreună pe sub un portic, apoi pătrundeți, tot împreună pe un coridor întunecat și te miri de boabele minuscule de sticlă atârnând de tavan, îți pui problema originii lor, dar nici asta nu te frământă prea mult, căci la ce bun? Dar le compari o clipă cu ochii - o ființă cu o mie de ochi acest tunel și toți, toți orbi și toți, toți fără pleoape, căci pleoapele își pierd rostul grănițând doar orbirea și-ți spui, gândești, că le semeni, că străbați existența ca o corabie oarbă lansată în vremuri la voia lor și-a logicii unui joc totdeauna străin și orice tentativă de a privi în față e una cu a cerși acea față a lucrurilor sau a încerca să ți-o închipui. Ele, evenimentele, chiar de vor fi cum crezi, te vor găsi mereu nepregătit căci forma în care vor fi îmbrăcate va ajunge să te uimească și nu te vei pricepe să le presimți.

64

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Copilul doarme - spune din nou slujitorul. Intră, străinule!

Pereții culoarului se îndepărtează brusc la o distanță indeterminabilă înghițiți de negură și croind între ei o încăpere în centrul căreia o masă-nvelită-n brocart străjuiește solemn tăcerea celor doisprezece bătrâni adunați în spațiul luminat de banda cu leduri fluorescente ce atârnă deasupra. Razele acesteia, incolore, teme, așază pe chipurile, oricum degradate, o paloare cadaverică, dându-ți senzația pătrunderii

într-o peșteră ale cărei ființe cavemicole țin un sobor bizar, sprijinindu-și argumentele cu doar liniștea dintre cuvintele lor - cu adevăratele cuvinte. Mâinile, cu degete unite sau lipsind, membrele inferioare încorsetate de membrane care atârnă ca niște zdrențe murdare, apoi fețele, citadele ale decrepirii, stând parcă gata să se dezlipească aidoma unor măști de latex; privești toate acestea și te simți deodată obosit ca ei și bătrân ca ei toți la un loc. înaintea ta, unul se ridică și te scrutează bănuitor. Are doi ochi, unul mic, albastru, înfundat în orbită, iar cel de-al doilea galben și de patru ori mai mare decât celălalt.

— Bine-ai venit, străinule!

Vocea hârâită se sparge de pereții sălii și se înfundă pe coridorul pe care ai venit.

— Cum te numești? De unde vii?

— Numele meu e Homer - te hotărăști să minți, căci nu ți se pare a avea rost să-ți dezvălui adevărata identitate

în fața acestor aberante creaturi ale radioactivității planetei. Am fost trimis aici să ispășesc o pedeapsă și să caut pentru cineva un răspuns.

Bătrânii par a zâmbi și-și apleacă frunțile către tine, parcă aprobator. Cel cu ochi de culori diferite, pronunță:

— Ti-e frică de moarte?

Tresari, te repliezi rapid și răspunzi cu o naturalețe ce te uimește întâi pe tine:

— Prea des plecăm în lume părăsindu-ne casa în căutarea unui adevăr doar al nostru, plecăm visând o întoarcere voioasă pe un cal alb și purtând în mâini steaua albastră și dragă a fericirii. Umblăm mulți ani,

dar fericirea nu e de găsit. Și ne pătrunde în ochi praful răscolirii și, tot mai sceptici, învățăm că adevărurile sunt ale tuturor și numai ea, dreptatea, e doar a noastră; ne întoarcem târziu, răniți, cu lancea ruptă, târându-ne genunchii; ne întoarcem acasă, dar casa nu mai este. în locul ei, singurătatea a crescut și s-a urcat peste ruine ca o iederă însângerată. Deocamdată nu mă tem decât de singurătate și neizbânzi. Nu știu dacă mi-e frică de moarte, dar îmi voi pune această întrebare cu o clipă înaintea morții, când răspunsul nu va mai avea rost.

— Ce crezi tu, - intervine un bătrân cu nas comos, răsucit vulturește către bărbie peste gura prăbușită în sine ca o ventuză roz - ce crezi tu, străinule, despre dăruire?

— Mi-am închipuit uneori - rostești - că dincolo de cuvinte se întinde oceanul și că marginile oceanului sunt

tocmai cuvintele spuse sau gândite de noi. Și mi-am mai zis că oceanul acela face ca din toate cuvintele să răsune foșnet înălbăstrit și molatic de val și clinchet melodios de cochiliii. Undeva, dincolo de rostire, e cu totul o altă rostire. Cuvintele sunt goale când în spatele lor nu se află acest ocean care să le dea tărie și speranță fără de capăt, să le adâncească între ele și să le măsoare cu lumea către care tind. Cât despre dăruire, ea e una cu acel cuvânt unic din care suntem făcu ți fără să știm.

— Crezi că oamenii au posibilitatea de a-și alege destinul?

— Oamenii, - răspunzi tu - cât sunt vii, au mai ales dreptul de a se alege înșiși ori de a-și alege cărările,

indiferent de sensurile pe care acestea le conțin.

— Și dacă ai fi mort? Ai mai putea tu oare alege?

Eziți o singură secundă, apoi rostești hotărât:

— Dac-aș fi mort, n-aș mai putea alege. Aș fi **Alesul.**

Bătrânii par a fi mulțumiți - oricum, citești pe chipurile lor ceva ce aduce a mulțumire și te întrebi, îți spui, în vreme ce slujitorul pocit te îndrumă către începutul întunecos al unui alt coridor: o civilizație în agonie nu alege, ea se agață cu disperare de oricare amănunt venit dintre stele, ea nu respinge a priori nicio mână, oricum ar arăta aceasta, căci disperarea nu lasă loc niciunui fel de alegere, ea este panică pură care dezarmează pe oricine din câți o simt. Constați uimit, mergând pe coridorul acum plin de laborioase întortocheri că, în dialogul încheiat, ei, bătrânii, nu ți-au

părut în nicio secundă inferiori ție, n-ai citit în ochii lor acea umilință amestecată cu implorare prezentă în ochii oricărui animal sau om gonit din urmă de colții albi și necruțători ai vreunui destin potrivnic, nu i-ai auzit cerân- du-ți nimic - și-ți spui că e ceva putred aici, ceva de neînțeles, căci nu cer doar cei ce se află într-un echilibru perfect cu mediul lor, cei ce nu sunt dependenți de nimic și n-au, de fapt, nevoie de niciun ajutor. Ai fost egalul lor - această egalitate are o bază, sau e o simplă impresie ? Doar trăim adesea din impresii! Ori poate cumva războiul care a pustiit totul a reușit aici, în această Ultimă Thule, să fertilizeze germenii unui crez nou, ai unui mod nou de a răspunde problemelor existenței?... Oare nu cumva acești sărmani bătrâni nu sunt deloc doar

resturi încă fierbinți ale flăcării unei civilizații în agonie, ci și apostolii unei civilizații noi ce mijește deja în ființele lor ca o presimțire? Slujitorul slut deschide o ușă grea, masivă, cu ornamente ruginite de metal; îți face semn să intri și tu intri și-ți rotești privirea peste interiorul mohorât, peste pereții și tavanul înnegrite de vreme și te răsucești apoi către patul de piatră semănând atât de bine cu un jertfelnic ce tronează în puțin luminatul mijloc al încăperii și alături de care remarci un mic tablou de comandă, singurul punct colorat din peisaj.

— De-aici - spune slujitorul și vocea lui cu inflexiuni guturale pare a trezi în colțurile odăii la viață păianjeni uscați - poți să ceri deschiderea ușii, dacă dorești cumva

asta. Iar de-aici poți să chemi pe cel care-ți va aduce mâncarea.

Nu scoți un cuvânt, orice cuvânt asemănător unui „mulțumesc" te-ar face să scazi în ochii pocitaniei, te-ar mânji, știi, simți, așa că preferi să te lungești pe patul de piatră prefăcându-te obosit; și chiar ești obosit, altfel sigur ai fi remarcat plecarea bizarului personaj, dar tu deja te-ai cufundat în gânduri, în interiorul tău în care nu totdeauna ești capabil să privești fără spaima că te-ai afla pe marginile unei prăpăstii. Acolo, ființa ta îți locuiește corpul în pur și simplu, fără a-și căuta o poziție, acolo dispare acea gravitație interioară, mentală, care te coerentizează și-n numele căreia lumea are pentru tine un rost și tu lupți pentru a-ți afla în ea rostul. Copilul - și îți reprezinți mental un copil de trei-patru ani și te sperii, căci te întrebi cum vei reacționa în fața lui

atâta timp cât nu mai știi nimic despre copilărie; sigur, ai fost și tu copil, dar copilăria a murit în tine demult; aleatorul, ludicul a fost înlocuit de claritatea, poate mai puțin fecundă, dar mult mai sigură, a ordinii, a ierarhizării... o ierarhie în numele căreia tu te afli aici s-o impui unei lumi lipsită de ierarhii... sigur, cuvintelor le lipsește miezul - asociezi la întâmplare - ele sunt moarte, altfel n-am crede în ele cum doar în moarte știm noi a crede. Și parcă te-ai desprinde cumva, parcă te-ai afla în afară de tine, singur - și jos un trup pe care nu-1 recunoști, încorsetat de un costum inutil... de ce inutil? El e util, el... dar acolo, în cochilia lui, nu ești liber, tu

nu... doar Imaginea e cea care... ea eliberează. Și femeia aceasta care se apropie acum de tine și-ți deblochează cu mișcări ușoare, abia presimțite, mecanismul de etanșei- zare al căștii și te privește cu ochi mari și luminoși - o, câtă lumină acolo, în ei, și nici ea nu cere nimic, vezi sau visezi? Dar costumul... o piedică, o întrupare a constrângerii, el, interpunere barbară între om și alt om, între oameni și stele generalizezi acum - și ce vis, tu n-ai mai, nu ții minte să mai fi visat așa nicăieri, nicicând, sau... el, costumul, alunecă de-a lungul trupului tău, se pliază ușor și curge dincolo de marginea tăioasă, de piatră, a altarului, a jertfelnicului, sau... sau dormi - și părul care-ți intră în ochi, în gură, părul negru ca o înfiorare a nopții, ca un vis al ei, nebun, nu aparține nimănui, Aralda (îi găsești tu numele, deodată în tine), o flacără mistuitoare, neagră, ce te cuprinde și te înalță, dar vai, cum simți în spatele tău duritatea și răceala pietrei și cum zbori așa, zidit în materie, zbori legat de munte cu munte cu tot, amețindu-te de atingerea ei răcoroasă pe fruntea ta goală, lipsită de cască... lipsită de cască... lipsită? Cum adică, lipsită? *Lipsită?*

Te ridici buimac și te zărești, într-adevăr, gol; lângă pat zace mototolit scafandrul autonom, iar alături, de partea cealălaltă a trupului tău, Aralda stă ghemuită și te contemplă, zâmbind cu un zâmbet ce parcă plutește undeva, la câțiva centimetri în fata buzelor.

— Radiațiile... - bâigui, dar Aralda se apleacă peste tine și-ți explică fără cuvinte, cu tot trupul, că nu există

radiații aici, că aici nu vă aflați decât voi și ceva semănând cu un fel de păsări, când lucide, când oarbe, păsări pe care uneori - și asta doar ca să le puteți aduna și avea asupra lor o putere - le numiți gânduri.

— Aralda... te cheamă Aralda?

Deodată renunți la cuvinte; le simți inutile și goale ca și voi, iar gesturile tale încep să semene zeilor. O apleci către tine și-ți îngropi din nou fața în părul negru. îi simți aroma, ea există, e vie, ce-ți pasă? Zeii n-au scrupule. Vai, iluzie, cu iluzii te vindeci! în încremenirea care urmează nu-ți mai semeni ție, cel făcut doar să acționezi să gândești și iar să acționezi; atât e de curată îmbrățișarea voastră încât nu mai lasă loc pentru nimic altceva ea, aceasta. Și abia târziu, când faci un gest care o îndepărtează, cuvintele își recapătă în tine logica și conținutul știute:

— Cum ai intrat?

întrebarea e stupidă, înțelegi instantaneu, dar îți oferă cel puțin posibilitatea sfărâmării castelului tăcerii, a sentimentului ciudat ce te năpădise ca un roi de furnici.

— Nu e nevoie - îngână Aralda. Te cunosc, Homer. Ajungerea ta aici a fost demult vestită.

Imaginea? te străbate un gând, dar îl alungi imediat. Imaginea nu previne niciodată pe nimeni. Tu însuți ai fost trimis aici fără să știi cu exactitate ce trebuie să faci, ce trebuie să cauți. Și de fapt asta are, o știi, puțină importanță. Nu căutarea contează, cum își închipuie cei mai mulți, ci găsirea; altfel spus, fericirea sau, oricum, mulțumirea ta

lăuntrică - o eternă regăsire a eului, o strălucire egală, bătând ca o inimă puternică în lungul și în latul vremii pe care tu o ții. Ea e și detașare și întreg, o stare mai degrabă asemeni celei oferite de câștigarea unei logici hermesice: ea există fără să caute; niciun râu nu urmărește să ajungă la mare - el numai curge...

— Cine mi-a vestit aici sosirea?

— Așa spune Cartea, Homer!

— Ce spune?

— „El se va întoarce din stele. Lăuntrici vor fi pașii lui, îmbogățiți cu făptura unei alte cetăți. El ține flamura cu o mână diferită de carnea lui. El vede lucruri ce nu ne deosebesc, de-aceea e mai bun decât lucrurile ce ne deosebesc"... ești Cavaler al Imaginii, Homer!

Te ridici brusc.

— Nu te speria - continuă Aralda. N-am să te trădez...

Privirea ta alunecă de-a lungul umerilor ei mângâin- du-le conturul palid ce dizolvă parcă lumina subțire care vine de sus ca o ploaie...

— îmi știi cumva și cărările, Aralda?

Ea tace, tace zâmbind și te lasă să speculezi ideea ca și când n-ar fi alături, ca și când nu te-ar auzi decât tavanul și pereții negri de vremuire.

— Drumurile, Aralda. Spune, ce crezi tu despre mine?

— De ce ar trebui să le știu? Până azi ți-au aparținut numai tie. >

Tresari uimit:

— Și cele de mâine, mai departe? Ar putea fi greșite. In dezvoltarea ei, fiece ființă vie pare să

repete greșelile întregii umanități. Aceeași copilărie, aceleași vise ale adolescenței reflectate și refuzate mai apoi de civilizația ce se mai înfruptă totuși din ele în clipe de tensiune maximă. Omul rămâne mereu departe de ideal.

— Si de ce ar fi altfel, Homer?

— Ai dreptate - recunoști tu. De ce-ar fi altfel? Ființele noastre par să repete drumurile umanității. Dar nouă, ca indivizi, ne lipsesc posibilitățile umanității de a se reînnoi și de a înfrânge prin includere. Victoriile civilizației sunt altceva decât micile noastre victorii personale care ne lasă, în cele din urmă, reci și mai fără încă un ideal, și fără încă unul...

— O faci în numele unei alte perfecțiuni - șoptește Aralda.

Camera e la fel de întunecoasă, dar pielea Araldei a căpătat parcă o fosforescență stranie. Nu ne aude nimeni și nu ne vede, gândești. Dar astfel valoarea de adevăr a gesturilor mele va crește, sau doar îmi închipui, ne-închi- puim că suntem adevărați când ne aflăm alături cu noi, când ne simțim lângă celălalt ca și cum am fi singuri - și la ce bun, atunci, există celălalt dacă rămânem aceiași, dacă el sau ea nu ne schimbă, nu ne face mai buni - sau mai răi, cine știe? Ce-ar face Aralda în cazul în care-aș respinge provocarea izvorâtă din buzele ei, din coapse și sâni, ar plânge legătura ce nici nu există sau pe care eu o

ucid în față, ar plânge, zic, potențialitatea anulată, ori ar râde prefăcându-se, ori m-ar urî - și-atunci nu s-ar preface, m-ar urî pentru a-nlocui cumva ceea ce a murit între noi înainte încă de a se naște?... Totuși,

gândești, oamenii nu lovesc: ei se apără. O fac îndepărtându-se mai ales de cel din tine rău și îndoielnic și gata prăbușit, de cel ce înspre ei cere protecție sau milă. Așa cum oricine tinde să se-ndepărteze de ciumați, de leproși, de condamnați. Oamenii îți iubesc siguranța; îți detestă însă îndoiala, care-i obligă să privească mai atenți către îndoielile lor. Le place să le fii oglindă în ceea ce au ei mai bun; dacă te prăbușești, lovesc în corpul tău căzut nu din inconștiență sau cruzime, nu. Nu suntem niciodată cruzi, niciodată destul de cruzi. Ei în tine lovesc doar răul care-ar putea să devină și-al lor odată. Ei te-ar ucide atunci, dacă ar fi convinși că prin tine ucid partea lor nenorocită și subumană.

Și crezi că înțelegi, ea nu te va urî și nu te iubește și nu te va iubi. Ii e indiferent totul, căci se supune poruncilor jocului. O simți dezlipindu-te de tine și încerci - paradoxal, tu ești cel care încerci - un sentiment de milă. Joc, gândești, joc cauza mea și cauza ei, cauza acestei lumi, eu, trimisul, mesagerul unui infinit superior venit să ordoneze infinitul inferior generat de jocul Copilului.

— Regula - o întrebi pe Aralda. Spune-mi regula Copilului!

— Regula se află în Carte - oftează Aralda. Se așează din nou lângă tine, ațintindu-și asupra ta o privire ciudat incoloră.

74

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Ce e Cartea?

— Cartea e Cartea - ridică ea din umeri încetișor. A scris-o un Erou, înaintea catastrofei atomice. Ea povestește toate câte au fost și vor fi.

— Și Copilul? Ce rol are Copilul?

— Cartea are două părți - explică, răbdătoare, Aralda. In prima parte se povestește doar despre

viitor. A doua parte e legea. Ea e azi...

— Și Copilul?

— Din cea de-a doua parte a cărții, Copilul alege la întâmplare un vers. Acela va deveni legea perioadei care urmează până la o nouă alegere.

închizi ochii și te gândești intens.

— Vers? întrebi. Ai spus, vers?

— „Va veni vremea când balaurul dintr-o mie de fumuri va ajunge/ să aibă un fum/ când oamenii vor zmulge dintr-înșii ce i-a înfrânt"...

O asculți pe Aralda uimit, cuprins de o puternică senzație de deja vu. Un clește subțire îți prinde gândurile ră- sucindu-ți-le unul peste altul.

— O carte de poezie, Cavalere. Am citit-o de mii de ori. O știu întreagă... O știu ca și când...

Aralda se oprește, ezită o vreme.

— Hai, spune! exclami.

— Ca și când ar fi fost scrisă pentru mine...

Ai fost trimis aici, ghicești, să vindeci o rană care nu este a ta - fals ar fi dacă ai crede că nu e a ta, căci toate

sunt interconectate, au o logică a lor și logica oferă legături între antipozi, ca și între culturi ce nu s-au atins totuși niciodată, ca și între ei, oamenii ce niciodată nu s-au întâlnit. Dar ce rost are să-ți torturezi ființa explicându-te acum, aici, fie și doar ție, ce rost are să despici în patru firul vieții, în loc de a-i aduna toate firele într-un mănunchi? Doar lucrurile unice sunt irepetabile.

— Nicio regulă... - oftezi tu, mângâind pletele fumurii ale Araldei, ce par animate o clipă de o viață

proprie.

— Te înșeli, Cavalere. Lucrul sigur se află la est de oraș. Chiar și anarhia are o logică.

— Ce e la est de oraș?

— Acolo se află labirintul - te lămurește ea, lungindu-se alături de tine. O intuiești caldă, calină și strângi dinții orbit de dorința ce începe să-și clatine iar în tine lăncile fumurii.

— Da, Homer, dacă într-adevăr te chemă așa. Un labirint imens.

— Si cine se ascunde în labirint? »

— Minotaurul - răspunde prompt Aralda. De-asta te afli aici.

Ai auzit bine?

— Deci... cine se ascunde în Labirint?

— Minotaurul. Așa spune Cartea. îl vei învinge, Cavalere.

— Nu înțeleg - șoptești cu buze arse de neliniștea răsuflării tale.

— Fericirea nu există - îi explică parcă deja gândin- du-se la altceva Aralda, apoi realizezi că, de fapt, recită. Nu mai există când ți-o asumi. Cunoașterea e lacrimă, ignoranța e zâmbet de aur. Zâmbește, Cavalere...

O îndepărtezi doar o clipă, împingîndu-i umărul stâng care arde.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Clipa. Acum e vremea să fiu lângă tine; atunci când nu suntem singuri și responsabilitatea se împarte.

Cuvintele, îți spui, sunt goale, golite, cuvintele sunt asemeni morții; deci, se împarte totul, ca pentru mine acest tot să devină mai ușor de purtat. Mâine va fi altfel, altceva. Si ea, Aralda de azi, cândva decât un nume care va pierde pe drum esența tare a cărnii, licărul mișcător al privirii și buzele chemătoare de sensuri ce vor fi pentru tine, ele, moarte atunci, numai pulbere...

— „Și pulberea glasului tău - recită Aralda - va chema pulberea glasului meu"...

O privești contrariat - ți-a citit gândurile sau acționează sincronicitatea? La ce mai suntem noi buni decât de spus cuvinte, întrebi fără grai, și de ce ne temem și de ce credem mereu că moartea e singurul lucru în fața căruia e destul că ne arătăm lași? La naiba, e încă un lucru care ne sperie doar pentru că o sorbim singuri. Există, sigur, există și morți colective, războaie, catastrofe, dar un vierme rău și lucid continuă să ne șoptească indiferentul numărului de morți în față cu faptul că moartea ta

este doar a ta și că împărtășirea ei nu e decât ușuratică amăgire...

In zadar analizezi moartea - îți spui în continuare nemulțumit - știința nu poate face nimic pentu tine nici cât trăiești. Ea nici nu are apostoli, căci nu poți propăvă- dui altceva decât inefabil, nu poți câștiga fanatici ai adevărului arătat, ci doar ai adevărurilor promise sau bănuite. Dar un sentiment nu e oare un ceva mai mult decât principiul rațiunii dominante ce ne coordonează procesele firești ale ființării; ceva mai mult, și prin aceasta nu, oarecum, mai pur?

O săruți, ești împăcat cu lumea și cu marea, îi șoptești vorbe fără șir; îi spui că focul singur își alege combustibilul, chiar dacă noi suntem aceia care îl ard pe el, că ai așteptat o mie de ani să vină noaptea iar acum noaptea s-a închegat în sfârșit, și v-a înconjurat cu amândoire - ea, noaptea; ca un gigantic păr negru ce se revarsă prin odaie și în care razele subțiri ale benzii cu leduri fluorescente par fire albe, crescute întru noroc și putere de voi. O mie de ani ai fost bătut de lumina sorilor nemărginirii galactice, o mie de ani reci și goi, o mie de ani fără sprijin ce te-au făcut pe tine flutur de zi; și poate tot atâția ani ea, aici, a așteptat citindu-ți sosirea în Cartea lăsată de un mag obscur să unească destine. Aici, în noapte, ea deveni noaptea însăși care pe ea s-o umple; și sosi vremea întîl- nirii dintre zi și noapte ca, îngânându-vă, să fiți când dimineață, când amurg. Apoi tăcerea vă readuce la margi-

nea oceanului, acolo unde valurile amestecă stele si oa- meni și se sfârșește împărăția ta.

O vei întreba apoi:

— Știi ce este Imaginea?

Te va recunoaște, vă veți recunoaște amândoi despăr- țiți în simțuri, despărțiți ca doua aripi ale uneia și aceleiași păsări, aripi care s-au unit doar pentru a imprima un nou impuls ființei prin Spațiu, existenței prin Formă, căci ai nevoie - aveai nevoie - de certitudine și Aralda a bătut aerul împreună cu tine, ați clipit laolaltă și chiar ați strigat la un loc și în aceeași secunda același cuvânt; iar acum, despărțiți fiindu-vă în voi, pasărea care râde și plânge omenește, încremenită față de ea dacă s-ar considera pe sine însăși reper, se mișcă fără efort, se mișcă în Spațiul Omului, planează...

— Imaginea, Aralda, e un joc de careuri. Fiecărei civilizații, fiecărei planete vii îi corespunde o anumită suprafață ființabilă, iar suma acestora, suma lor galactică, formează Imaginea. O văd sub forma unui chip omenesc - o femeie frumoasă, deși n-aș reuși să-ți explic în ce anume constă frumusețea sa. Ea este esența existentei Galaxiei » » >
noastre. Iar dacă un careu e amenințat, cineva ca mine e trimis pentru a lumina pata neagră apărută pe obrazul Imaginii. Sau, dacă vrei, Imaginea e tendința umanului către perfect. Toți facem fapte bune în numele unui crez estetic sau moral, profilat la scară individuală sau socială. Adună aceste crezuri de pe toate planetele, găsește-le un

numitor comun; va fi exact ceea ce doresc să-ti descriu. Poate crezul meu este doar estetic, și de aceea văd Imaginea ca pe un chip...

— Dar ea ne dirijază, Cavalere?

— Ne dirijază pentru că o dirijăm.

— De ce-ai venit aici, Homer? De ce-ai venit acum

și nu înaintea războiului care ne-a pustiit? De ce abia acum?

— Poate... - îngâni - poate pentru că războiul l-ați pregătit voi pentru voi, iar Imaginea nu se amestecă în istoria lumilor decât în cazuri de urgență extremă... ideile salvează mai adesea idei și mult mai rar oameni.

— E șubredă argumentația, Homer!

— Alta n-am, deocamdată. Poate voi afla mai multe când mă voi întâlni cu Copilul. în fond, joc împotriva unui alt joc, asta-i tot. Nu mi se spune nimic dinainte, n-are cine s-o facă, nu există nimeni capabil să mă prevină, să mă ajute să evit erorile. Nu știu de ce mă aflu aici, nici ce trebuie să fac, dar, în măsura în care supraviețuiesc, descopăr...

Dar ea, - te întrebi - ea cum a intrat aici și de ce? Care e rolul ei în joc? Nu cumva, nu cumva e tot o întrebare pusă lui de cei doisprezece bătrâni și la care a știut a răspunde, a răspuns cum ar fi trebuit sau, sau a greșit și tot ce ar fi putut urma a luat sfârșit înainte de a începe și a rămas singur, cu o consolare superfluă numită Aralda, exclus din toate, dat afară din misiunea lui de care n-a fost demn și pe care nici chiar nu și-o cunoaște? lată-mă,

80

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

îți spui, iată-mă cuprins în brațele acestei femei, în sângele și-spiritul ei ca într-un adăpost antiatomic, îți vine deodată să râzi...

— De ce trebuie să învinq Minotaurul?

— Scrie în Carte.

— Ce scrie?

— „Ia în brațe Cuvântul - recită Aralda -

Și fă-1 Copil din tine

Flacăra ta va străpunge, fierul tău va lovi, Norii împietriți își vor deschide puterea"... — Norii? Ce legături au norii?

— După luptă, norii se vor prăbuși pe pământ - șoptește Aralda. Atunci va răsări soarele și va începe o nouă eră.

Legende peste legende, nimic concret, normal, inteligibil.

— Ce e Minotaurul?

— Ai să vezi. Vino! E timpul! privește ea către ușă, așteptând parcă să se arate din clipă-n clipă cineva.

A lua în brațe cuvântul, îți spui, în timp ce o urmezi pe Aralda, a-1 face Copilul... a lua, deci, ordinea și a crea prin ea haos, oare asta să fie soluția, căci jocul e haos; a renaște în mine acea parte a ființei pe care abia mi-o amintesc, copilăria, deci totuna cu a face apel la o armă secretă, secretă chiar și pentru mine căci, adulți fiind, ne e rușine să ne întoarcem prin timp acolo și nici nu credem că ar mai fi posibil, ni se pare că am trăda ziua de azi, clipa în care

ardem, dar copilăria există încă și ea răsare atunci când, dincolo de luciditatea care descompune infinitul nerepetabil în granule suficient de combustibile pentru spirit, constatăm existența unei insidioasa legături între toate, ele, granulele, invizibilă dar sesizabilă și pe care o putem, am putea-o umple dacă n-am fi prea lucizi, dacă alcătuirea nu ne-ar fi atât de interșanjabilă, dacă am fi altfel de stânci, pline de crăpături care să permită semințelor căzute în puținătatea pământului adus de ploi acolo și de vânturi, încolțirea, creșterea și, prin aceasta, chiar sfărâmarea noastră treptată în numele unor alte stânci, unor posibile stânci ce se vor naște cândva din

acest nisip. Maturitatea și nu doar ea, ci fiecare moment al vremii tale (gândești în timp ce intri din nou în sala mare a celor doisprezece înțelepți) are pe lîngă calitățile firești de evidențiere a lucrurilor și de aranjare a lor in cadrul unei logici clare și defectul de a pierde din vedere o esență care constă în diferențele ce apar între logica zilei de azi și logica de ieri - nu mai discutăm despre proiecții, despre logicile posibile ale zilei de mâine. O disimulăm - de ce altceva, decât pentru a ne păstra echilibrul?

— Ne pare rău, străinule - se întoarce spre tine unul din bătrâni. îi studiezi atent fizionomia, urechile îi lipsesc, nasul se prelungește printr-un apendice comos ca un cioc de vultur către bărbie. Părul, rar și negru, izbucnește ici și colo de sub bonetă. Privești în jos și zărești picioarele bătrânului unite între ele printr-o membrană groasă care îngreunează mișcarea lor unul față de celălalt.

82

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Ne pare rău - rostește din nou bătrânul. Copilul, azi, nu se joacă. Și asta face parte din joc.

E mai bine, îți spui, norocul mă ajută. Nu știu cum, cu ce anume m-aș fi putut descurca în fața unui copil. Iar alegerea frazei e o provocare. Dacă fiul acestei planete s-ar fi supărat, poate ar fi ordonat uciderea mea și atunci... da, am avut noroc, am fost trimis aici exact în norocul meu. Sau e una dintre intervențiile Imaginii? Una dintre acele intervenții aflată sub pragul perceptibil și despre care am auzit multe povestindu-se?

— Poți să ne întrebi, străinule - vorbește blajin bătrânul. S-au așezat toți la masă și te contemplă.

— Ce e sau cine e acest Minotaur?

— O mașină.

— Cine a construit-o?

— Noi.

- Voi?

Răspunsul te descumpănește.

— Așa spune Cartea, străinule - explică binevoitor un bătrân cu păr auriu.

— In fiecare an, strâgem cenușa care cade peste oraș adaugă altul. în fiecare an, meșteri fauri clădesc în atelierele lor subterane, din această pulbere metalică, doi monștri ai căror parametri se află descriși cu precizie în Cartea noastră. Două mașini autonome, semiinteligente, doi Minotauri care sunt apoi conduși fiecare la câte o poartă a Labirintului. E scris în Carte că e necesar să fie feriți cu

infinite precauțiuni unul de celălalt. Ei nu trebuie să se știe, să se vadă sau să se atingă în afara labirintului. Odată pătrunși acolo, se întâlnesc în centru și se luptă.

- Si? 1

— Si atât. Si la fel în fiecare an. » ♦

— Ce se întâmplă cu învingătorul?

Bătrânul zâmbește.

— Nu există învingător. Când se întâlnesc, se naște acolo un munte de foc și cerul se apleacă peste pământ.

Te concentrezi, încerci să vizualizezi spusa bătrânului.

— Ca... atunci? întrebi, executând un gest evaziv către înapoi.

— Da - clatină bătrânul din cap și toți bătrânii îi repetă mișcarea. Da, ca atunci.

Deci: o explozie atomică. înseamnă, judeci tu, că în

luptă, Minotaurii declanșază un anumit mecanism care-i anihilează. în fiecare an... asta înseamnă că orice mecanism s-ar volatiliza laolaltă cu monștrii metalici și ar trebui înlocuit periodic. întrebi:

— Oamenii intră în labirint?

Bătrânul neagă.

— Nici atunci? insiști. Nici mai târziu?

— Cel ce intră în labirint nu se mai întoarce - rostește monoton bătrânul cu ochi diferiți.

Firește, gândești. Radioactivitatea. Până descoperi centrul labirintului, până te întorci, ai timp destul pentru a muri de douăzeci de ori. Atunci, atunci înseamnă că me-

canismul care declanșază explozia se află ascuns chiar în Minotauri sau, da, sau însăși Minotaurii sunt mecanismul... doi monștri construiți pe baza unor parametri pre- cișI, prestabiliți. Deci, sintetizând, două mașini construite din material fisionabil, aflate fiecare sub masa critică. Ele nu se luptă în labirint; e suficient să se întâlnească. Masele lor comune vor depăși atunci punctul critic și va avea loc explozia. Și e de înțeles și colecterea pulberii de pe oraș; fără această acțiune, oamenii ar muri. Neagră și nevăzută, radiația s-ar insinua în came, ar invada oasele, ar ști ea să chinuie, să ucidă - cum i-a chinuit și i-a ucis aproape și pe acești bătrâni mutanți care se descompun de vii. Se descompun - și ei știu foarte bine asta.

— Și totuși - spui - m-ați ales să lupt cu Minotaurul. E o contradicție.

— Nu - vorbește bătrânul cu nas vulturesc. Nu e nimic contradictoriu. în Carte scrie că va sosi clipa

când din cenușa adunată nu se va mai putea construi decât un Minotaur.

— A sosit - înțelegi deodată.

— Da, străinule. Din cenușă am construit doar un Minotaur; a mai rămas puțină, iar din puținul acela faurii au închipuit Spada.

— Care Spadă?

Bătrânul te privește, pare uimit că poți întreba una ca asta. Spada mea, te lămurești imediat, spada mea cu care sunt dator să lupt, adică nu să lupt, ar fi prea frumos,

spada pe care însă o voi purta în mână ca pe un stindard al morții pentru ca, alăturând-o monstrului radioactiv să declanșez reacția și prin aceasta pieirea lui, pieirea mea. Scopul scuză mijloacele, nu? Pe planeta asta nu s-a găsit niciun curajos. Zâmbești amar. Așa își închipuie înțelepții, în ale căror capete clocește o rațiune care mi-e străină, ce ma va ucide dacă nu voi putea s-o contracarez cu arma rațiunii mele triumfătoare. Ba nu, rațiunile nu sunt făcute să triumfe, ele sunt egale, indiferente, nu pot decât să ne coboare la rangul de mașini logice; dar iată că viața nu e un concept abstract, generat de interferența formulelor și ecuațiilor, ea există dincolo de logică și de luciditatea decrepită, decadentă și conformistă care-i oferă ei, logicii, protecție ca o piele știrbă, ciuntită, protejând un organism știrb și de aceea nu are dreptul să triumfe peste viața ce-mi este mie hărăzită spre a o fi, peste fervoarea sângelui care pulsează în artere îmbătate de perfecțiunea însăși a pulsului, peste extazul narcisist al degetelor care mângâie, al piciorului care pășește ca să învingă

drumul și teroarea distanțelor lui, peste cumulul amintirilor-jaloane ale duratei, ale trăirii care am fost. Constat cu surprindere că mă iubesc, mă iubesc disperat - și tocmai acum, când sunt pe cale de a mă pierde și nici n-are rost să mă mir - nu tremuri decât atunci când ți-e frică și nu fugi decât atunci când n-ai, când n-am, când nu mai am încotro...

Ești condus înapoi în celulă, așa simți nevoia acum s-o numești, de către Aralda. Ea te mângâie, iar ție ți-e silă,

ești condamnat și ți s-a oferit o femeie care să-ți îndulcească suferința, ultimul prânz, ultima țigară, nu? Ce vor face cu ea după ce voi muri, te întrebi? Poate și ea e doar o simplă condamnată, poate că eu fac parte din pedeapsa ei? Și nu știi dacă întrebarea ta merită chinul descoperirii unui răspuns. Minotaurul, gândești, ucis de un viteluș, el însuși adus aici la tăiere! Dar Imaginea? Imaginea n-o să permită! Există o dreptate, nu? Și zâmbești amar amin- tindu-ti de milioanele de victime nevinovate ale istoriei. »

Și pentru ele există o dreptate? Și suferința lor va fi plătită cândva? Prin ce anume va fi ea plătită? Unii au murit în numele ideilor, alții nici măcar în numele unor idei. Conștiința e mai prețioasă decât ființa? Dar ființa nu ești oare tu, laolaltă cu (sau mai ales prin) conștiința ce-ți aparține sau te aparține? Considerații sterile, moarte explorată abstract, asta fac, asta faci acum - și la ce bun? O privești pe Aralda stupefiat de sila ta enormă, în vreme ce ea se așează pe pat și te privește blând.

— Și nu-i așa, - izbucnești - nu-i așa că nici măcar nu va folosi cuiva asta? Că peste un an va sosi printre voi altcineva, alt condamnat, pentru a prelua noua

Spadă și a se lupta cu noul Minotaur? Și mereu, până când din pulbere nu se va mai putea construi nici Spada și atunci se va căuta altceva, un alt mod de a muri, până când pulberea nu va mai putea ajunge nici pentru făptura asta monstruoasă, când întreaga cenușă radioactivă din atmosferă va fi anihilată, dar voi, desigur, veți găsi noi modalități de a jertfi, de a vă jertfi, poate un nou război, cine știe?

87

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Aralda te privește uimită, cu buzele întredeschise.

— Homer - șoptește ea. Nu te-a trimis nimeni să mori.

Te apropii de ea, o măsori, îi studiezi linia gingașă a gâtului, a umerilor, te apleci asupra ei și o săruți și te miră gestul tău: mă amăgește, întrebi în tine, îmi oferă iluzia inamovabilității adevărului ce-mi aparțin, îmi dă speranța oarbă a utilității căutării unei soluții, căci încotro va să ducă toată a mea bâjbâială prin rămășițele de rău augur ale acestei civilizații străine și bolnave?

— Ce spune Cartea despre lupta asta, Aralda?

— Spune că vei învinge, Cavalere. Vei învinge și vei trăi. In numele bunătății...

s

— Știu, -întrerupi brutal rostirea formulei - știu. Dar despre luptă? Despre lupta în sine?

— Nimic - răsuflă, dezolată, Aralda.

— Dar Cartea spune totul, așa ziceai!

— Spune totul pentru cei care știu s-o citească. Eu nu înțeleg. Dar dacă știi tu cum, vei afla. Intre cele două poeme care explică, unul venirea ta aici, iar celălalt plecarea, există o baladă. Pot să ti-o recit, dar sensul nu-1 cunosc.

Si dacă nu-1 vei afla nici tu, te întrebi obsedat de viziu- nea fărâmițării trupului tău în atomi? Dacă nu-

1 voi afla, voi muri - și e cumplit nu sfârșitul cât, mai ales, spuneam, inutilitatea lui.

— Aralda! exclami cu pumnii strânși, cu unghiile înfipte adânc în palme. Recită-mi poezia aceea!

Aralda se întinde lângă tine pe pat, se răsucește și te cuprinde. Șoptește:

88

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Mi-a spus odată cineva C-a fost o glumă
lancea, tot, Neîmblânzita-i, oarba stea:
Scorneli de babe la prohod.

Greșeală! Lancea scursă-n vânt »
Creștea prin șipotul de seară... Purta un vis de dor flămând Și-o dăruire prea amară!

Părea tinută de mâner
Cea lance, ne-mblânzită triscă, Dar toți puteau zări, stingher, Că-n urmă-i, numai vântul mișcă...

Sus la castel e mare chef - Domnița râde și-i ferice Și tot împunge la gherghef: Un tânăr mire stă să pice.

Dar colo,-n poarta de palat, Ce s-a oprit, înfipt în scânduri? E fierul vechi și supărat Și sur răscolitor de gânduri.

Domnița-n casă tresări, Dar spuse calmă astă veste

Când spaima i se risipi: „Demult oșteanul nu mai este!

El a purtat-o-n lupte mii
Cu mine-n gând. I-am fost aleasă...
Cu lancea-n mână el pieri - S-a-ntors doar ea din zări acasă

Și vechiul jurământ ce-am scris Ca să-l aștept, ca el să-mi fie Bărbat, e-n urma mea doar vis Si-am ars demult acea hârtie!

Azi, tânăr, viu și-adevărat Sosește vesel al meu mire. Hai, prieteni, la ospățul dat Cinstiți de noi ciocnind clondire!

...Atuncea lancea tresări, Se smulse brusc din lemn afară Și ne-mpăcat se repezi In pieptul tânăr de fecioară...

E văduv astăzi mirele, II poartă lăncile la oaste

Și-un paing leagă firele
Pe rana vremii, între coaste.

E *„Balada lăncii fără trup"* - continuă Aralda, iar tu o privești și nu înțelegi. O baladă, gândești, o poveste din care tu va trebui să extragi un adevăr - și nu oricare, ci unul anume, pe baza instinctului care a

funcționat în tine până acum, în ciuda îndoielilor, fără greș, un adevăr prin care vei obține, se pare, o victorie strălucită cândva...

— Aralda - rostești nesigur, parcă încercând să câștigi timp. Ce știi tu despre stele?

— E greu să le atingi - răspunde ea. E greu să fii zeu.

— Știi și asta?

Aralda zâmbește și te privește în ochi:

— Cei prea siguri de ei cad mai întotdeauna pradă propriei lor siguranțe. Ei trăiesc și fac tot felul de lucruri, dar lucrurile pe care ei le fac nu sunt unice.

— Si îndoiala, Aralda? îndoiala, ce face ea din noi?

Aralda râde de-a binelea.

— Face oameni, Homer! Și tu știi asta sau o vei afla. Nu pomi pe un drum, nu va fi niciodată cel mai bun. Pornește pe toate căile la un loc, căci drumul e media, rezultanta acestor drumuri. O învățătură derivată din Carte.

Te gândești: ea are dreptate. E greu să fii zeu, mai ales pentru că îndoielile tale de zeu nu derivă din lucrurile mari, ci din lucruri mărunte. Caraghios cât de ușor îi tulburăpe zei sentimentele specific omenești. Dar nu putem fi mașini - te revolți în tine - și nu avem de ce să ne supu-

nem logicilor perfecte atâta timp cât suprema lor calitate e indiferența, o indiferență malefică deoarece pretindem că ne aduce adevăr absolut și dreptate absolută și rău și bine absolut, dincolo de omenesc, dincolo, deci, de noi și e totuna, asta, cu a inventa dumnezei care pun în balanță faptele noastre deși știu, știm ca doar omul e cel care are căderea să-și

judece faptele.

— Luciditatea ucide, Aralda - oftezi.

— Dacă ai fi lucid până la capăt nu ți-ai mai inventa singur piedici...

Pentru cei lucizi, îi dai tu iarăși dreptate, pentru cei lucizi (și morți chiar prin această luciditate) nu există probleme irezolvabile, căci în canoanele lor vor ști ei închide până și necunoscutul și, numind totul, tot ceea ce a fost cândva inefabil; acoperă sensurile prin cuvinte a căror adâncime dispare, se uzează moral datorită rostirii lor repetate. Eu, azi, spun „Aralda" și Aralda încă nu a devenit cuvânt în sine, nu a pierdut nimic din atributele reprezentării imediate; dar ce va fi mâine, dar ce va fi peste foarte multi ani? Voi include acest nume în vreo frază oarecare mai atent la respectatea gramaticii, a corectitudinii discursului, decât la profunzimea, chipul și culoarea ființei desemnată de el, rostirea sa va deveni un reflex al limbii și buzelor, sunetele se vor îndepărta de mine iar cuvântul își va pierde puterea, va fi o simplă suprafață sonoră nonfigurativă și lipsită de emoție - deși nu așez neapărat egal între cele două noțiuni - va interveni rutina, abia târ-

ziu ajungând să-mi dau seama că a păstra pentru totdeauna profunzimea și prospețimea cuvântului ar fi necesar cu a-1 spune de parcă l-aș inventa mereu și l-aș rosti mereu ca prima dată și asta nu poate să dureze deoarece ar însemna să-mi amintesc mereu toată fericirea și toată nefericirea pe care a fost capabilă să mi-o ofere ființa ascunsă cândva sub numele pe care tocmai l-am rostit. Dar ce rost are, ce rost are să mă revolt împotriva unui fenomen atât de

firesc ca moartea înțelesurilor care tot din noi au crescut odată?

— Spune-mi, Aralda, - te auzi - dispuneți aici, în oraș, de un amplificator de unde cerebrale?

— Ai găsit, nu-i așa? se bucură ea.

— M-am gândit că nu în balada propriu-zisă se află soluția problemei, fizic vorbind, ci în titlu. Lancea fără trup e un exemplu de purtător al unei informații remanente. Dar nu pot crea legătura fără amplificator.

— Ce vrei să faci?

— Nu știu dacă vei înțelege și nici măcar dacă am dreptate. E vorba, pur și simplu, de o translație a motivului luptei dintre mine și Minotaur. Caut o sincronicitate, un eveniment similar în timp și spațiu.

— Vrei să pleci de-aici?

E rândul tău să zâmbești.

— Nu. Vreau un refugiu și un ghid.

Probabil, îți spui, nu va înțelege. Dar ce-ți pasă, atâta timp cât simți rezolvarea apropiindu-se, ce-ți pasă de gân-

durile și interpretările date de cei din jur faptelor tale? Ai descoperit că dispui de un atu și atunci pasiunea jocului devine mai importantă chiar decât tine, altfel n-ai putea să te uiți, să-ți uiți cumva ființa unind-o prin uitare de sine.

— Un amplificator. Sunt pretutindeni în lumile civilizate. Cereți cui m-a trimis aici unul, dacă totuși asa ceva vă lipsește.

Bolta nu ți se mai pare boltă de celulă. Ridici de pe jos costumul și-l așezi la capătul patului, în loc de pernă. O mângâi pe Aralda și ea vine alături și-și

culcă buclele pe umărul tău.

— In curând, - o auzi spunându-ți - în curând nu vei mai avea nevoie de mine, Homer.

— Te înșeli, Aralda - rostești cu glas uscat, cufundân- du-ți privirea în ochii ei negri. Te înșel și tu o simți, îi spui doar în gând. Și totuși sunt, am fost, continui să gândești, atât de fericit, o clipă, atât...

— Nu ești Cavalerul meu - zice Aralda. Ești Cavalerul unei Imagini pure și nepervertite, căci reprezintă iubirea așa cum i-a fost ea dăruită omului de către zei, demult, foarte demult...

— Și așa cum va fi ea cândva, Aralda, pentru toți.

— Crezi în paradisuri regăsite, Homer?

— Cred că mă supraestimezi. Unii își zic; ce erou aș fi fost dacă m-aș fi născut în cutare sau cutare perioadă tulbure a istoriei, cun aș fi pus mâna pe armă și ce minuni

de vitejie ar fi izbutit palmele astea ale mele! Și nu-i adevărat. Dacă s-ar fi născut atunci, ar fi fost aceiași indivizi oarecare. Omul e erou când e cinstit cu el însuși.

— Și - surâde, sireată, Aralda - nu te-ai îndoit niciodată de credința asta? »

începi să râzi, știi foarte bine că da, însă există adevăruri și adevăruri care tind, cu trecerea vremii, să te trăiască pentru a te salva. Ai vrea să spui multe lucruri, dar taci și o privești bucurându-te pe marginea clipei. în cele din urmă oftezi:

— E târziu, Aralda!

Glasul ți-e tem, nu lasă să se întrevadă nimic din frământările tale lăuntrice.

— E târziu - repeți. Condu-mă la un amplificator.

Fericirea - îți spui urmărind-o pe fată de-a lungul coridorului - n-o pot câștiga decât cei care o merită. Ea e o floare rară pe care fiecare vânt poate s-o smulgă și să te condamne astfel la eforturi noi, uriașe și disperate, pe lungul drum de la tine la tine. Aralda se oprește în fața unei uși masive și te privește înfrigurată. Ar putea să te urmeze dacă ar vrea, dar deja știi că n-o va face, pentru că nu crede în fericiri promise, nici în regăsirea paradisului, nici în multe alte în care tu crezi sau te cred ele pe tine, căci altfel la ce bun te miști, însuți, în spații și vremi, dacă nu ți-ai imagina convingându-te întâi pe tine că viitorul te alege și că va fi să vină și dreptatea aceea a ta și a multora dintre nevinovății care au plătit cu viețile lor, ori

cu trudă, ori cu spaimă, ei, toți, adevăruri ce și-au dovedit prin timp relativul valorii? Dar te va aștepta, ești sigur: Aralda, fiica frumoasă a jocului...

Intri - și acolo îl descoperi pe bătrânul cu nas cornos și obraji vineți. A fost, desigur, anunțat de hotărârea ta.

— Duceți Minotaurul în labirint - poruncești grav, iar bătrânul se agită spre ușă și împrăștie ordinul mai departe, prin interfonul mascat de una din cărămizile aflate lângă toc.

...Departe, în spatele tău, pădurea înverzită urcă panta unei măguri scăldate de soare. Pe drumul colbuit care șerpuiește printre colinele domoale ale căror temelii sunt mângâiate, în cealaltă parte, de mare, un om se apropie încet de tine: e gol până la brîu, pletos și poartă un fel de fustă scurtă, multicoloră. La gât i se bălăngăne în ritmul fiecărui

pas un sigiliu agățat cu o curelușă maronie. Ajungând în dreptul tău se oprește și schițează un gest de salut. Privirea sa sfredelitoare, ușor enignatică, încearcă, îți dai imediat seama, să-ți citească în ochi trecutul, ori poate viitorul.

— Vin din Milatos, prietene, și merg la Cnossos - explici tu completându-ți cuvintele cu gesturi largi. Am deprins acolo meșteșugul boiangeriei și căpătasem o oarecare bunăstare, dar m-a-mpins păcatul să mă cert cu starostele.

— Cnossosul e la două zvârlituri de săgeată, omule - silabisește cretanul. Regele nostru se desfată azi cu jocul

de tauri, iar tinerii se îmbulzesc care mai de care să-și dovedească vitejia.Te du și zeii fie cu tine!

Prea departe, gândești - și imaginea devine deodată lividă, se despletește în fâșii semitransparente pentru a se dizolva apoi definitiv. Clădești, pe baza regulilor cunoscute, o altă imagine și te integrezi proaspetei coordonate informaționale. Palatul din Cnossos, arhitectura lui bizară, frescele, basoreliefurile de stuc pictat, apoi podul suspendat pe nouă arcuri care conduce pașii călătorilor către intrarea în apartamentele regale, pavilioanele de primire a oaspeților și poarta largă de doisprezece metri ce-ți pregătește parcă extazul contemplării vestibulului pavat cu plăcuțe de șist, vestibul ornamentat în culori vii - roșu, galben, albastru, negru - apoi peretele pe care o mână meșteră a gravat scena luptei cu taurul oferind-o astfel, fără să știe, nu doar privirilor regelui și curtenilor săi, ci mai ales unei posterități atinse de sindromul căutării

originilor și violatoare, în numele atotstăpânitoarei boli, a sensurilor sale care ar fi trebuit, pentru a se păstra pure, să-i rămână neexplicite. Coridor, anticameră, sală de recepție cu tron și bănci de piatră, zona sacră a băilor rituale și, în sfârșit, camera unde se păstrează labrysul, securea cu două tăișuri, simbolul aroganței omului de-a se considera rotund prin alcătuire dualã: rotund, el și ea, bine-rău, viață-neviață. Trece pe lângă tine o fată, îi studieri rochia în formă de clopot, strînsă pe talie, lăsându-i sânii descoperi ți și hotărăști să ștergi și această imagine

care te depărtează de țelul propus al călătoriei tale. Dar fata se răsucește spre tine și te privește uimită, nu, nu doar cu ochii negri ea te privește, ci și cu gândul, cu părul fu- muriu, cu obrazul fraged...

— Tezeu!

Da, Aralda, îți spui, să continuăm, nu? Să continuăm acum discuția, sau monologul sau, hai, fie totuși, discuția noastră despre fericire, fenomen incert întru care tu, eu, ei se zbat să se-mplinească, s-o continuăm spunându-ți, aducându-ți argumentul suprem că ea există pretutindeni, pretutindeni unde sincer o cauți și te ramifici să o-mpresori, dar că, știind atât de puțin despre tine, vei sta sub ea ca sub ploaie întrebându-te: este aceasta sau nu fericire și este ea, fericirea, exact cea pe care o cauți? Și picăturile căzute de sus se amestecă în gura ta cu lacrimile îndoielii tale și vor oferi mai degrabă un gust amar lucrului acum de tine trăit și-ți vei spune, Aralda, că fericirea nu-ți supraviețuiește decât o clipă, clipa în care o primești fără să șovăi, o primești și apoi începi să tremuri de teama pierderii ei și chiar

teama asta o va ucide, va ști s-o ucidă în tine, va ști să te ucidă, căci îți rămâne de împlinit un nou război, o nouă ingratitudine, vei călca în picioare norocul pentru a-1 regăsi cândva și, cu cât îl vei călca mai des astfel în picioare, cu atât te va descoperi, îl vei descoperi mai murdar, iar la sfârșitul sfârșitului îți vei spune: nu, n-am întâlnit fericirea promisă și totuși am fost fericit atunci și atunci și atunci, dar n-am știut că lucrul petrecut în mine se numea astfel...

98

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Poseidon te-a trimis aici - șoptește fata și te ia de mână și te poartă pe scări prin mulțimea de meșteșugari, sclavi și negustori, te conduce departe, tot mai departe de tine.

Nu-mi doresc o nouă aventură, încerci să te convingi, deși ar fi normală atâta timp cât eu mă aflu aici pe baza unui principiu al sincronicității prețios numit „efect auto- oscilant al informației simetrice" și de aceea îi cer, îi vei cere Ariadnei, știi că o chemă așa și că e fiica regelui Minos, să te ducă în Labirint și ea te va strânge de mână și când vei ajunge în fața porții căutate îți va da, îți dă spada și gândurile ei, toate, de bine și de dragoste și răspunde chemării adresate de buzele tale și șoptește: „ Afrodita fie cu tine, eroule!"

Eu, îți surâzi tie amar, eu, erou? Eroii sunt invincibili, lucizi și nu mor și nu trădează decât la porunca unui zeu care-ar putea să-ți ceară, iată, s-o părăsești pe Ariadna în pustietatea insulei Naxos, sau să te oblige să-ți ucizi tatăl făcându-te să uiți că, la întoarcere, pânzele negre ale corăbiei vremii cu care ai poposit aici vor trebui înlocuite, înaintezi singur pe coridorul sumbru, cu simțurile anesteziate de serul

trecutului, de întrebările pe care ți le așterni ție, metodic, sub tălpi ca pe niște covoare - fiecare pas purtând, înlăuntrul formalității surpării prin el a distanței, o altfel de surpare, abjectă crezi, reluare a surpărilor esențiale lumilor înseși. Nu e destul să lovesc Minotaurul, îți spui, deoarece n-am de unde să știu ce trebuie

ucis întâi, partea lui de om sau partea lui de taur? Sau, nu cumva, te simți pătruns de o subtilă inspirație, nu cumva trebuie lovit în partea lui de *mașină* și atunci sabia mea n-are altă putere dacât aceea de a-i reflecta esența, de a-i fi oglindă și deci, deci, enormitatea concluziei se impune, eu trebuie să învinge doar prin ceea ce am în mine omenesc...

Cei doi Minotauri de până acum, întâlnindu-se, aveau ce anula între ei; singura rezolvare ce și-o puteau propune era înfrîngerea, dar unde e totuși motivul pentru care au fost mereu doi - și mai ales, de ce *în fiecare an 1* Acum, când unul dintre Minotauri lipsește, apar eu să-l ucid pe celălalt și să salvez viitorul despre care știu încă prea puțin, apar să desființez un joc de neînțeles - e un fir clar oare mă face să întrevăd, prin mișcarea uciderii Minotaurului, uciderea însăși a esenței jocului pentru că instaurez o ordine, aduc pe planeta asta mitul, repetabilitatea, certitudinea... repetabilitate? Dar singurul lucru care se repetă, care s-a repetat mereu, a fost lupta dintre cei doi monștri. Repetabilitatea, ciclul - ce rol a avut, cine și de ce l-a impus ca pe trunchiul lui să se altoiasca, ajutată de mine, ordinea viitoare? Ciclu, durată, CEAS!

Te oprești, covârșit în fața descoperirii tale. Un

ceas, gândești, un ceas atomic care-a avut menirea să evidențieze momentul necesității apariției mele aici! Cineva a știut să scrie o carte despre toate - o carte inexplicabilă pe care eu o citesc trăind-o - a știut despre venirea mea

și i-a oferit Imaginii un orologiu atomic prin intermediul căruia a fost ținută mereu la curent asupra situației planetei.

Iată, Aralda, încă un moment de nedeterminare depășit, încă un metru de labirint cucerit. Și situația asta, a mea e labirintică, e bîjbîială înfrigurată, nu sunt erou, căci eroii merg la sigur aidoma zeilor, ei n-au semeni, Aralda-Ariadna, pentru ei omul e o jucărie de plâns căreia îi acorzi când și când o șansă, toți ceilalți sunt cel mult victime colaterale sau piedici ușor de îndepărtat. Bunătatea, frumusețea și adevărul, colțurile triunghiului ființei noastre unice, Aralda, pe care tu pari s-o respingi ori te prefaci că o respingi, valorează mai mult decât eroismul veacurilor duse și viitoare, mai mult decât zeii care nu cer altceva decât jertfe. Gândind astfel ajungi în centrul labirintului și-ți spui, stând aplecat asupra trupului prăbușit: logicile operează adesea prin includere și excludere, de aceea nu caut să mă conving că el e mort, el *trebuie* să fie mort, căci prezența mea l-a exclus. Existența lui a devenit o reflexie a existenței mele, l-am ghicit, definit, - și nu e necesar decât să așez sabia alături de cadavru și să mă retrag lăsând să lucreze mai departe timpul mut, de-a lungul brești informaționale ce eu și el, împreună, am creat-o pentru eu și el. îmi pot satisface capriciul de a mă reîntoarce exact pe

același drum sau pot alege altă cale, toate drumurile ar trebui să mă scoată exact în careul desemnat mie ca punct de pornire de către Imagine acolo, departe,

în Galaxie.

Dar „Afrodita fie cu tine" a spus Aralda-Ari- adna și asta înseamnă că mă voi întoarce totuși pe drumul pe care am venit pentru a o reîntâlni...

Pașii tăi lasă amprente pe lespezile trecutului, în jurul tău istoria își țese pânza mumificîndu-se, contopindu-se cu tine și prefăcându-te, vezi în depărtare o lumină, ieșirea și cele trei benzi cu leduri fluorescenta ale sălii, care imprimă umbre grotești pe chipurile bătrânilor adunați în jurul tău, umbre grotești, mai grotești, adică, decât grotescul, oricum, al fizionomiilor.

— A explodat? întrebi obosit și obsedat de posibilitatea eșecului.

Bătrânii clatină afirmativ din cap.

— Aralda?

Tăcerea se măsoară în tâmplele tale, îți auzi parcă părul albind, carnea ghemuindu-se în jurul oaselor, din ce în ce împuținată și nesupusă; lumina deja prinde să te sperie, ea nu e, parcă nu e aceeași pe care ai visat-o tu aș- teptându-te să te curețe de vărsarea unui sânge străin - deși n-ai vărsat sânge, încerci tu zadarnic să te înșeli, deși asta e totuna cu ceea ce ai făcut - și nu-i aici nici Aralda, sau e poate afară, în fața ușii? Sau acolo, în încăperea cu pereți negri care ți-a slujit ție gândurilor? Te lași dus co- pilărește de mână, purtat pe coridor, împins într-o altă încăpere, iar acolo presimți încă înainte de a intra, zace Aralda cu un zâmbet trist în colțul gurii, care consfințește zădărnicia tuturor acestor căutări.

— Lipsește ceva - cauți să-ți aduci aminte pentru a

nu te surpa, cauți fragmentul de trecut care să te lege - legenda nu e, nu putea fi... - rostești.

Bătrânul își așează mâna stângă și descărnată pe umărul tău.

— Lipsește firul, străinule, sau ți se pare ție că el lipsește. Ea a fost acolo, cu tine.

Nu l-am ucis eu, crezi cu o bolnăvicioasă amărăciune, ci ea. Dacă a fost cu mine acolo, înseamnă că n-am reprezentat decât conținutul unei forme, conținut în numele ♦ • »
căreia ea, forma, a luptat. De drept sunt învingător, dar de fapt sunt învinsul, căci n-am putut, nu mi s-a oferit calitatea de implicat, ci doar aceea de implicant. Minotaurul ucis cu o simplă oglindă.

— Ea te-a protejat mereu, străinule - îți explică bătrânul lucruri pe care deja le știi. Tu ai atins miezul întâmplării străvechi, iar sincronicitatea a făcut restul. Ariadna a oferit în legendă firul salvator, apoi a fost părăsită și s-a sinucis din disperare. Aralda a fost cu tine și a trebuit să-și asume destinul de-atunci. A rămas prinsă în cerc...

„Afrodita fie cu tine". Ca pentru prima oară, ca și când le-ai inventa mereu pe ele, cuvintele, îți amintești, dar asta nu poate să dureze, n-are cum să ți se întâmple altfel decât odată. Aralda și-a făcut datoria când s-a aflat în ca- merea întunecoasă și te-a ajutat să treci peste anxietatea intrării noului în tine, și-a făcut datoria recitându-ți pasajele Cărții...

103

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Străinule, firul Ariadnei e Ariadna - mai spune bătrânul.

...și-a făcut, iată, datoria, continui tu, când s-a îndrăgostit de tine și când ți-a recitat poemul iubirii

ei, o, probabil te iubea demult, tot așteptându-te, căci firul Ariadnei, care mă putea face să mă întorc din labirint, era un sentiment ilogic, dar uman și tocmai de aceea superior logicii; am înfrânt astfel ordinea mea cu dezordinea mea în numele altei ordini care va să vină - și Aralda și-a făcut din nou datoria când m-a urmat intuind ce avea să se petreacă, și-a făcut datoria murind, căci ce rost ar fi avut ca de acum s-o târăsc după mine prin spațiile incerte dintre lumi de-a lungul vieții, să ne umplem amândoi gurile cu banalul unor fraza standard și să murim îndoliați de luciditatea decrepirii, eu și ea, împreună și, între noi, crepusculul zeilor? Așa, însă, totul devine perfect cu ajutorul proaspăt mie însumi mărturisit al judecății greșite ce m-a obligat s-o condamn.

— Și dacă nu m-aș fi întors pe același drum?

— Ai fi rămas închis în labirintul buclei temporale, străinule.

Sec, seci cuvintele, armura spartă, amintirea calului alb...

— „Și pulberea glasului tău - recită bătrânul - va chema pulberea glasului meu..."

Gândești: afară plouă, Aralda. Cantitatea de pulbere radioactivă a scăzut sub pragul critic, iar explozia ato-

mică, ultima, a catalizat reacția fizico-chimică prin intermediul căreia norii masivi și murdari se dezagregă în picături fine, curătind atmosfera. Tu nu vezi toate astea, pieptul tău nu se mai ridică, nu se mai coboară să înțeleagă el pentru tine aerul nou, tu ai fost jumătate de cerc și eu jumătate, căci separați

nu valoram nimic, eu nimic fără Cartea povestită de tine, pe care, ciudat lucru, n-ai vrut să mi-o arăți și Cartea nimic fără mine, ceea ce înseamnă că, totuși, perfecțiunea există și prin ea a fost salvat viitorul. Dar cum ai mai putea tu gândi toate astea, cum ai mai putea judeca deși simt că merit îndoit această judecată a ta, căci trebuie să mă judece și pe mine cineva, nu? Și nu e aceea nici chiar Imaginea - uite cum mă îndoiesc din nou că omul, singur, e dator să judece faptele pe care le are în pază - să le judece și să și le adjudece, nu? Aș vrea să plâng dar nu pot; cât de slabi și puternici suntem!

— Părăsiți orașul! ordoni, fals puternic, către bătrâni, căci în fața lor nu poți să-ți oferi vreun moment de slăbiciune decât dacă ai știi, dacă ai simți cumva că slăbiciunea ta ar fi lor necesară ceea ce, bineînțeles, nu e cazul acum. Părăsiți orașul, căutați un loc mai sănătos și construiți acolo un alt oraș - repeți și te întrebi, nu înțelegi nici tu în numele cărui motiv: de ce a trebuit să descopăr rezolvarea pe baza unei Cărți interpretabile, de ce tocmai eu și de ce oare am interpretat-o așa și nu altfel, greșind? De ce, mai ales, de ce evenimentele n-au fost descrise acolo

în mod direct, fără figuri de stil? E ca și când autorul s-ar fi temut să nu depășească un anumit prag critic al determinismului istoriei...

Aralda, dialoghezi în continuare cu un nume golit de conținut, de ființă, exact cum ți-ai imaginat, golit, în timp ce pășești pe cenușa umedă și o rază fierbinte, izvorând din steaua centrală gata să apună, îți încălzește partea stângă a costumului tău etanș pe care te-ai hotărât să-l porți convins, în același timp,

de inutilitatea gestului, am construit, iată, ploaia care va veni, a venit - și cred, continui să cred că de-asta am fost trimis aici: împotriva morților, alți morți care să-i izgonească pe primii. Dar nu sunt fericit.

Mergi prin cenușă și te trezești singurul punct cenușiu, mai îmbătrînit cu o viziune, în peisajul colorat al începutului unei lumi noi, început consfințit de această primă apariție a astrului, clară, limpede, prima de după catastrofă. Mergi și încă te-ntrebi, continui să rumegi ceea ce a fost, ori asta înseamnă, din cât te cunoști, că mai e ceva de aflat, a rămas o nelămurire, un strop de inefabil - nelămuririle conservă, nu-i așa, o oarecare doză de inefabil -, îți scapă ceva și nu știi dacă merită conștientizat, deși simți conștientizarea inevitabilă. O clipă rațiunea se opune - încă o descoperire, deci încă o pierdere -, apoi Aralda e lângă tine iar, poate pentru ultima dată lângă tine...

„De ce-ai venit aici, Homer? De ce ai venit acum și nu înaintea războiului care ne-a pustiit? De ce abia acum?"

Vai, Aralda! Cum aș mai putea eu oare să te fac să mă înțelegi și să mă ierți, fată frumoasă, și să-ți ierți și tu du-

rerosul contur al întrebării tale acum, când presimțirea unei amintiri fantastice, provenită dintr-un viitor al meu abia întrezărit, care pentru voi este deja trecut îndepărtat, îmi spune că *am fost si atunci,* înainte de marele vostru război, că *am fost* și am încercat, voi încerca totul pentru a vă salva planeta de catastrofă, dar erau țările voastre prea multe și oamenii prea indiferenți și mereu tentați de experiențe irepetabile? Cum să-ți explic că peste cine știe câtă vreme, după lungi peripluri pline de pierderi

și regăsiri, mă voi întoarce în trecutul acestei lumi pentru a lupta din tot sufletul, din toată durerea celui care știe ce va fi împotriva tocmai a ceea ce știe, sperând disperat că poate modifica îngrozitoarea creodă, că poate impune pacea într-o lume sortită autodistrugerii și ca tu, Aralda, te vei naște în lumina soarelai tău și vei crește zâmbind nu dureros către un pustiu de cenușă ci către flori și păduri, către mări și oceane, către atâtea lucruri care ne fac fericiți iar noi, bieți muritori grăbiți, nici măcar nu le prea luăm în seamă când se află ele în jurul nostru.

Și cum să mai știi tu, Aralda, că singurul lucru pe care-1 voi putea atunci face simțind zădărnicia tuturor acțiunilor mele, singura șansă pe care am să pot să v-o dau (și mie, eu am să pot să mi-o dau în numele amintirii tale) a fost, va fi, **să scriu o carte?...**

Umbre lungi s-au întins peste deșertul umed, leagă între ele colinele aurii și tu știi că ultima imagine va persista, că ea te va urma așa cum urmează mișcarea aerului

107

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

aripa porumbelului plecat să afle sfârșitul acestui potop trăit, acest început de căutare întru imaginea ta, imagine ce cu buzele aducerii aminte va rosti către tine drumul. Sasul se închide cu un scrâșnet ambiguu, te rotești în întuneric, comanzi ecouri ale altor mișcări, de demult, apoi șoptești ceva, un nume acoperit treptat cu pulberea stelelor.

Acolo, sus - stele spre care te îndrepți încercând să le-atingi.

AL 16-LEA ETAJ

Mosul râdea din nou, hămăit, lăsându-mă să-i admir în voie dinții înegriți de tutun și gingiile iritate. Spusese, probabil, ceva porcos, căci și tovarășii săi râdeau și conturau prin aer cu degetele forme obscene. Până la urmă, se ridică de lângă ei, îi salută cu un gest și se așeză pe scaunul gol de la măsuța mea:

— Doctor, hă?

Zâmbii de circumstanță, căci mă indispuneau atmosfera fumegoasă a bodegii aceleia infecte, mesele scrijelite cu briceagul și scaunele cu tapiseria lucind de jeg. Nu știu nici azi ce mă împinsese să intru aici, în acea după-ami- ază splendidă de vară când normal ar fi fost să caut o terasă decentă; acum regretam.

— Si ce fel de doctor ești dumneata? » »

Barba moșului, foarte albă, contrastând prin curățenia ei cu murdăria crâncenă din jur, se cobora și urca pe măsură ce gura abia vizibilă pronunța cuvintele. Observai mirat în degetul mijlociu al mâinii lui drepte un inel de aur cu sigiliu.

— Doctor obișnuit - am răspuns cam cu întârziere. De fapt, nici nu există altfel de doctori...

— Asta o spui dumneata - pufni el. Ori chiar nu știi, ori faci pe prostul. Există tot felul de doctori, de la veterinari până la cei care vindecă morții.

îmi mutai privirea de pe chipul lui în halba de bere și dădui din umeri.

— Nimeni nu vindecă mortii... ♦

Moșul slobozi iar acel râs hămăit pe care-1 auzisem de mai multe ori de când intrasem în bodegă și care începuse să mă calce pe nervi.

— Nu prea vii des prin cartierul ăsta, așa-i? vorbi el.

- Nu.

— Și-ți place?

— Ce să-mi placă?

— Eh, locurile, oamenii... Așa-i că-ți plac locurile?

— Da, - rosti eu politicos, îmi plac.

— Atunci, ia aminte ce-ți spun - rânji. Ăsta e cel mai împuțit cartier pe care-1 are orașul. Numai case mici. Mici si urâte, dacă te uiți mult la ele rămâi bocciu!

— Totuși, văd și aici blocuri noi...

Arătai cu un gest spre fereastra murdară. Moșul se răsuci, privi la rândul lui spre fereastră, apoi zise scârbit:

— E singurul. La blocul de peste drum te referi? E singurul. Are cinci'șpe etaje. L-au construit de curând. De fapt, e ceva curios cu blocul ăsta...

Moșul făcu o pauză studiată.

— Blocul ăsta - zise el când văzu că nu mă grăbesc să-l întreb nimic - are ceva aparte. De fapt, ar trebui să te pun mai întâi să-i numeri etajele...

Căpătă o mină serioasă și privi iar către fereastră.

— Mda... dar nu acum - continuă. Există anumite momente, noaptea, când dacă numeri pe verticală ferestrele luminate, ai să observi că dincolo de cele cincisprezece șiruri pe care te așteptai să le vezi, apare un al șaisprezecelea sir. Luminile ce izvorăsc din acest ultim sir de fe- > »

restre sunt slabe, ca trecute prin grosimea unor perdele. Au o culoare ciudată, un roșu mohorât, ca al sângelui pe jumătate închegat. Totuși, la geamuri nu se văd perdele. E o lumină moartă, de parcă proprietarul apartamentului face economie aprinzând, în locul plafonierelor, veioze mici, cu abajure stacojii...

— Ei, poate asta și face - m-am prefăcut plictisit de poveste ca să-1 împing să continuie.

— Stai să vezi; interesant e că, spre acel etaj, în nopțile respective, dacă vrei, poți să urci cu liftul. E un lift cu cinci'șpe butoane pe tabloul de comandă, știi? Dar în nopțile alea - doar în nopțile alea! deasupra lor apare încă unul. Și e tot roșu, dar un altfel de roșu, cum să-ți spun? O culoare nepământeană, un roșu nefiresc, întunecat și luminos în același timp. Câțiva indivizi împinși poate de curiozitate sau orgoliu sau de vreun pariu idiot au luat liftul și au urcat... știi ce-au pățit? S-au întors în zori cu părul albit, gârboviți, cu fețele pline de riduri. Abia au mai putut fi recunoscuți. Și niciunul n-a vrut să spună ce-a văzut...

Moșneagul vorbise cu o sinceritate care nu putea fi pusă la îndoială.

111

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Am să-ți mai spun un lucru care te va uimi. în urmă cu vreo doi ani, acolo, pe trotuar, a fost găsit un om. Părea că fusese azvârlit sau poate căzuse singur de la mare înălțime. Zăcea într-o baltă de sânge pe jumătate închegat cu membrele aruncate

aiurea și cu creierii împrăștiați pe o rază de câțiva metri. Omul purta un costum negru de calitate, o cravată cu ac de diamant, pantofi negri, de marcă...

„Era el!"

Gândul străluci o clipă în mine ca un arc voltaic. Noaptea aceea - și taxiul cenușiu care-1 purtase pe omul în costum negru până în pragul locuinței mele. Apoi drumul pe străzile întortocheate, parcarea în fața unui bloc turn cufundat în penumbră, uimirea tâmpă a șoferului când zărise banii ciudați pe care-i scosese din buzunar strania mea călăuză. A trebuit să plătesc eu, cu banii mei obișnuiți. Apoi butonul roșu al liftului, trepidația cabinei călătorind printre etaje și în sfârșit camera aceea plină de o lumină roșie, cumva grețoasă, de culoarea sângelui închegat ce nu pornea de niciunde în mod special dar ajungea pretutindeni și cuvintele omului care-mi spunea că nu vrea să rămână singur aici, că lumea căreia îi aparține nu-1 mai putea primi și că tare mult a călătorit pentru a o cunoaște pe aceasta. Tovarășul lui zăcea pe un pat cu baldachin înconjurat de buchete de flori negre cum n-am mai văzut niciodată pe pământ. Era mort - și când i-am spus asta, omul costumat în negru și-a acoperit îngrozit fața cu mâi-

nile și a strigat ceva atât de tare încât n-am înțeles; apoi, mai potolit, s-a întors către mine spunându-mi că nu mai poate să trăiască suspendat pe fragila punte întinsă între două piscuri străvezii ale timpului și că trebuie să aleagă sau poate că n-are de ales și că-i pare rău că mă amestecă și pe mine în asta. A deschis fereastra și s-a azvârlit în gol... și habar n-am când și cum am reușit să ajung acasă terifiat,

încercând să-mi stăpânesc tremurul bizar, care a continuat zile în sir, al fetei mele îmbătrânite...

Am vrut atunci să alerg la telefon și să anunț autoritățile, dar mi-am spus că, oricum, n-aș avea cum conduce echipa de polițiști la fața locului pentru că nu-mi puteam aduce aminte în ce parte a orașului mă dusese omul în negru. Ca prin vis am auzit din nou vocea moșului cu barba imaculată:

— Uneori, foarte rar, se observă la una din ferestrele acelui etaj o umbră subțire, neagră, care se apleacă înafară și schițează un gest ciudat. Parcă ar vrea să strige, sau...

— Stai puțin - l-am întrerupt, tulburat. Spui că omul căzut de la etaj a fost găsit acum doi ani?

— Păi, tocmai asta e - zâmbi strâmb moșul. Omul nu căzuse de la etaj.

— Cum asa? De unde știi? 1

— Acum doi ani, blocul ăsta nu fusese construit. Peste drum era doar un teren viran.

L-am privit aiurit. Mi-am trecut mâna peste față căutând să mă dezmeticesc. Moșul dădu cu îngăduință din cap.

113

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Asta e. Un teren viran. Ia stai... ai urcat acolo? Câți ani ai? Eu am urcat... Unde pleci?...

Am rătăcit o vreme pe străzi, la întâmplare, până când s-a întunecat de-a binelea. Am ajuns acasă obosit, am făcut eforturi disperate să nu mă mai gândesc la nimic și, într-un târziu, am adormit.

A doua zi soarele, izbind violent fereastra, mi-a risipit spaimele, dar nu și curiozitatea. M-am grăbit să mă spăl și să mă îmbrac, apoi am alergat la autobuz.

— Nu vă putem servi băuturi alcoolice până la ora

zece, barmanul e învoit două ore. Dacă vreți altceva, un suc... - m-a prevenit chelnerița.

Am privit-o dezamăgit și am comandat apă minerală. Simțeam nevoia să clarific totul - lumina vioaie a soarelui de vară mă predispunea la claritate - și iată că ajunsesem iar în bodega asta murdară de la periferie. M-am așezat cât mai aproape de fereastră alături de doi cheflii, stâlpi ai tavernei probabil, care așteptau și ei cu nerăbdare apariția barmanului. Mutrele lor îmi păreau cunoscute. Mi-am amintit deodată că-i zărisem cu o zi înainte la aceeași masă cu moșneagul.

— Mă scuzați - rostii - nu știți cumva unde pot să dau de moșul ăla care a fost pe-aici ieri după masă? Un moș cu barbă lungă și albă... a stat cu dumneavoastră...

Cheflii mă priviră cu o mirare nedisimulată.

— Nene, - zise unul dintre ei - matale ești beat? Noi nici n-am ajuns ieri pe-aici.

114

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Imposibil - mă încruntai eu. Vă recunosc foarte bine. Chiar nu vă amintiți? Mă scuzați, dar trebuie neapărat să dau de moșneagul ăla...

— Care moșneag, dom'le? se miră unul dintre ei.

— Acela cu barba... în sfârșit. Vorbea despre blocul de peste drum...

— Care bloc? Auzi, nene, chiar ești beat! Du-te dom'le si te culcă... >

— Blocul de peste drum! exclamai eu furios. Cel cu cincisprezece etaje!

— Care bloc? repetă omul. Ce vrei, nene, de la noi? Ia lasă-ne-n pace!

— Cum, care bloc? Ala! arătai eu pe fereastră.

Și am încremenit. Dincolo de stradă, pe locul în care zărisem cu o zi înainte clădirea, se întindea un teren viran.

Am tăcut, m-am târât la o altă masă. Barmanul apăruse, în sfârșit. Am luat o vodcă mare, am gustat-o prudent și am știut că în seara asta voi primi o vizită importantă, care-mi va schimba viata. I-am cerut chelneritei un pix și câteva foi de hârtie. Trebuie să scriu tot înainte de a uita tot și de a o lua de la capăt.

Căci în seara asta va suna la ușa casei mele un om îmbrăcat în costum negru cu cravară neagră în care va avea înfipt un ac cu diamant. Mă va purta undeva, între lumi, între două piscuri străvezii ale timpului.

Un om cu care voi lua liftul aflat într-un bloc care nu există, către un etaj care nu va exista niciodată...

PRISACA

prietenului Dan Ninoiu și cuvioaselor sale proze fantastico-duhovnicești

Venise primăvara peste pripoarele vârstate de viroage puțin adânci, ce-și împleteau dârele părăsite deja de șuvoaiele topite din fostele zăpezi ale muntelui, până către capul micului sat cu nume năzdrăvan, aciuit într-o vale rotundă ca o găleată, la întretăierea drumurilor negustorești. Venise primăvara, iar odată cu ea, păsările ce cuibăreau, florile ce se deschideau si albinele care trudeau să adune din cupele lor colorate nectarul cel neprețuit. Și tot pentru că venise primăvara, Moș Nichifor, prisăcarul ce locuia mult departe de sat, sub pădure, singur-singurel, a luat-o într-o zi încet pe cărarea subțire care-1 lega de lume. Se ducea în sat să-și cumpere cele de trebuință de la prăvăliile știute, ținute de săteni mai cu dare de mână și în care, adesea, prețul se fixa după îndelungate tocmeli în care contau, mai abitir decât banii, vorba bine așezată si chezășia pe care-o oferea fața mușteriului. Moșul n-avea

bani, că rareori se nimereau în chimirul său asemenea minunății, însă căra cu sine un burduf plin cu cea mai aleasă miere a anului trecut, lucru, firește, peste măsură de truditor, povara nefiind dintre cele ușoare; totuși, în ciuda anilor pe care-i adunase, unde te-ai fi așteptat să-l găsești gârbov și pierit, îl puteai zări pășind țanțoș, cu privirea dârz ațintită nu spre locul de călcătură, ci spre zarea albastră și spre linia caselor satului care se sumețeau ici- colo din verdeață. De te-ai fi uitat la el din spate, ai fi zis că e vreun băietan venit de la arie, ce pășește grăbit și fără ocolișuri spre casă, așteptându-se să găsească, frumos așternut peste ștergarul curat, prânzul pregătit de mamă, de vreo surioară sau de nevasta tinerică și harnică. Așa i s-a părut și lui Sofronie, negustorul de pe prima uliță, cum faci în dreapta, care la început nici nu l-a recunoscut. Abia după ce au ajuns față-n față, omul a căscat gura a mirare:

— Măi, Nichifor, parc-ai întinerit! Ia să te văd, că nu ne-am mai întâlnit de-astă toamnă!

Ce-i drept, fața moșului era tot cam cum fusese, zbârcită și oacheșă, iar părul tot alb și în neorânduială, dar moș Nichifor parc-ar fi căpătat de undeva o putere nevăzută care-i dădea aripi. Din vorbă-n vorbă, din una-n alta, s-au tocmit ei o vreme pe-un sloi mare de slănină și-o coșarcă de făină, negustorul plângându-se de vremurile grele, iar Nichifor îmbiindu-1 să guste mierea cea din burduf, până când ajunseră să cadă la-nțelegere.

— Ehei - a oftat atunci negustorul - dacă muierea mea ar fi sănătoasă, altfel ar merge treaba: aș pleca eu să cumpăr marfă ieftin și-ar rămâne ea la tejghea. Dar așa, sunt nevoit s-o cumpăr la preț îndoit de la cei care pot să mi-o aducă-ncoace...

Nichifor s-a mirat auzindu-1 si i-a cerut deslușire.

Asa » » »

a aflat că muierea omului căzuse-n iarnă prin pod călcând tocmai unde se slăbise o pârdalnică de scândură, își frânsese piciorul și nu se știe de ce, acesta nu i se mai vindecase nici pân-acum. Dar unde nu fusese cu ea? Ajunsese sus, la schit: preacinstitele fețe bisericești se rugaseră o săptămână-ncheiată pentru însănătoșirea bietei femei și scormoniseră după leacuri tainice spre a o ajuta întru tămăduire; fusese la babe doftoroaie care-i dăduseră fierturi de care mai de care ierburi, ca să nu mai vorbim de prișnițele fierbinți ce-o făcuseră să țipe de usturime; ba chiar o dusese la oraș, la un doctor adevărat cum s-ar zice, dar totul se dovedise în van. Bani aruncați și vreme pierdută.

— Ei, - i-a spus atunci moș Nichifor - iacă, am un leac potrivit pentru muierea ta.

Si a scos de sub dulamă o sticluță. , J

— Dă-ncoace un păhărel, că-i leac tare, nu-ți dau toată sticla.

Și sub privirile uimite ale omului, a lăsat să curgă pe fundul paharului un lichid maroniu și subțire, preț de numai o-nghițitură.

118

NOAPTE CU,VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Atât? a făcut acesta ne-ncrezător.

— Doar atât! a încuviințat cu voce aspră moș Nichifor. Dă-i-1 să-1 bea chiar acum, iar de s-o face

bine, ne-nțele- gem noi de vreo plată.

Negustorul, mai cu voie, mai de obrazul moșului, s-a dus cu paharul în spate, unde, peste curte, își avea ridicată casa în care trăia și s-a întors după câteva clipe cu el gol.

— Na! i-a zis cu năduf lui Nichifor. I-am dat-o. Otravă de-ar fi - si tot i-ar fi mai bine decât îi e acum.

— Nu-i otravă, nene! a râs de-a binelea moșul. Mă-ntorc mâine pe-aici și mai vedem cum se simte...

După ce-a ieșit din prăvălie, moș Nichifor a mai trecut pe la alți doi sau trei precupeți să cumpere cele trebuincioase, tocmindu-se cu singura monedă pe care o avea la îndemână: mierea de albine. Târziu, a ajuns la hanul ce se ridica în celălalt capăt al satului, chiar în răscrucea unde, din drumul mare, se abătea poteca spre schit. Hangiul l-a primit morocănos, cu o figură posacă și o uitătură chio- râșă care l-au mirat pe Nichifor.

— E-nchis.

— Cum asta?

— Băiatul meu zace de lingoare - l-a lămurit omul. Trebuie să dăm cu var peste tot, așa cere legea.

— Ei, și? O cămăruță tot s-o mai găsi.

— Nu se poate. N-am vreme de tine. Am trimis după călugări, poate au ei vreun leac, cine știe? Sau măcar să-i dea ultima-mpărtășanie...

— Ca să vezi! a râs moș Nichifor. Am picat la tanc! Ia dă-ncoa' paharul ăla!

Și a scos iar sticluța din dosul dulamei ponosite. A turnat iute din ea câțiva stropi, apoi a-mpins paharul către hangiu.

— Du-te repede și dă-i să bea. Mă jur pe mântuirea sufletului că-n două ceasuri e sănătos tun!

— Ce-i asta?

— Leacul, nene! în două ceasuri, mă pun zălog!

Și în timp ce hangiul ieșea clătinând din cap, cu paharul în mână, moș Nichifor și-a tras un scaun și s-a așezat, trântind alături burduful de miere ajuns aproape gol și papomița plină cu lucrurile târguite. Hangiul s-a întors și l-a lăsat o vreme în pace; apoi a scos ceva șuncă, pâine și o butelcă cu vin. I le-a pus pe masă și și-a văzut de ale lui. Mosul a mâncat tacticos, udând cu vin inima bucate- lor, apoi, uitându-se la soarele ce sta să apună, i-a zis:

— Hai, omule, du-te si vezi ce face băiatul.

Dar n-a mai fost nevoie, că tocmai atunci a apărut pe ușă muierea hangiului, ducând de mână un băietan ca la vreo doisprezece anișori, slăbuț, încă palid, dar vioi și cu ochi curioși, cu care-1 iscodea aproape fascinat pe moș Nichifor.

— Iaca poznă! râse moșul. Te miri că s-o fi făcut sănătos?

Hangiul căscase ochii cât cepele și o bucurie abia îndrăznită i se lățea pe față.

— Ionuț, puiule! Ți-e mai bine?

Acesta a dat din cap a încuviințare și a zâmbit.

— Mi-e bine, tată!

— Ei - a intervenit moșul și a ridicat un deget către hangiu. Acum mă primești peste noapte? Dar să știi că tot va trebui de mâine să dai cu var, că dac-așa-i legea?

Hangiul l-a găzduit, ba încă i-a dat cea mai bună cameră pe care o avea, cea în care nu poposeau decât boieri de rang înalt sau domni cu obrazul subțire de pe la oraș, cu toate că rar se nimerea pe-acolo vreun asemenea mușteriu, iar a doua zi, văzând că băietul e tot mai în putere și mai plin de viață, a scos o pungă și i-a vărsat din ea moșului patru galbeni nou-nouți și zimțați pe deasupra. Iar când moșul tocmai pleca, abia atunci s-a arătat la ușă o cuvioasă fată bisericească dintre cele care sălășuiau la » »
schit, aducând cu sine o carte groasă însăilată între pagini cu semne din panglici brodate, ca să știe cam de pe unde să-i citească băiatului vreo moliftă ori vreun acatist, cum al sfântului Efrem, de-o pildă, sau cel al sfântului Ciprian, mântuitor de vrăji, blesteme și de oricare lucrare diavolească. A fost întors cu blândețe de către hangiu, dar îndrumat să se roage pentru sănătatea tuturor celor din casă, lucru pentru care a primit un pitac, să nu-i fie supărare că fusese degeaba pus pe drumuri. Omul sfânt a luat moneda, cu toate că nu părea tocmai mulțumit și a pornit înapoi către schit, iar moș Nichifor, întorcând spatele tuturor, a tăiat în două satul și a ajuns iar la primul prăvăliaș cu care se tocmise mai deunăzi.

121

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Ei, ce-ți face nevasta? i-a zis acestuia, în loc de bună ziua.

— Moșule, prost am fost că nu te-am crezut, că,

zău, e mare mirare! S-a dat jos din pat și a pășit pe piciorul beteag la fel ca pe cel sănătos! Acum umblă iar prin pod să așeze niște fuioare, dar calcă mai cu grijă, nu ca atunci. Când o să coboare, o s-o vezi și dumneata. Ce să-ți dau pentru binele ce mi l-ai făcut? Ia asta, de ți-o fi de ajuns!

Și i-a împins moșului o punguță frumos brodată unde acesta a găsit, pipăind-o, tot patru monede care, zimțate cum se simțeau prin lucrătura pânzei, păreau aidoma galbenilor primiți de la hangiu.

— E aur, nu te gândi că vreau să te-nșel - l-a asigurat negustorul. Da' mai vino și dumneata mai des, că multă lume ar avea nevoie de leacul ăsta pe-aici! Am un văr înspre Soceni, nu-i chiar de-aci, din Maimoț, și are așa, ca o gălbinare, da' una de-1 macină rău, abia de mai poate să se dea jos din pat. I-o folosi leacul ăsta?

— Ei, folosește, sigur că folosește - a lămurit Nichifor, - dar nici eu nu pot să mă duc creanga, din om în om, mai am și eu masă și casă și lucruri de făcut și-ndreptat. Știi ce? Să nu spui că n-am inimă și că la alții nu gândesc ori că nu-mi plec sufletul la durerea lor. Adu-1 aici pe vărul dumitale și eu voi veni iar de azi în șapte zile. Și mă jur pe sfânta cruce că ți-1 pun pe picioare mintenaș.

Bucuroasă s-a arătat de pe scară și femeia omului, care nu mai știa cum să-i mulțumească moșului că nu rămâ- » > »

122

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

sese beteagă. Nichifor le-a mulțumit și el și, cu multe plecăciuni, când dintr-o parte, când din cealaltă, s-au despărțit.

Au trecut pe rând cele șapte zile, iar când moșul s-a întors în sat, s-a trezit că nu-1 aștepta doar un

bolnav, ci vreo zece, dintre cei care auziseră despre leacul său minunat, că așa e la țară: vestea merge din gură-n gură, că n-are altă treabă, iar cine aude o tărășenie, se grăbește s-o împărtășească iute cu un vecin, în devălmășie cu vreo cinzeacă. Moșul venise aducând sticluța și s-a pus pe-m- părțit la toți din lichidul maroniu și unsuros - unuia trei picături, altuia douăzeci, după cum chitea el că-i mai de trebuință fiecăruia pentru boala de care suferea - iar mai târziu hangiul l-a primit ca pe-un rege și l-a ospătat, că de, doar îi scăpase copilul de la moarte și orice i-ar fi dat, tot dator se simțea. Nichifor a plecat a doua zi dis-de- dimineață către prisacă, având chimirul plin de bani cum nu agonisise el niciodată, cu tot neamul laolaltă, și prea- slăvit de mulțimea bolnavilor ce se tămăduiseră. A promis că tot la șapte zile va veni acolo, dar, chitind lucrurile mai bine, le spuse că de data viitoare va trage mai degrabă la han, ca să aibă unde să se așeze bolnavii, să nu-1 aștepte mereu în drum.

Zilele au mers înainte, iar moșul aduna, când apărea prin sat, o mulțime de lume. Intr-o seară, socotind că află ceva taine, hangiul l-a tot îmboldit să mănânce, dar mai ales să bea. S-a așezat, la sfârsit, alături si l-a întrebat:

— Măi, mos Nichifor, da' de unde ai mata leacul ăsta nemaipomenit? Că până și călugării de la schit ți-au luat seama. Lumea nu se mai duce pe la ei cum se ducea și vine la dumneata, aici, s-o scapi de belele...

— Ehei - a râs atunci Nichifor, - da' ce știu ei, bieții? Doar cântă si fac mătănii, dar la altele câte

sunt, ce să se ... priceapă?

— Nu vorbi așa - l-a întors hangiul. Ei fac treabă dumnezeiască și nu pot spune că n-au vindecat destui oropsiți! Mai ales din cei năpăstuiți de vrăji și demoni, Maica Precistă mi-e martoră că am fost odată la schit, când au scos, numai cu vorbă duhovnicească, trei draci dintr-o muiere, păcatele mele, că și acum mă ia cu fiori când mi-aduc aminte!

— Ai dreptate, dar pentru boala trupului tot leacul meu e mai bun.

— Păi cum așa? Cine te-a ajutat să-l faci?

— Iaca, albinele.

— Leacul tău e făcut de ele?

— De ele si de mine! a râs moșul. Dar nu orice albine fac asta. Uite, ți-o spun, că te văd vrednic și om cinstit. Am dintre toate un știubei anume, mai spre pădure, că albinelor de-acolo nu le prea place să stea cu celelalte. Ele și numai ele pot face leacul.

— Le ai de mult?

— Nu prea. Doar din iarnă.

— Păi, albinele iama dorm, stau în stup.

124

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

— Astea nu. Astea au venit astă-iamă, când toate celelalte dormeau, cum spui dumneata. Au venit așa, - a mustăcit moșul - de sus.

— Cum, de sus? De la Dumnezeu?

— Păi, eu știu? De sus, ce să-ți spun?

— Și n-ai decât un stup cu ele? Nu s-au înmulțit?

— A, nu. Nu cred. Unul am - și ajunge. Degeaba mă des- coși, că mai multe nu m-aș pricepe a-ți spune.

Hangiul a mai încercat și atunci și în alte dăți să-l tragă de limbă, dar pas de-a mai scoate ceva de la Nichifor. A venit vara, iar moșul ajunsese putred de

bogat - cu toate astea, nu-și cumpăra nimic mai mult decât cele trebuincioase și umbla în aceleași haine peticite știute de toți. Pe la schit prea puțină lume mai cugeta să treacă și, unde călugării până atunci avuseseră tot ce-și putuseră dori, căci daniile veneau cu ghiotura de la cei vindecați prin ajutor dumnezeiesc, de la o vreme, de când moșul găsise leac pentru toate bolile pământului, au început, sărmanii, să ia seama că bucatele din cămări se cam împuținaseră, iar despre bani, ce să zic? Se uitau lung în cutia milei și ajunseseră să binecuvânteze ziua când se mai alegeau cu vreo firfirică. Si unde odinioară cele din cutia milei se orându- »
iau săracilor, acum ajunseseră abia să mai ogoiască foamea preacinstitelor fețe bisericești, care posteau nu doar în zilele sorocite de călindar, ci și-n celelalte, cele care ar fi fost cuvenite și potrivite ospețelor.

Luând astfel seama la propria nefericire, s-au strâns într-o seară, cu două ceasuri înainte de Vecernie, si si-au

dat cu presupusul în fel și chip despre cum ar putea face să se reîntoarcă belșugul în schit. Unii se gândiseră să ceară ajutor de la Mitropolie, alții să meargă prin sate mai des și să dea iertarea tuturor păcatelor acelora care-i vor milui cu prinos, ba chiar vreo doi au propus, lucru nemaiauzit în vremea aceea la un schit, să se apuce să facă și dânșii negustorie cu tot felul de cruciulițe, iconițe sau șiruri de mătănii sfințite și binecuvântate, pe care ei înșiși să le migălească, ori asta nu era tocmai de șagă, deoarece niciunul dintre ei nu dovedise vreodată vreo aplecare către asemenea dibăcii. In cele din urmă, egumenul, mai cu scaun la cap, s-a ridicat și le-a zis:

— Văd eu bine că nu putem găsi astfel dezlegare la toate acestea. Eu aș zice că lucrul cel mai bun ar fi să

putem afla cumva taina moșului, să vedem de unde are cunoas- terea despre elixirul acela și din ce anume e săvârșit. Și as mai zice că n-ar fi rău ca unul sau doi dintre noi, aleși din cei mai tineri, să meargă la prisacă și să tragă cu ochiul și cu urechea la ce face pe-acolo afurisitul de Nichifor, că prea ne-a sărăcit, de mai e puțin și ne duce la pieire sau la părăsirea sfântului lăcaș!

Acestea fiind zise, ochii fetelor bisericești s-au mai lu- minat și, înțelegându-se între ele, au pus cu cale că Zeno- bie și Antonie, încă ucenici și în deplinătatea tinereții și puterilor, având ochi limpezi și auz ascuțit, ar fi cei mai potriviți să se înhame la o asemenea treabă însemnată, veghind când unul, când celălalt, în preajma prisăcii. Și chiar a doua zi, Zenobie a pornit pe drum.

126

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Multă vreme s-a uitat el către casa moșului, pitit după tufișurile din marginea pădurii, dar - ce să vadă? Nichi- for trăbăluia pe lângă casă, mai intra, mai ieșea, mai dădea ceva pită la doi dulăi care se pripășiseră pe-acolo, mai se ducea pe la prisacă și se uita la știubeie, să fie totul în bună orânduială...

A stat el, Zenobie, până către apusul soarelui, apoi s-a întors cu grăbire la schit, dar n-a prea avut ce să spună. A doua zi a venit rândul lui Antonie să stea de caraulă, dar nici acestuia nu i s-au arătat mai multe. Tot așa, în toată săptămâna; doar duminică, venindu-i iar lui Zenobie rândul la iscodit, a băgat de seamă că moșul s-a apucat să umble la un știubei aflat ceva mai departe de restul stupilor și a scurs ceva din el într-un căuș. Apoi a intrat în casă și n-a mai apărut decât spre seară, dar nu pentru a face un lucru anume, ci doar spre a sta pe prispă și a se uita la cerul care se

întuneca de-a rândul.

Egumenul s-a gândit o vreme, auzind acestea, mai ales că aflase de la hangiu ce spusese moșul la beție. L-a chemat pe Antonie și i-a dat poruncă, așa încât, în dimineața următoare, când moșul avea să coboare iar în sat, la lungul șir de bolânzi ce-1 aștepta la han, să intre hoțește în casa acestuia și să scormonească pe-acolo, doar-doar o găsi câte ceva lămuritor. Iar Antonie, plin de zel, n-a stat pe gânduri: cum a pornit Nichifor spre sat și l-a pierdut din priviri, cum a și intrat în casă, mai cu seamă că dulăii erau legați, să nu ia urma moșului; și a scotocit el în stânga și-n

dreapta, negăsind nimic altele decât o masă, un scăunaș cu trei picioare și un pat rostuit din crenguțe și paie, așternut cu două velințe. S-a întors la schit și i-a spus despre toate egumenului. Acesta a cugetat iar ceva vreme, apoi i-a adunat la sine pe ceilalți monahi și le-a grăit:

— Văd că nu-i nimic de aflat. Mâine, ucenicii nu vor mai veghea ziua. Vor merge seara, îi dezleg de trebuința de-a fi aici la Vecernie, la Miezonoptică și la Utrenie, iar dimineața, înaintea Sfintei Liturghii, să se înfățișeze și să ne spună ce-au văzut!

Și din prima seară cei doi ucenici, când unul, când altul, au vegheat până-n zori lângă casa moșului, dar acesta stingea din vreme opaițul și părea că toată noaptea doarme dus. Asta până sâmbătă, când a venit rândul lui Antonie să facă de strajă...

Era lună plină - o lună luminând ca ziua, poleind casa, prisaca, poiana și vârfurile înalte ale copacilor pădurii ce fremăta ușor. Antonie s-a arătat destul de

isteț să se apropie tiptil, venind dimpotrivă adierii răcoroase, ca să nu-1 simtă câinii. A stat când pe brânci, când tolănit lângă gardul de nuiele-mpletite ce despărțea curtea moșului de prisacă și a așteptat acolo, temător, neștiind dacă se va petrece ceva și cam ce anume. Intr-un târziu, a fost gata să ațipească. L-a trezit ușa casei dată de perete și, ridicându-se oleacă din iarbă, l-a zărit pe Nichifor, gol pușcă, mergând cu pași rari către primii stupi, pe care i-a ocolit parcă nerăbdător. Cu răsuflarea oprită, Antonie l-a urmat

pe lângă gard, mergând în patru labe, înfrângându-se să nu geamă sau să mormăie vorbe păguboase pentru mântuirea sufletului său când dădea de spini sau urzici, și s-a oprit în clipa în care moșul a depășit prisaca, ridicând brațele goale către cer. De spunea ceva sau nu, ucenicul n-a avut știre, că era prea departe. Dar fie că a spus ori nu, deasupra de locul în care stătea a părut că s-a aprins cerul și o puzderie de lumini colorate a prins a se urzi în jurul lui Nichifor și a-i da târcoale. Acesta s-a apucat să dănțuiască, mai întâi încet, ca într-un ritual din cele vechi, apoi tot mai repede, învârtindu-se vioi în jurul ultimului știu- bei aflat la ceva distanță de celelalte. Bietul Antonie l-a urmărit o vreme, cu răsuflarea tăiată, cum se rotea si dădea din mâini ca un nebun, diavol nu alta, arătându-si toate cele bărbătești în lumina curată a lunii, până când un zumzet sălbatic a răsunat dinspre știubei și un nor negru de albine întârâtate s-a năpustit afară pe urdiniș, înălțân- du-se, amestecându-se cu luminițele colorate sosite de nicăieri și formând un vârtej de neînchipuit; apoi

toate, albine și lumini, s-au așezat pe trupul moșului, ferecân- du-1 într-o armură vie, mișcătoare si fermecată. Mișcările lui Nichifor s-au făcut atunci mai dulci, mai alunecoase, mâinile ridicate cântau către cerul nopții o bucurie neînțeleasă, o bucurie seducătoare care-1 amețea până și pe ucenicul ce privea totul năuc, cu gura uitată deschisă; un dans nupțial plin de gingășie și fervoare, deopotrivă în- vârtejat și mângâietor, ca un sărut dat vântului, cerului și piscurilor negre ale munților.

129

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Lui Antonie i s-a părut că băierile timpului s-au dezlegat, că s-au dat în lături și că tot ceea ce vede e o amintire a lui, adâncă, suflată deodată de praful vremii așternut peste străvechea năzărire a unor eoni tainici în care oamenii se aveau fârtați cu toate făpturile lumii, vremuri în care hainele de pe trupurile lor nu erau făcături părăsite de viață, ci alcătuiri vii și supuse gândului lor, când fiarele pădurii îi cuprindeau, în firea iernii, nu pentru a-i sfâșia, ci pentru a-i încălzi și hrăni, paserile îi ridicau în slavă și-i învățau să zboare, iar peștii și arătările azi nemiloase ale mării, îi purtau în adâncuri fără să-i ucidă sau pătimească. Vremuri ciudate, de început, cu mult mai mult decât înaintea potopului, când primii dintre ei au pășit pe uscat ca pe un pământ nou, întors cu fața către cerul cel nou, milostiv, gata să primească sub el o rațiune pe care încă n-o cunoscuse și o iubire de toate care urca spre stele. Și multe alte lucruri au fost juruite atunci, dar oamenii, mai apoi, au refuzat să le înfăptuiască sau le-au amânat sau le-au uitat, iar jurămintele s-au părăginit și s-au cernit, drept pentru care cerul mânios și

pământul mânios au refuzat să le mai fie slugă credincioasă și i-au alungat și obijduit, înlesnindu-le căderea din Rai...

O clipă doar, Antonie a văzut toate acestea, o clipă cât o eternitate, apoi amintirea imposibilă s-a închis în fața ochilor lui lăuntrici și, mai neștiind încă pe ce lume este, l-a zărit pe Nichifor lângă știubei, în razele sălbatic de luminoase ale lunii, cum s-a învârtit pentru ultima dată în

jurul acestuia, cum a mângâiat lemnul rotund aidoma mirelui ce mângâie, în noaptea nunții, sânii miresei sale, iar apoi cum îl apucă în brațe cu totul, plin de dorință. Și a mai zărit ucenicul, cu ochi holbați și migălind cruci mărunte peste cruci mărunte, pe prisăcar înfigându-și îndârjita mătărângă ajunsă de-a dreptul uriașă, în jos pe urdiniș, împingând cu nădejde și începând să bată cu bucile un coit care, vai, l-a întărâtat într-atâta pe sărmanul privitor încât și acesta a fost nevoit, în doar câteva clipe, să se caute pe sub sutană și să-și verse iute sămânța printre buruienile crescute lângă gard...

Iar după această păcătoasă făptuire, Antonie, tremurând din tot trupul, l-a zărit pe moș Nichifor scoțând din urdiniș un mădular de necrezut, bun să sature cu el un șir de șapte iepe-n călduri întru necazul armăsarului și să mai dea și pe deasupra la un rând de șapte vădane dornice și nemângâiate; și fugind cu el, asmuțit cum era și înțepat de sute de albine, precum bănuia ucenicul vă- zându-i urieșenia, a ajuns la marginea pădurii, unde a prins să cânte un cântec ciudat, nefiresc, ca dinainte de facerea lumii, cântec menit unor urechi demult pierdute sub un cer

pe care străluceau alte stele decât cele de azi. Luminile l-au înconjurat atunci cu totul, ca într-o feerie, iar când moșul a pierit printre copaci, sărmanul Antonie, biruit de cele văzute, a luat-o la goană la vale, în cealaltă parte, zgâriindu-și mâinile și sfâșiind pulpana sutanei în mărăcinii crescuți anapoda la marginea viroagelor care

se aflau, prin noroc, în drumul lui, prea sfios de adânci ca să poată, călcând în ele cu nesăbuința dată de grabă, să-și rupă, căzând, vreun picior sau vreo mână. Cu groa- za-n suflet a alergat astfel toată noaptea, iar în zori, când a ajuns la schit, a bătut în poartă cu atâta putere, că i-a trezit pe toți mult înainte de ora liturghiei, așa că egumenul, cu toate că ar fi dorit să afle el primul povestea adusă de ucenic, a fost nevoit să adune anahoreții și să-i facă părtași la mărturisirile acestuia.

— Diavolească făcătură! a spus la sfârșit, închinându-se și rupând tăcerea ce se adunase ca un nor negru peste capetele cuvioaselor fețe bisericești. Ce facem, fraților? Nichifor s-a înrudit cu necuratul, pângărește stupina și face leac din ce-i dau albinele în locul sămânței de om. Blestemat e știubeiul acela pe care-1 prihănește, blestemată licoarea pe care o primește dimineața pe urdiniș! Ce facem?

Toți cei adunați s-au gândit o vreme mocnit, privindu-se unul pe altul pe furiș, înfricoșați, neștiind ce să zică și abia într-un târziu, unul dintre ei a îndrăznit:

— Le spunem oamenilor din sat și din toate împrejurimile. Se vor scârbi să mai guste din leacul moșului.

— Asa e! si-a luat altul inima-n dinți. Oamenii se

vor » > »
întoarce la noi, la cele sfinte, și bolnavii vor veni iar la schit să afle vindecare!

Egumenul a făcut atunci o cruce mare deasupra tuturor.

— Mergeți în sat și povestiți oamenilor cele văzute de fratele Antonie! Să afle toți din ce-i făcut leacul cel blestemat!

132

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Au intrat apoi cu toții în mica bisericuță de lemn, pentru a sluji Sfânta Liturgie, și mai că niciodată n-au pus, ca atunci, patimă în glasuri și credință în rostirea cuvintelor sfinte pe care, de altfel, le știau pe de rost. A urmat un ceas întreg de rugăciuni întru mântuire și alungarea răului care se lăsase peste capetele lor smerite întru Domnul, iar apoi, primind fiecare binecuvântare de la egumen, porniră pe potecă, spre sat, să ducă oamenilor vestea despre originea păguboasă și scârbavnică a leacului pe care-l precupețea moș Nichifor.

Ehei, dar credeți că mult au fost luati în seamă? Oare țăranul nu știe să pună la rădăcina grâului bălegarul spurcat pentru ca grâul să crească mare și să-i dea vara pâinea pe care o va mânca peste an? Tot astfel, oamenii au râs de stăruința călugărilor de-ai lămuri că trupurile lor se pângăresc folosind leacul moșului și au dat din umeri - ba, unul sau doi, din cei buni de gură, i-a luat fără rușine în zeflemea că, pasămite, tare îl mai pizmuiau pe Nichifor și aveau trebuință să bage zâzanie între el și săteni, lucru care nu era chiar prea departe de adevăr. Așa că, fețele bisericești s-au întors pe rând, mâhnite foarte, la schit, să-i spună egumenului că oamenilor nu le pasă nici cât negru sub unghie de unde scoate moș

Nichifor leacul miraculos, că s-au păcătoșit într-atâta încât pun sănătatea trupurilor mai presus de mântuirea sufletelor și că nici amenințarea cu focul gheenei n-a reușit să-i sperie.

133

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG Mircea Liviu Goga

Acum, bietul egumen, ce să facă? I-a adunat iar împrejur de sine și i-a poftit să gândească o altă cale de-a pune stavilă faptelor necurate care se petreceau în parohie. Au stat și au cugetat adânc, cu toții, vreme îndelungată, iar într-un târziu, unul dintre ei, cu glas pierit, a îngânat:

— Sfinția ta, de nu ți-o plăcea lucrul pe care voiesc a-1 spune, iartă! Dar eu cred că singura cale de-al opri pe Ni- chifor ar fi aceea... de-a face, într-un fel sau altul, ca zilele lui... să se sfârșească...

Toți au început să murmure, căci prea îndrăzneț era gândul fratelui, dar egumenul a făcut iute un semn și au tăcut, pregătiți să asculte.

— Noi nu putem săvârși o asemenea faptă, căci ar fi păcat de moarte și ne-am pierde mântuirea sufletelor. Cum vii tu să aduci în fața cinstitei adunări asemenea păreri?

— Iertare, ce să zic? Nu gândeam ca vreunul dintre noi să păcătuiască așa adânc și fără întoarcere. Doar că prin munții aștia am auzit că ar umbla niște lotri. Oare nu i-am > » *
putea năimi să facă ei cele ce se nevoiesc a fi făcute fără zăbavă? Poate nici nu-i trebuință să le dăm ceva pentru asta - ce să le dăm, păcatele noastre, că nu mai avem de niciunele? Dar zic și eu, dacă ar ajunge cumva la ei o veste cum că moșul are ascuns pe-acolo o mulțime de aur? Eu cred că asta i-ar face să-l pizmuiască și să se abată într-o noapte către prisacă, pentru a o jefui în lege. Și chiar dacă nu i-or lua zilele, măcar vor distruge prisaca, cu știubeiul cel diavolesc cu tot, și-l vor alunga de prin locurile astea!

— Si cum duci vorbă la lotri?

— Iaca, știu pe cineva care știe și el pe altcineva și tot așa. Vorba o să ajungă cu siguranță acolo unde trebuie auzită.

Toată luminata adunare a fost, în cele din urmă, de acord că încercarea merită făcută, așa că egumenului nu i-a mai rămas decât ca, biruindu-si îndoiala, să dea bine- cuvântare tuturor și să meargă să cadă în genunchi în fața icoanei Domnului, din altar, pentru iertarea hotărârii lor păcătoase și a gândurilor prea îndreptate către cele lumești.

N-a trecut multă vreme și jos, în sat, s-a auzit veste că o hoardă de lotri a încercat într-o noapte să ia pe sus pri- saca lui mos Nichifor, dar sărmanilor de ei nu le-a fost cu nimic de folos, ba dimpotrivă: mulți au pătimit groaznic pentru asta, iar unii s-ar fi săvârșit chiar din viață, căci de cum s-au apropiat, la lătratul furios al câinilor, albinele s-au trezit și i-au năpădit, înțepându-i cu mii de ace și risi- pindu-i care-ncotro...

A fost jale mare la schit. Părea că diavolul însuși râde de sărmanele fețe bisericești și le pune sula-n coaste să-și ia fiecare în traistă bruma de agoniseală și să plece-n bejenie. Cât despre moș Nichifor, acesta râdea ghiduș când i se cerea să povestească întâmplarea, spunând tuturor:

— Ei, iaca, am paznici de nădejde, care nu mă lasă la greu!

Iar hangiul îl cocoloșea cu băutură de soi și mâncare bună și-l primea în camera pregătită pentru domni, căci

de când se adunau la han bolnavii, ajunsese și el să facă bani frumoși hrănindu-i pe toți și adăpostindu-i.

A mai trecut astfel ceva vreme, iar în preajma sărbătorii Nașterii Maicii Domnului, zisă si Sfânta Marie Mică, văzând că se-apropie toamna și că se trec până și poamele cu care-și mai alinau foamea care-i rodea, călugării slăbiți, cu ochii sticlind aidoma lupilor, ferindu-se de egumenul care, cu siguranță, n-ar fi aprobat hotărârea lor, s-au adunat în sobor de taină si s-au înțeles să facă oricum ar face ca Nichifor să piară. întorcând lucrurile pe toate fețele, chitiră că doi tâlhari ar putea să-l înfrângă pe moș când acesta s-ar întoarce din sat cu chimirul plin, înainte de a ajunge la prisacă. Trebuiau doar găsiți și îndrumați pe căile răului, lucru fără putință în sat sau în împrejurimi, căci era primejdie ca lumea să afle în cele din urmă despre cei ce-au pus la cale asemenea ticăloșie. Astfel că, sub pretextul căutării unui ajutor de la episcopie, unul dintre ei a căpătat a doua zi binecuvântare să plece la oraș.

Seara s-a întors de-a dreptul mulțumit, ba încă din două pricini diferite: mai întâi că episcopul se îndurase de ei și le dăruise destul cât să poată cumpăra de-ale gurii pentru o săptămână încheiată, și mai apoi pentru că găsise doi vagabonzi care, pentru câțiva pitaci și promisiunea unei prăzi bogate, se învoiseră să-i facă moșului de petrecanie...

Asa se face că în următoarea zi de luni, mos Nichifor » ' »
s-a lăsat așteptat până seara de oamenii plini de beteșu-

guri care sosiseră la han să se mântuiască de relele trupești. Și cum nici peste noapte moșul n-a apărut, în faptul zilei următoare, cei adunați au hotărât să meargă ei la pri- sacă, să afle ce s-a întâmplat și dacă nu cumva moșul are nevoie de ceva ajutor din partea lor sau al altora. Au pornit astfel în șir lung pe ulița mare, stârnind câinii și făcând atâta gălăgie încât mulți dintre sătenii sculați din somn de hărmălaie și aflând motivul pelerinajului, au hotărât să li se alăture. Nu mai spun că și multe dintre muieri au luat urma bărbaților, astfel că la ieșirea din sat sute de oameni mergeau deja umăr lângă umăr, de-ți venea să crezi că-i răscoală sau litania vreunei sărbători nenumită prin călindar. Au urcat astfel la grămadă delușorul către pri- sacă, au ajuns la poarta meșteșugită din nuiele și, dând-o la o parte, s-au lăsat pradă uluirii pricinuite de cele ivite deodată în fata ochilor lor. ♦

In mijlocul curții largi, vegheat de cei doi dulăi culcați de-o parte și de alta, trona un catafalc meșteșugit cu totul și cu totul din ceară, garnisit cu broderii alb-gălbui, prin care lumina trecea ca o părere de rău și adăugat pe la colțuri cu figuri cioplite cu finețe, închipuind patru albine uriașe, cu ochii transparenți și șlefuiți cu o pricepere dincolo de cea omenească. Iar pe catafalc zăcea întins însuși moș Nichifor, tras pe de-a-ntregul în aceeași ceară sidefie care fusese așezată, de această dată, în foaie subțire, adău- gând doar o câtime peste suprafața întregului trup. Oamenii s-au înfiorat văzând tăietura adâncă de la gât, aco-

perită și ea cu ceară străvezie, dar mai tare s-au aiurit fu- gindu-le ochii către uriașa mătărângă ce se

ridica din trupul moșului către cerul siniliu, ea însăși îmbrăcată cu totul în ceară, veghind țeapănă aidoma unui catarg rămas prin minune întreg deasupra corăbiei eșuate și care i-a lăsat pe toți muți, mai cu seamă pe muierile care-și astupau gurile cu palmele bătătorite și cântăreau din priviri, cu poftă și părere de rău, mândrul mădular ajuns azi, din păcate, de nefolosit...

Vă spun și ce-a mai fost. Tâlharii s-au îmbătat din banii furați și au povestit ca nebunii, în gura mare, isprava, așa că au fost puși curând în fiare de oamenii legii, căzniți să spună totul cu amănuntul, iar apoi spânzurați la una din porțile orașului, întru învățătură de minte altora care-ar mai încerca să făptuiască asemenea rele; episcopul, ca să nu-și lase preacuvioșii păcătoșiți pe mâna legiuitorilor, a desființat schitul și i-a împrăștiat pe toți la alte schituri și mănăstiri, atât cât să nu li se mai poată da de urmă; albinele prisăcii moșului au roit cu toate și te miri unde s-or mai fi dus, iar satul s-a trezit pătimind din pricina ciudatei întâmplări, cu toate că numai vinovat nu era, căci lumea, auzind povestea, a hotărât că numele de Maimoț nu i se mai potrivește și că ar trebui rebotezat.

Și pentru că oamenii sunt tare hâtri și mai cu seamă nemiloși în judecata lor, l-au numit Mătărângă.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul disparițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # 5
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

CUPRINS

Noapte cu vampir și steag.....5
Tablou cu Maestru.....19
Ghereta.....29
Repartiția.....35
Imaginea ta.....58
Al 16-lea etaj.....109
Prisaca.....116